விவேக போதினி

"எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."——திருவள்ளுவர்

தொகுதி VII { ராக்ஷஸஹு வைகாசிமீ : 1915-ஹு ஜூன்மீ } பகுதி 12

வேதாந்தத் திரட்டு

VEDANTIC SELECTIONS

ஞானானந்த வைபவம்

41. பரம்பொருள் துதி

ஆகார புவனமின்பா கார மாக
வங்ஙனே யொருமொழியா லகண்டா கார
யோகானு பூதிபெற்ற வன்ப ராவிக்
குறு துணையே யென்னளவு முகந்த கட்பே
வாகாரும் படிக்கிசைகின் கினிவா யென்ன
மலர்ந்தமல ரிடைவாசம் வயங்கு மாபோற்
றேகாதி யுலகமெங்குங் கலந்து தானே
நிகழனந்தா னந்தமயத் தெய்வக் குன்றே.

(ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்—1)

42. மாயையின் காரணம்

நானென்னு மோரகந்தை யெவர்க்கும் வந்து
நலிந்தவுடன் சகமாயை நானு வாகித்
தான்வந்து தொடருமித்தால் வளருந் துன்பச்
சாகரத்தின் பெருமையெவர் சாற்ற வல்லார்
ஊனென்று முடலென்றுங் கரண மென்று
முள்ளென்றும் புறமென்று மொழியா நின்ற
வானென்றுங் காலென்றுந் தீநீ ரென்று
மண்ணென்று மலையென்றும் வனம தென்றும்.

(ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்—15)

43. மாயையின் விரிவு

மலைமலையாங் காட்சிகண் காணுமை யாதி
மறப்பென்று நினைப்பென்று மாயா வாரி
அலையலையா யடிக்குமின்ப துன்ப மென்று
மதைவிளைக்கும் வினைகளென்று மதனைத் தீர்க்கத்
தலைபலவாஞ் சமயமென்றுந் தெய்வ மென்றுஞ்
சாதகரென் றும்மதற்குச் சாட்சி யாகக்
கலைபலவா நெறியென்றுந் தர்க்க மென்றுங்
கடலுறு நுண் மணலெண்ணிக் காணும் போதும்.

(ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்—16)

44. மாயையின் ஓய்வு

காணரிய வல்லவெல்லாந் தானே கட்டுக்
கட்டாக விளையுமதைக் கட்டோ டேதான்
வீணினிற்கற் பூரமலைப் படுதீப் பட்ட
விந்தையெனக் காணவொரு விவேகங் காட்ட
ஊனுறக்க மின்ப துன்பம் பேரு ராதி
யொவ்விடவு மெனைப்போல வுருவங் காட்டிச்
சோணறவோர் மான்காட்டி மானையீர்க்குங்
கொள்கையென வருண்மௌன குருவாய் வந்து

(ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்—17)

45. குருஉபதேசக் குறிப்பு

வந்தெனுடல் பொருளாவி மூன்றுந் தன்கை
வசமெனவே யதீதவா மார்க்க நோக்கி
யைந்துபுல னைம்பூதங் கரண மாதி
யடுத்தகுண மத்தனையு மல்லை யல்லை
இந்தவுட லறிவறியா மையுநீ யல்லை
யாதொன்று பற்றினத னியல்பாய் நின்று
பந்தமறும் பளிங்கனைய சித்து நீயுன்
பக்குவங்கண் டறிவிக்கும் பான்மை யேம்யாம்.

(ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்—18)

46. குரு ஆசீர்வாதம்

அறிவாகி யானந்த மயமா யென்று
மழியாத நிலையாகி யாதின் பாலும்
பிறியாமற் றண்ணருளே கோயி லான
பெரியபரம் பதியதனைப் பெறவே வேண்டின்
நெறியாகக் கூறவன்கே ளெந்த நாளு
நிர்க்குண நிற்குளம்வாய்த்து நீடு வாழ்க
செறிவான வறியாமை யெல்லா நீங்க
சிற்சுகம்பெற் றிடுக பந்தந் தீர்கவென்றே.

(ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்—19)

ராக்ஷஸவருஷ ஆனிமீ CALENDAR—பஞ்சாங்கம்

யோ	தலு	இங்	தமிழ்	வார	ராக்ஷஸவருஷ ஆனிமீ { சாலிசகம் 1837 கலியப்தம் 5016 } பசலி 1324 கோல்லம்-1090 { 1915 வருஷ ஜூன்மீ. ஜூலைமீ
செபு	1	15	1	செ	திரு 58-15, புன 39-40, விர் 5-51, தை 29-57, திவி 7-28, அக 31-34, பர 4 செ 52-6, ரிஷபவக் புத 31-55, சூன்ய
சு	2	16	2	புத	சது 59-24, பூச 42-53, துரு 5-14, வணி 28-49, திவி 0-44, கா 4 சுக் 50-20, மிது சு சதுர் சது விரு.[கா[illegible]
	3	17	3 (மிதுனமீ)	வியா	பஞ் 59-14, ஆயி 44-49, வியா 3-38, பவ 26-19, திவி 15-57, மழை 5-க்குள்.
ர	4	18	4	வெ	சஷ் 57-52, மக 45-34, ஹர் 1-2, வஜ் 56-28, கௌ 28-33, திவி 15-11, மிரு 4 ரவி 43-53, சஷ் உப.
பு-சு	5	19	5	சனி	சப் 55-21, பூர 45-10, விதி 52-56, கர 26-36, திவி 5-26, அக 31-36, மிரு 1 வக்புத 26-15, ரோ.1 சுக் 30-40,
ரா]					அவி 1 ராகு ஆயி 3 கேது 3-26, சப் விரு.
செ	6 (ஷாபான்மீ)	20	6	ஞா	அஷ் 51-42, உத்தி 43-38, விய 47-30, பத் 23-31, திவி 2-39, கார் 1 செ 33-0, விய சிரா கரிநாள்.
ர	7	21	7	திங்	நவ 47-16, அஸ் 41-16, வரி 41-25, பா 19-29, திவி 3-48, திரு 1 ரவி 44-25.
புசு	8	22	8	செ	தச 42-6, சித் 38-9, பரி 34-43, தை 14-41, திவி 0-4, ரா 19-41, பிராகுதய புதன் 10-38, ரோ 2 சுக் 20-0.
	9	23	9	புத	ஏகா 36-28, சுவா 34-33, சிவ 27-36, வணி 9-17, ரா 16-0, அக 31-38, கடகாய 42-17, சர்வ ஏகா.
	10	24	10	வியா	துவா 30-31, விசா 30-38, சித் 20-14, பவ 3-29, ரா 8-19, துவாதிதி பிரதோ கூர்ம ஜ
ரசெ	11	25	11	வெ	திர 24-24, அனு 26-32, சா 12-41, தை 24-24, ரா 7-57, திரு 2 ரவி 15-31, ரிஷபசெவ் 12-0, ரோ 3 சுக் 3-15,
சு]					திதித்வயம். [சிலவிடங்களில் உண்டு
	12	26	12	சனி	சது 18-20, கேட் 22-29, சுப் 5-11, சுப் 52-31, வணி 18-20, ரா 9-35, பூர்ணிமாதிதி வடஸாவித்திரீ அதிச உஷ்ணம்
புசு	13	27	13	ஞா	◯ பௌ 12-28, மூல 18-42, பிரா 50-36, பவ 12-28, திவி 14-57, ரா 9-50, அக 31-37 புதவக்ர நிவர்த்தி 10-38.
					ரோ 4 சுக் 54-25, இஷ்டி பௌச் ம. [சனி 52-30.
ரச	14	28	14	திங்	பிர 7-6, பூரா 15-24, மா 44-4, கௌ 7-6, ரா 2-55, ஜேஷ்டபகு திரு 3 ரவி 46-25, திரு 4
செ	15	29	15	செ	துதி 2-22, 56-58, உத்தி 12-47, வை 38-7, கர 2-22, திவி 22-28, கார் 3 செ 52-34, வை சி
சு	16	30	16	புத	சது 55-17, திரு 10-56, விஷ் 32-51, பவ 26-48, திவி 20-47, மிரு 1 சுக் 34-30, சங் சது.[சி உ.
பு	17	1	17	வியா	பஞ் 53-25, அவி 10-3, பிரீ 28-27, கௌ 24-21, திவி 28-17, அக 31-37, மிரு 2 ரிஜு புத
ர	18	2	18	வெ	சஷ் 52-47, சத 10-49, ஆயு 25-2, கர 23-6, திவி 27-6, திரு 4 ரவி 17-19, மழை 7-க்குள்.[38-0.
சு	19	3	19	சனி	சப் 53-20, பூர 11-53, லௌ 22-34, பத் 23-3, ரா 5-21, மிரு 2 சுக் 15-50.
செ	20	4	20	ஞா	அஷ் 55-10, உத்தி 14-36, சோ 21-6, பா 24-15, ரா 15-0, கார் 4 செ 34-0, காளாஷ்டமி.
ரபு	21	5	21	திங்	நவ 58-13, ரே 18-34, அதி 20-38, தை 26-42, தியா-0-0, அக 31-35, புன 1 ரவி 47-51,
சு	22	6 (ஜுலைமீ)	22	செ	தச 60-0, அசு 23-37, சுக 21-0, வணி 29-6, கிவி 12-46, ரா 18-28, மிதுனசுக் 3-39. [மிதுனபுத 23-0
	23	7	23	புத	தச 2-14, பர 29-36, திரு 22-0, பத் 2-14, தியா—0—0.
புசு	24	8	24	வியா	ஏகா 6-51, ✻ கார் 35-43, சூல 23-27, பா 6-51, திவி 2-31, மிரு 4 புத 34-0, மிரு 4 சுக் 43-27, சர்வஏகா கார் உப.
ரசெ	25	9	25	வெ	துவா 11-46, ரோ 42-10, கண் 25-2, தை 11-46, திவி 20-1, ரா 25-59, அக 31-33, புன 2 ரவி 18-22, ரோ 1
ச	26	10	26	சனி	திர 16-32, மிரு 48-20, விர் 26-27, வணி 16-33, தி-0-0, சதுர்தசிதிதி மாசி மழை 3-க்குள். [செ 13-30, பிரதோ.
புசு	27	11	27	ஞா	சது 20-52, திரு 53-54, துரு 27-28, சது 20-52, திவி 11-17, திரு 1 புத 13-0, திரு 1 சுக் 38-17, அதிதி பிராகு
					தய சனி 2-38, போதாயனம்.
ர	28	12	28	திங்	● அமா 24-23, புன 58-36, வியா 27-52, நா 24-23, திவி 26-15, புன 3 ரவி 48-54, அமாதிதி சர்வ அமா சோம
					அமா போ இஷ்டி. பிரதமாதிதி இஷ்டி சங் தரி.
செபு	29	13	29	செ	பிர 26-51, பூச 60-0, ஹர் 27-25, பவ 26-51, திவி 19-14, அக 31-30, ஆஷாசுத் ரோ 2 செ 57-0, திரு 2 புத 51-3,
சு	1	14	30	புத	துதி 28-3, பூச 2-0, வஜ் 25-58, கௌ 28-3, ரா 2-39, திரு 2 சுக் 25-16, மிதி சு துதியாதிதி.
பு	2	15	31	வியா	திரு 27-59, ஆயி 4-10, விதி 23-22, கர 27-59, ரா 3-12, திரு 3 புத 9-0, திருதியாதிதி.

குரு	செ	சு	ர பு சனி
	1 ரிஷபவக்பு 11 ரிஷபசெ		கே
ராகு	21 மிது பு 22 மிது சு		

விவேக போதினி

தொ. 7] ராக்ஷஸஞு வைகாசிமீ: [பகுதி. 12

மோக்ஷ ஸோபாநம்

THE STEPS TO THE GOAL

4. ராஜயோகம் (தொடர்ச்சி)

(யோகஸூத்ரச் சுருக்கம். II-ம் பாதம்
30-ம் ஸூத்ரம் முதல் III-ம் பாதம் முடிய.)

(v)யோகவெளி அங்கங்கள்:—யம, நியம,
ஆஸன, ப்ராணாயாம, ப்ரத்யாஹாரம் ஆகிய ஐந்
துமே. இந்த ஐந்து வெளிப்படை அங்கங்களுக்
கும் முதல் பாதம் 20ம்-ஸூத்ரத்தில் ச்ரத்தை
என்ற பொதுப்பெயர் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.
இவைகளில் தேறி, ருசி கண்டவனுக்கே நமது
சாஸ்திரங்களில், எதனாலும் மாற்றமுடியாத ச்ர
த்தை திடமாக ஏற்பட்டு மேல் ஸாதனங்களை
விடாது அநுஷ்டித்துத் தெளியும் திறன் வரு
மாதலால், இவைகளுக்கு இப்பெயர் கொடுக்கப்
பட்டுள்ளது.

யமம் என்ற ஐந்து மானஸீக நற்குணங்களா
ன, வருத்தாமை (அஹிம்ஸை) உண்மை (ஸத்ய
ம்) திருடாமை (அஸ்தேயம்) வீரிய ஒழுக்கம்
(ப்ரஹ்மசரியம்) பற்றின்மை (அபரிக்ரஹம்)
ஆகிய இவைகளே. இதையே வேதாந்த சாஸ்
திரங்களில் அகக்கரணத் தண்டமாகிய சமம்
என்று பெயர்மாற்றிக் கூறப்படும். உலக வ்யவ
ஹார ஒழுங்கில் சாஸ்திரப்படி இந்த ஐந்து
குணங்களுக்கும் சற்று விரோதமாக நடக்கும்
படி நேருமாயினும் க்ருஹஸ்தர்களுக்கு இவை
இழுக்கேயல்ல. இவர்களுக்கு யாகாதி போ
ன்ற சாஸ்த்ரீய ஜாதி, இட, கால ஸந்தர்ப்பங்கள்
தவிர மற்றையவைகளில் ஒன்றையும் வ்ருத்தா
திருத்தலே அஹிம்ஸை: நடந்ததாயும், பய
னுள்ளதாயும், கேடு விளையாததாயும் முற்கூறி
ய நிபந்தனைகள்படி உள்ளதைக் கூறுவது ஸத்
யம்: அவைகளுக்கேற்ப ஸ்வந்தக்காரர் கொடுக்
காததை எடுக்காதது அஸ்தேயம்; பெண்சாதி
ஒழிந்த மற்றவளையும், பெண்சாதியை காலமீறி
யும் கலவாமை, ப்ரஹ்மசரியம்; அப்படியே
வேண்டிய அளவுக்கு மீறியவைகளைப் பெற
ஆவல் கொள்ளாமை அபரிக்ரஹம். மாறான
எண்ணங்களான ஹிம்ஸை, பொய்யுரை, திருடு
வது, அப்ரஹ்மசர்யம், பரிக்ரஹம் ஆகிய இவை
ஸாதாரணமாக நமது மனதில் கிளம்புவது எல்
லோர் அநுபவத்திலும் உள்ளதுதான். இவை
செயல், செய்வித்தல், கண்டுகளித்தலாகிய
மூன்று வகையில் ஆசை, ஆத்திரம், மயக்கம்
இவைகளைக் காரணமாகக்கொண்டு குறைவு,
நடுத்தரம், கடுமை என்ற மூன்று விதமாக 27
பாகமாகப் பிரிந்து நிற்கும். இவை மீளாத்
துயரத்தையும் அறியாமையுமே பயக்கும்
என்று கருதி இவைகளைத்தடுத்து அழிக்கவே
ஏற்பட்டவை ஐந்து யமங்களும். இப்படி சா
ஸ்திரப்படிப் பழகிவந்து வாநப்ரஸ்த ஸந்யா
ஸிகளானல் இவைகளை முற்கூறிய ஜாதி, இட,
கால, ஸந்தர்ப்பங்களால் தடைபடாது எப்பொ
ழுதும் விடாது பின்பற்றுவதான ஒன்றையும்
வருத்தாமை, உண்மையே கூறுவது, எதையும்
திருடாமை, ஒரு ஸ்திரீயையும் சேராமை,
எதையும் வேண்டுமெனக் கருதாமை ஆகிய
மஹாவிருதம் கைகூடும். இது ஸரிவர திடப்படு
வதற்கே தகுந்த பயிர்ச்சி ப்ரஹ்மசரிய ஆச்ர
மத்திலேயே ஏற்பட்டுள்ளது. இப்படிப்பட்ட
திடவிருத நிலையில் இந்த நற்குணங்களுக்கு ப்ர

திஷ்டை ஏற்படும். இந்த ப்ரதிஷ்டையால் சிறந்த தன்மைகள் அப்யாஸிக்கு ஏற்பட்டுவிடும். அஹிம்ஸா ப்ரதிஷ்டையால் அப்யாஸி முன் பகைவராது பகைமை நழுவிவிடும்: மானும் புலியும் ஒரேதுரையில் தண்ணீர் குடிப்பது போன்ற விசித்ரம் நடக்கும். ஸத்யப்ரதிஷ்டையால் சொன்ன சொல் பலிக்கும்: எதிர் உள்ள கர்மபலன் சற்றுவிலகி இந்த அப்யாஸி வாக்கின் பலன் உண்டாகத் தொடங்கி விடும்: அதாவது நிக்ரஹானுக்ரஹ சக்திகள் வரும். அஸ்தேய ப்ரதிஷ்டையால் ஸகல செல்வங்களும் வலியவந்து சேரும். ப்ரஹ்மசர்ய ப்ரதிஷ்டையால் க்ரியா ஞான சக்தி பலமாகும்: ஸதீகள் ஸம்பந்தமில்லாமலே எந்த ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டும் குழந்தைகளை உண்டாக்கி விடும் திறன் ஏற்படும்: ருஷி மூலரஹஸ்யம், இந்த ப்ரதிஷ்டையில் தான்: இதை நன்கு விசாரித்துணராது ருஷிமூலம் ஆராயாதே என்று கோஷிக்கின்றன நமது சாஸ்திரங்கள் எல்லாம். இதை ருஷி உத்பத்தி மிக மோசம் என்று குதர்க்கப் பொருள்கொண்டு விட்டனரே இக்காலத்தவர்! என்ன காலக்கொடுமை!! அபரிக்ரஹ ப்ரதிஷ்டையால் இப்பிறப்பின் காரணம், முன்னிருந்த நரகஸ்வர்க்காதி அனுபவங்கள் பூர்வ ஜன்மங்கள் இவைகள் விஷயத்தில் தெளிவான உணர்வு ஏற்படும்.

நியமம் என்பது ஐந்து வாசிககாயிக நற்குணங்களான தூய்மை (சௌசம்) களிப்பு (ஸந்தோஷம்) பொறுத்தல் (தபஸ்) தன் படிப்பு (ஸ்வாத்யாயம்) கடவுள் வழிபாடு (ஈச்வர ப்ரணிதானம்) ஆகிய இவைகளே. இதையே வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் புரக்காணதண்டமாகிய தமம் என்று பெயர் மாற்றிக் கூறப்படும். முன் கூறியபடி 27 பிரிவாக ஏற்படும், அசௌசம், அதபஸ், அத்யயன நீக்கம், ஈசன் வழிபாடின்மையாகிய மாறொழுக்கமான விதர்க்கங்களை விலக்கவே ஏற்பட்டவை இவை. சௌசம் இருவிதம்; வெளி உள் என்பவை: இங்கு வெளிச் சௌசமாகிய, ஸ்நாந, ஆசமன, தேஹசுத்தி வஸ்திர சுத்தி ஆகிய இவைகளே குறிக்கப்படும். இதற்கும் ப்ரஹ்மசர்யத்திற்கும் நெருங்கிய ஸம்பந்தம் உண்டு. இது நிலைத்து சௌசப்ரதிஷ்டை வந்தால், தன் தேஹ வெறுப்பும் பிறர் தேஹஸ்பர்ச வெறுப்பும் ஏற்படும். சௌசமில்லாமல் அடிக்கடி தேஹத்தின் அசுத்தியைக் கருதுவதால் மாத்திரம் இவ்வெறுப்பு வந்துவிடும் என்று வாசா வேதாந்திகள் கூறுவது பெரும் பொய் என்று தக்காலத்திய கருவிபிட்டுருக்கும் வைத்யர்களிடமுள்ள காமாதி ஆசைகளை நன்கு வெளிப்படுத்திவிடும். யோகமில்லா வேதாந்தத்தின் கதி இதுதான்! எப்படிப் பாலைச் சுடவைக்க, அது இருக்கும் பாத்திரத்தையே சுடவைக்கவேண்டுமோ, இதுவன்றி வேறு ஒருவழியும் இல்லையோ, அப்படி மனதை வெளி சௌசத்தால்தான் தாக்கவேண்டும்: வேறுவழியே இல்லை. ஆகவே சௌசப்ரதிஷ்டை உள்ளே தாக்கி, மனத்தூய்மை, தெளிவு, ஒருமை, இந்திரிய ஜயம், ஸாக்ஷாத்காரம் இவைகளை ஏற்கும் ஆற்றலை முறையே உண்டாக்கி விடும். ஸந்தோஷம் என்பது இங்கு உள் ஆசையால் ஏற்படும் வெளிச் சேஷ்டைகள் அடங்கியமர்ந்து ஆனந்தமாயிருப்பதே: இதற்கும் அபரிக்ரஹத்திற்கும்தான் நெருங்கிய ஸம்பந்தம். ஸந்தோஷ ப்ரதிஷ்டையால் நிகரற்ற ஸுகம் உண்டாகும். கஷ்ட காலங்களிலும் ஸுகக்குறைவு ஏற்படாது: ஆசை பரமதுக்கம், நிராசை பரமஸுகம் என்ற வசனமும் உண்டு. தபஸ், ஸ்வாத்யாய ஈச்வர ப்ரணிதான விஷயம் முன்னரே எடுத்து விஸ்தரித்தாகிவிட்டது. (II-ஸூ 1-13) இவை எல்லா யமங்களுக்கும் வேலி போன்றவை, ராஜஹடயோகி இருவருக்கும் அவசியம், ஆதலால்தான் முன்

னரும்இங்கும் எடுத்தாளப்படுகின்றன—தபஸ் பிரதிஷ்டையால் அசுத்தம் நீங்கி தேஹ இந்திரியபலம் ஏற்படும்: ஸ்வாத்யாய ப்ரதிஷ்டையால் இஷ்டதேவதா ப்ரத்யக்ஷம் ஏற்படும். ஈச்வர ப்ரணிதானத்தால் ஏகாக்ரஸமாதி (ஈச்வரப்ரணிதான ராஜயோகஸமாதி) கைகூடும்.

இந்த யமநியமம் இரண்டிலேயே நமது சாஸ்திர ஒழுங்குகள் எல்லாம் அடக்கம். இவைகளில் யமங்களுக்கு நியமங்கள் வெளிக்காவல்கள். யமங்களை எல்லா ஜாதியாரும் பின்பற்றலாம். நியமங்களில் கிரியாயோக பாகத்தை த்விஜர்களால்தான் பின்பற்றமுடியும். ஸாக்ஷாத்காரம் வரும்வரையில் இவ்வியமநியமங்கள் இந்திரியாதிகளுக்குக் காவலாக இருந்து பின்னர் இயற்கைகுணமாகவே மாறாது அமர்ந்துவிடும். ஆகவே இவைகளில்லாதவர்களை முக்தர்களெனக் கொண்டாடவே கூடாது. நமது புராணங்களில் ருஷிகணங்கள் பெரும்பாலரும் யமநியமப்ரதிஷ்டைவந்து மேல்படிகள் விடாமல் முயல்பவர்களாகவே இருப்பர். தத்காலக்கொடுமையை நோக்கில் இவைகளில் ஏதாவதொன்றில் பிரதிஷ்டை வரும்படி நடந்து, மற்றவைகளை விடாது ஸ்நானம், ஸந்த்யை, ஜபம், மித வேத அத்யயனம், பூஜை, ஆலயவழிபாடு, கர்மானுஷ்டானம் இவைகளால் கூடியவரையில் பின்பற்றினால், அடுத்த ஜன்மம் த்விஜத்வம் கிடைக்கவோ அல்லாமல் நிலைமாறாமலோ இருக்கும் என்று தோற்றுகிறது. இவைகளைவிட்டு நேரே ஞானத்திற்கு முயலும் ஆத்திரக்காரர்களுக்கு நரகமும் புழுவாதி ஜன்மங்களும் வரும்படியாகும், என்பது கூறாமலே விளங்கும்.

மேல்கூறும் வெளியங்கங்களான ஆஸனம், ப்ராணாயாமம், ப்ரத்யாஹாரம் ஆகிய இவைகள் ஹடயோகிக்கே முக்யமானவை. ராஜயோகிக்கு இவை ஈச்வரப்ரணிதான ஏகாக்ரத்தால் தாமே அமைந்து விடும். இதை அவன் மனப்பூர்வமாக ச்ரமப்பட்டு ஸாதிக்கவேண்டியதில்லை, புத்திகூர்மையாக இருப்பதால். ஆகவே இவை இங்கு சுருக்கமாகக் கூறப்படுகின்றன.

ஆஸனம் என்பது யோக அப்யாஸத்திற்கு தேஹ அங்கங்களை அமைத்துக்கொண்டு உட்காரும் விதம். இது யோகம் முடியும் வரையில் மாறாததாயும், ஸுகமாயும் இருத்தல்வேண்டும். தேஹ மனோ முயற்சிகள் அனாவசியமாக ஏற்படாமல் காப்பதாலும், ஸ்திர வஸ்துக்களான ஆதிசேஷன் போன்றவைகளை த்யானிப்பதாலும் ஆஸனத்தை திடப்படுத்திக் கொள்ளலாம். இது நிலைத்துவிட்டால் ஸுகதுக்கத்தாக்கு குறைந்துகொண்டேவரும். இப்படித் தேறிவருங்கால் மூச்சு இழுத்துவிடுதலை ஒழுங்கு படுத்த வேண்டும். தேஹத்தின் நன்மைக்குவேண்டியவை ஆகாரம், தீர்த்தம், வாயு; இவைகளுள் ஆஹாரதீர்த்த ஒழுங்குகள் எல்லாம் நியமித்திலடங்கிவிட்டன. நான்காவது அங்கமான ப்ராணாயாமத்தில் வாயு ஒழுங்கு அடங்கும். இந்த ப்ராணாயாமம் பொதுவாக இருவிதம். ஸகர்ப்பம் (மந்திரத்துடன் கூடியது) அகர்ப்பம் (மந்திரத்துடன் கூடாதது) முன்னது ராஜயோகிகளான த்விஜர்களுக்கும், பின்னது ஹடயோகிகளுக்கும் மற்றைய ராஜயோகிகளுக்கும். இவைகளுள் ஒவ்வொன்றும் ரேசகம், பூரகம், கும்பகம் அதாவது விடுவது, இழுப்பது, நிறுத்துவது என மூன்றுவிதம். மூச்சைவிட்டு உள்ளிழுக்காது நிறுத்தி பின்னர் இழுப்பது வெளிக் கும்பகத்துடன்கூடிய ரேசகப்ராணாயாமம். இதை எல்லோரும் இடம் காலம் கணக்கு இவைகளை உணர்ந்து எளிதில் பழக்கலாம்: இதில் அபாயமில்லை. மூச்சை இழுத்து விடாது நிறுத்திப் பின்விடுவது உள்கும்பகத்துடன்கூடிய பூரகப்ராணாயாமம்: இது குரு உபதேசமும் ஸஹாயமுமின்றித் தொடங்கவே கூடாது: அபாயம் இதில் அநேகமுண்டு தவறினால்: ஹடயோ

கிக்கே முக்கியம். மூச்சு எப்படி இருப்பினும் பிடித்து நிறுத்தி நிற்பது கும்பகப்ராணுயாமம்; இதுதான் ராஜ யோகிகளுக்கு தானே வந்து அமையும் தனிப்ரயத்னமின்றி. இவை மூன்றில் ஏதாவதொன்றில் ஏற்படும் பழக்க விசேஷத்தால் பிடித்து நிறுத்தாமலே மூச்சு த்யான வேகத்தில் அடங்கிவிடுவது நான்காவதான ப்ராணுயாமம். இது மனதைக் கனியச்செய்யும் தாரணைநிலைக்க. இந்திரியங்கள் தம் விஷயங்களுள் சிக்காது மனதில் அடங்கி பொது நிலைப்படுவதே ப்ரத்யாஹாரம். இந்நிலையில் தான் உள் விஷயங்கள் சிறப்பாகிய விஷயவதி தர்சனங்கள் ஏற்படும். இதனுல் இந்திரியங்கள் முற்றிலும் வசப்பட்டுவிடும் அப்யாஸிக்கு. இப்படி இந்திரியங்கள் மனதுள் அடங்கி வெளிமுகப்பட முடியாத நிலையை அடைவதற்கே இந்திரிய நிரோதம் என்று பெயர். ஆமையை திருஷ்டாந்தமாகக் கொடுப்பதும் இதற்குத்தான்.

யமத்தால் மனமும், நியமத்தால் கர்மேந்திரியங்களும், ஆஸனத்தால் தேஹமும், ப்ராணுயாமத்தால் வாயு ஸஞ்சாரமும் தன்மையும், ப்ரத்யாஹாரத்தால் ஞானேந்திரியங்களும் சுத்தப்பட்டு மனதின் வசப்படும். இப்படி சுத்தமனதின் வசம் எல்லாம் அடங்கி நிற்பதே வெளி யோக ஸாதனங்களின் நோக்கம். (II-30-35)

(III) விபூதிபாதம்:— 55 ஸூத்ரங்கள் உடையது. இதுவும் ஐந்து பாகங்களை உடையது. அவையாவன ஸம்யமம் என்ற உள் ஸாதனம், நிருத்தச் சுருக்கம், வஸ்துக்கள் நிலைகள், ஞானஸித்திகள், கிரியாஸித்திகள் என்பவைகளே.

(i) ஸம்யமம்:— யோகத்திற்கு உள்ஸாதனம் தாரணை, த்யானம், ஸமாதி என்ற பின் மூன்று அங்கங்களும்தான். தேஹத்துள்ளேயாவது வெளியேயாவது ஓரிடத்தில், எல்லாவற்றையும் வசப்படுத்தியுள்ள மனதை தன் நோக்கத்தை முன்னிட்டு நிறுத்துவது தாரணை. ராஜயோகிக்கு ஈசன் விக்ரஹத்திலோ அல்லது அவர் விஷய வர்ணனைகளிலோ வெளிமுகப்பட்டே இருக்கும் இந்த தாரணை. த்யானப் பொருளைச் சுற்றியுள்ள இடம் முதலியவைகளை விட்டு த்யானப்பொருள் மாத்திரமாக தைல தாரைபோல இருப்பது த்யானம். ராஜயோகிக்குஇஷ்டமூர்த்திமாத்திரமாகஇருக்கும் இது. த்யானவஸ்துவின் தன்மைமாத்திரமாக த்யானிப்பவன் த்யானம் இவைகள் நழுவாமல் நழுவி நிற்கும் நிலை ஸமாதி, ஏகாக்ர ஸமாதி: ராஜயோகிக்கு இது தன் இஷ்டமூர்த்தியிலும் உள்ள எங்கும் நிறைந்த மாயையை அடக்கி யாளும் வ்யாபக ஈசன் மாத்திரமாக இருக்கும் இந்த ஸமாதி. இந்த மூன்று அங்கங்களுக்கும் முறையே சித்தபரவசம், ஸ்விகல்ப ஏகாக்ரம், நிர்விகல்ப ஏகாக்ரம் என்றும்பெயர். இவைகளில் மனம் நிலைத்திருக்க வேண்டியகாலவளவு வரவர அதிகப்பட்டுவரும்! பின்னதில் முன்னதைப்போல 12 மடங்கு காலம் நிலைக்க வேண்டும் எனப் புராணங்கள் ஒரு எண்ணைப் பொதுவாக எடுத்துக் காட்டும். யமநியமத்தில் நிலைத்த ராஜயோகி தன் ஈச்வரப்ரநிதானபலத்தால் நேரிடதாரணை த்யான ஸமாதியில் பழகி மற்றையவெளியங்கங்களை தாமே வந்தமையப் பெறுவன். ஹடயோகியோ இவைகளில் ஒழுங்காக நிலைபெற்று, ஸமாதி பெறுவன்: பழக்க விசேஷத்தால் தாரணைதொடங்கியதும் எளிதில்ஒழுங்காக உடனேஸமாதிகைகூடும் திறன் வருங்கால் இவ்வுள்ளங்கம் மூன்றும் சேர்ந்து ஸம்யமம் என்ற ஒரே பெயரைப் பெறும். இவனுக்குத்தான் வெளியங்கங்க ளெல்லாம் இயற்கையாக அமைந்துவிடும். இது நிலைத்தால் முதல்பாதத்தில்கூறிய ரிதம்பர ப்ரஞ்ஞை மன

தின் விரிவால் ஏற்படும். இந்த உணர்வு த்யானப் பொருள், த்யானக்கருவி, த்யானிப்பவன், இந்த விஷயங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் முறையே ஸ்தூல, ஸூக்ஷ்மகாரண ஒழுங்குப்படி பழக்க விசேஷத்தால் பற்றி விரிந்து பரவிவரும். இந்த ஸம்யமம் நிருத்தமாகிய யோகத்தை நோக்க உள் உதவியாயினும், யோகமுடிவான ஸாக்ஷாத்காரத்தை நோக்க வெளிஉதவிகளே, நிர்பீஜ ஸமாதியாகிய யோகம் ஸாக்ஷாத்காரமான கைவல்யத்திற்கு உள்ஸாதனம். (III-1-8)

(ii) நிருத்தம்:—நிர்விகல்ப ஏகாக்ரமான ஸாதன ஸமாதியின் முடிவில் பராவைராக்யத்தின் அடக்கப்பதிவுகள் மனதை உள்ளிழுத்து ஓயச்செய்யும், ஸூக்ஷ்மமான புண்யப் பதிவுகள் மனதை ஏகாக்ரத்தில் இழுத்து வெளிமுகப் படச்செய்யும், இவை யிரண்டுள் பராவைராக்யத்தை முன்னிட்டு சிறு முயற்சியால் புண்யப் பதிவு வசப்படாது நிற்பதே நிருத்த அப்யாஸம். இப்படி சிறு முயற்சியும், முயற்சியின்றி ஓய்வதுமான அப்யாஸத்தால் ஏற்படும். வேறு பதிவுகள், தாமே ஓயும் தன்மை உடையவையாகி மனதிற்கு இடைவிடா சாந்த அமைதிகளை உண்டாக்கும் இதில் புண்யப் பதிவைத் தடுக்கும் தவணைகள்கூடக் குறைந்து, ஓய்ந்திருப்பதே அதிகப்பட்டு, அமருவதுதான் நிருத்தம் எனப்படும். ஆகவே இந்நிலையில் சற்று அமர்ந்து வெளிப்படுவர், முதலில் எங்கும் பரவியிருந்த மனம்குருகி ஒரே தன்மையைவிடாது எண்ணும் நிலையாகிய ஸமாதிக்கு வந்துவிடுவர். இதிலேயே வெகுகாலம் இருந்து நிருத்தம் போகலாம், அல்லது அடுத்தபடியாகிய ஒரு விஷயத்தில் ஒரே விருத்தி தொடர்ந்து வருவதாகிய ஸவிகல்ப ஏகாக்ரம் வரலாம். வெகு அபூர்வமாக தாரணை நிலைக்குவந்து வ்யவஹரிக்கலாம். இதுதாண்டி நிருத்த சிலர் கீழே இறங்கவே மாட்டார்கள். (III—9-12)

(iii) வஸ்துக்கள் நிலைகள்:—ஒவ்வொருவஸ்துவுக்கும் தன்னிலைக்குமேல் தர்மம், லக்ஷணம், அவஸ்தை என மூன்று வகைப்படும் நிலைகள் உண்டு. மனதின் ஸ்வரூபம் நிருத்தம் அதன் தன்னிலை: அறியும் தன்மை தர்மம்: கிளம்புவது, அடங்குவது, ஒருமைப்படுவது முதலிய நிலைகள் லக்ஷணம்: ஸங்கல்ப வசப்பட்டு விருத்தியாகி உழலுவது அவஸ்தை. இதுபோல வித்துதன்னிலை, முளைக்கும் சக்தி தர்மம், முளைவிடுவது லக்ஷணம், வளர்ந்து, அழியத்தொடங்கி மாறுவது அவஸ்தை. இப்படி நமக்குத் தெரிந்த வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் மும்மூன்று நிலைகள் உண்டு. ஓய்வு கிளர்ச்சி மறைவு என்ற தர்மங்களில் எல்லாவற்றிலும் உள்ளதுதான் வஸ்து என்ற தர்மி: இதில் மாறுபாடுள்ளது போலக் காணப்படும் தர்மம், லக்ஷணம் அவஸ்தைகளாக மாறும்பொழுது. மனம் பூத இந்திரியாதிகளை நோக்க தர்மி, ப்ரக்ருதியை நோக்க தர்மம். இந்த மனதிற்கு எட்டு தர்மங்களுண்டு; அவையாவன, விருத்தி (முதல் பாதத்தில் கூறப்பட்டபடி 5 வகையாக உள்ளவை), நிரோதம் (ஸமாதி), தர்மம் (பாபபுண்யப் பதிவு), ஸம்ஸ்காரம் (வாஸனை), பரிணாமம் (கலக்க சஞ்சலங்கள் தாமஸ ராஜஸச் சேர்க்கையால்), ஜீவனம் (பிராணன் தேஹத்தில் நிலைக்கும்படி செய்வது), சேஷ்டை (மனம்சேர்ந்து இந்திரியாதிகளைத் தொழிற்படச் செய்வது) சக்தி (எல்லாவற்றையும் ஸூக்ஷ்மமாக ஏற்கும் தன்மை) ஆகிய இவைகளே. இவைகளுள் முதல் வதைத்தவிர மற்றவை எல்லாம், நேரே விளங்காதவை. (III-13-15)

(iv) ஞானஸித்திகள்:—ஸாதாரணமாக யோகிக்குவரும் ஸம்யமசக்தியை எந்தப்பொருள் விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்தினாலும் ஸரி அதன் உண்மை விளங்கும் அதுவிஷயமான சிறந்தசக்தி ஒன்று அவனுக்குவரும். இப்படி

வருவனவெல்லாவற்றையும் வைராக்யாதி ஆத்மகுண விஷயமாகவுங் கூடியவரையில் பரோபகாரமாகவும் உபயோகப்படுத்தி இவைகளை அதிகமாகக் கவனியாது நிருத்தம்நிலைத்து ஸாக்ஷாத்காரம்போக முயலவேண்டும். ஸித்தி காரணங்களும் ஸித்திகளும் பின்வருவன:—

ஸம்யமப்பொருள்	ஸித்தி
1. வஸ்து மாறுபாடுகள் விஷயம்	முன்பின்உணர்வு
2. சப்த அர்தஞானங்கள்	ப்ராணிபாஷை உணர்வு
3. தன் சித்தப்பதிவுகள்	பூர்வவிஷய உணர்வு
4. தன் மனோவிருத்திகள்	பிறன் எண்ண உணர்வு
5. உடல் உருவப்பகுதி	உடல்மறைவு
6 ஸஞ்சித ப்ராரப்தம்	மரணகால உணர்வு
7. நற்குணம்	பிறமனதைத் தாக்குவது
8. சிறந்தவஸ்து	சிறப்புகைகூடுவது
9. புத்தியின் உண்மை உருவம்	அத்புதிருஷ்டி
10. ஸூர்யநாடி	புவனங்கள் ஞானம்
11. சந்திரன்	நக்ஷத்ரக்கூட்ட உணர்வு
12. த்ருவம்	நக்ஷத்ரப் போக்குணர்வு
13. நாபீசக்ரம்	தேஹதத்வ உணர்வு
14. கழுத்து முதலியன	பசிதாக நிவர்த்தி
15. கூர்ம நாடி	ஆஸன அமைவு
16. சிரோஜ்யோதி	ஸித்தர் தர்சனம்
17. ஈசன் ஸர்வஞ்ஞத்வம்	ஸர்வஸித்தி
18. ஹ்ருதயம்	மனதின் தன்மை உணர்வு
19. ப்ரகிருதி புருஷவிவேகம்	புருஷ விளக்கம்
20. விவேக விருத்தி	திவ்ய இந்திரியஸித்தி

இங்கு பதஞ்ஜலி பகவான் ஸித்திகள் விஷயத்தில் 'இவை ஸமாதிக்குத் தடையேயாயினும், வெளிமுகப்படின் ஸமாதி ஸாதனங்கள் விஷயத்தில் உபயோகப்படும்' என்று எச்சரிக்கிறார். (III—16—37)

(v) கிரியாஸித்திகள்:—

ஸம்யமம்	ஸித்தி
21. தத்கால கர்மத்தடை மனம் வெளி ஏறும் மார்க்கம்	பரகாயப்ரவேசம்
22 உதான வாயு	மேலே கிளம்பல்
23 ஸமான வாயு	தேஜஸ் ஜீரணசக்தி
24. காது, ஆகாய ஸம்பந்தம்	திவ்ய ச்ரோத்ரம்
25. தேஹ ஆகாய ஸம்பந்தம்	ஆகாயகமனம்
26. விதேஹ நிலை	மறைப்பு நீக்கம்
27. பூத பஞ்சஸ்திதி	பூதஜயம் அஷ்டஸித்திகள்
28. இந்திரிய பஞ்சஸ்திதி	இந்திரிபஜயம்
29. நிருத்தம்	ஈசத்தன்மை
30. பரவைராக்யம்	கைவல்யம்
31. காலதத்வம்	விவேக ஞானம்

இவைகளால் வரக்கூடிய லோகாந்தரச் சிறப்பை சரபங்கர்போல ஒருபொருட்டாக மதியாது கைவல்யத்திற்கே இவைகளைப் உபயோகப்படுத்தவேண்டும். இந்த ஸித்திகள் ராஜயோகிகளுக்கும் வரும்: ஆனால் அவர்கள் இவைகளைப் பெரும்பாலும் கவனியாமலே தமதுயோகத்தில் ஈடுபட்டுநிற்பர். ஹடயோகிகளே பிறர் நன்மைக்கும் தம் அப்யாஸ திட்டத்திற்கும் இவைகளை உபயோகப்படுத்துவர்.

(III 37—55)

இளையான்குடி மாறநயினர் சரித்திரம்

ILAYANGUDI MARANAYANAR

(A life sketch)

"உலகெலா முணர்ந்தோதற் கரியவன், நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன்" என்றபடி உணர்ந்து வெளிப்படுத்த முடியாத, அதாவது, நமது புத்தி சித்தம், அகங்காரம் இவைகளில் அடங்காததும், நமது புலன்களால் விவரிக்க முடியாததும், வேதங்கள் சொல்லாமற் சொல்லுகிறதுமான பரம்பொருளின் திருவடிகள் வாழி. தற்பரனை வேதங்கள் சுட்டிக்காட்டும்வகை யாதெனில், இதுவு மல்ல அதுவுமல்ல: மற்றெதுவெனில், எந்த விடத்தில் வேதங்கள் கூற நாவெழாமல், தலை குனிகின்றனவோ, அதுதான் பரப்பிரம்மம். அதெப்படி ? ஒரு ராஜகன்னிகை சுவயம்வரத்தில் இருபக்கமும் ராஜாதிராஜர்கள் தத்தம் தேர்களில் நிற்க, தன் தோழியால் ஒவ்வொருவருடைய கீர்த்தியையும் சொல்லக்கேட்டு, தன் மனதுக்கிசையாதவரைக் கடந்து தன்மனதுக்கிசைந்தவரிடம் தலைகுனிந்து நாணி நிற்பது போலாகும். 'ஆற்றில் பெருவெள்ளம் கரை உடைத்துக்கொண்டு போவதுபோல், சிறு புலன்களின் எல்லையைஉடைத்து, பேரானந்தத்தைவிளைப்பது ப்ரம்மம். அவ்வண்ணமான பரம்பொருளை அஞ்சலி செய்குவாம்.

விண்ணவரும் பல பிறவியெடுத்து முத்திபெறுவதற் கிடமாகி, மற்றையரும் இடர்க்கடல் நீந்தா முத்தி இன்பக்கரை யடைய வேண்டினவராகி அவதாரஞ்செய்து, நித்தமும் அத்தனை பக்திசெய்து, சித்தி பெறுதற் கிடமாகிய புண்ணிய பூமி இப்பாரதகண்டம். இப்பாரதகண்டத்தின்கண் பாண்டிய நாட்டில், இளையான்குடி என்னும் கிராமத்தில் தருமமே உருவாய் வந்த ஒரு பிரபு இருந்தார். அவர் தனத்தினாலும், தருமத்தினாலும், ஜனங்களால் நன்கு மதிக்கப்

(இதன் தொடர்ச்சி 447-ம் பக்கம்.)

பெற்று மாறன் என்ற செல்வப் பெயரால் அழைக்கப்பட்டு வந்தனர். கற்பில் அருந்ததியும், பொறுமையில் பூதேவியும் அறத்திற் கச்சி யேகம்பமுடையார் மீகிழுங் காமாட்சியம்மையுமாய் "தெய்வந் தொழா அள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள் பெய்யெனப் பெய்யுமழை," "தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்" எனத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனார் திருவாய்மலர்ந்த திருக்குறளுக்கிலக்காகி, திருவாகுமம்மை இவர்க்கு பத்னியாப் வாய்க்க, அவ்வம்மையை இல்வாழ்க்கைத் துணையாகக் கொண்டு பலவகை யறங்களையும் "தென் புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கலுனென்றாங் கைம்புலத்தாறோம்பறலை" என்னும் உரையைக்கடைப்பிடித்து உடலுயிர்போன்று இருவருமொத்துப் பிரியாவன்பினராய் நல்லறமாய வில்லறவழியிலே நின்று, "அவமாயதெல்லாந் தாமே கழியக் கைவிட்டுத் தவமாய தெல்லாந் தாமேவந்தடையக் கைக்கொண்டு" தமது வாழ்நாளைக்கழிப்பாராயினர். எல்லாப் பெண்டிரும் தாரமல்லர். தாரம் என்றால் நூற்சரடுக்குப் பெயர். ஊசிக்கண்ணிலும் நுழையக்கூடிய பத்நியே தாரமெனத்தகும். தன் கொழுநன் குறிப்பறிந்து தருமத்தைச் செய்பவளே தாரம். இல்லாளிருக்க இல்லையென்ற சொல் வருமோ? மனைக்குத் தகுந்தவள் மனைவி. அவள்தான் கிருஹத்துக்கு லட்சுமியாகிய கிருஹணி.

மாறநாயனார், அதிதி பூஜையே வீடடைவதற்கு ஏணிஎன்றறிந்து தருமத்தையே கடைப்பிடித்தவர். இவருக்கேற்ற அணங்கு இவர் மனைவி. அணங்கு என்றால் தெய்வப்பெண். இந்தப் பிரபுவின் மன உறுதியைச் சோதிக்குமாறு, சிவபெருமான் இவருக்குப் பரமதரித்திரத்தைக் கொடுத்தார். செல்வமுற்ற காலை ஒருவன் தருமமியற்றுவது பெரிதல்ல. வறுமை வழங்கும்பொழுது செவ்வனே இரப்போர்க்களிப்பது சான்றோர் முறை. "ஆற்றுப் பெருக்கற்றடி சுடு மந்நாளு மவ்வாறு ஊற்றுப்பெருக்கா லுலகூட்டும்" என்றபடி, தான் பசித்திருப்பினும் பிறர்க் களிப்பது நற்குடிப் பிறந்தார் கொள்கை.

மாறநாயனார், தன்னை அடகுவைப்பதொழிய மற்றக்கஷ்டங்களெல்லாம் அடைந்துவிட்டனர். தன்னையுங் கொள்வாருளராயின், அவ்வூதியத்தையும் தருமம் புரிந்திருப்பார். ஈசன் இந்நிலையில் நாயனாரைச்சோதிக்க ஒருநள்ளிருளில் மழைக்காலில் கிழவேடம் பூண்டு பசியால் வருந்துபவராகி 'அய்யனே! என்பசி என்னைத் தின்னுகின்றது– பசிதீர்ப்பாயா' என அந்த வயோதிகர் கேட்டார். மாறன், 'அய்யா! நான் தீர்ப்பே'னென்று சொல்லி, அக்கிழவரை இருத்தி, அன்று உணவின்றி வருந்தும் அருந்ததியிடம் சென்று, மனம் மிகவாடி, 'அணங்கே!, நாம் இன்று உண்டிலம், பரமசிவனே உருவெடுத்து வந்த இவருக்கு அன்னம் அருத்துதியோ' என்ன, அவ்வுத்தமி, இல்லாளிருக்க இல்லையென்று சொல்ல இயலுமோ என்ற சொல்லுக்கு இணங்க 'என் பிராண நாதா! எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. அதென்னவெனில், எல்லாவிடமும் கடனுமுண்டாய்விட்டது, இனிக் கொடுப்பார் யாருமில்லை. ஆகையால், தாங்கள் "அல்லல் நீங்கப் பகல் வித்திய செந்நெலை வாரிக்கொண்டு வரின்" யான் அந்த யோகியாரின் பசி தீர்ப்பேனென்றாள். இனிக்கொடுப்பார் என்பதற்கு இரண்டு பொருள். ஒருமுறை வாங்கினதை திருப்பிக்கொடுக்க சக்தியில்லாததினால் இனிக்கொடார் என்றும், சூரியாஸ்தமன மானபிறகு கடன் வாங்கினதையே திருப்பிக்கொடார் என்றால், யாசகம் கொடுக்க யாரும் சம்மதியார் என்றதும். அல்லல் என்றால் வறுமை என்று பொருள். அல்லல் என்றால் துன்பம் என்று பொருள்பட ஜன்மம் நீங்க என்றும் கொள்ளலாம். இச்சமயம் பரமசிவன் வந்தது எப்படியென்றால் "குருக்ஷேத்திர பூமியில் கண்ணபிரான் பார்த்தன் சாரத்தியத்தை விட்டுக் கர்ணனிடம் பிராமண வேஷம் பூண்டு யாசகத்துக்கு வர, கர்ணனுக்கு பிராணோத்கரண சமய மாயிருந்தும், 'ஐயோ, நாம் குறிப்பறிந்து கொடுக்கும் சமயம் தப்பிவிட்டதே' என்று பரிதபித்து மனம்மிகவும் வாடி 'ஏ பிராமணோத்தமரே! என் உயிர் அகத்ததோ, புறத்ததோ தெரியவில்லை. தங்களுடைய தேஜஸோ கோடிசூரியப் பிரகாச மாயிருக்கிறது. பதமிழந்து பதியிழந்து பரிதபிக்கும் பாவியேன் இதுசமயம் என்ன தர்மம்செய்யப் போகிறேன்! ஆயினும் நான் இதுவரையில் கீர்த்தியைக் கருதாது செய்த தானங்களின் பலன் உண்டு; அதையே தங்களுக்கு தத்தம் செய்தேன் என்றார். பகவான் அவருடைய அழகிய மனதுக்காக

ஆலிங்கனம் செய்து 'உனக்கு வேண்டுவதைக் கேள்' என்று அருள, இறப்பதற்கு நான் அஞ்சுவதில்லை; 'எக்குடியிற் பிறப்பினும் இல்லையென்றுசொல்லா வரமருள வேண்டு'மென்று கர்ணன் கேட்டுக் கொண்டான். இரப்பவர்க்கு இல்லையென்றால் எனக்கு வீடடைவதற்கும் இஷ்டமில்லை என்பது. இத்தருமத்தைக் கைக்கொண்ட மாறன் தன் பத்தினி மனதின்படி, ஒரு கூடையை எடுத்துக்கொண்டு அன்று விதைத்த நெல்லை வாரிக்கொண்டு வரச்செல்ல, கிருஹணியும் மையிருளில், சென்ற கணவன் திரும்பி வருமளவும்வாயிலில்நின்றுகொண்டிருந்தனள். கையில் வெளிச்சமோ இல்லை; வெள்ளம் புரண்டு வருகிற வாரியில் விதைநெல்லை அரித்தால் வேறு ஒருவர் புலத்தினின்றும் வரும் பொருள் சேர்ந்து விடுமோ என்று பயந்து, தன் கழனியிற் சென்று நெல் அரித்துக்கொண்டு வந்தார். தனது வாயில் சேரவும், பத்தினி, கூடையை வாங்கி அகம் சென்று, அகங்களித்தனள். தீமூட்ட விறகு வேண்டுமென்று தெரிவிக்க, நெடுநாளாகப்பிடுங்கி, எரித்து பாக்கிநின்ற முகட்டு வளையை இழுத்துக்கொடுக்க, அன்னம் அதிசீக்கிரம் அடிசிற் கினியாள் அட்டனள். புறக்கடையில் இருந்த கீரையை வேருடன் பிடுங்கிச்சமைக்க, பரமசிவன் அவ்வணங்கு இட்ட அமுது உண்டு பசி ஆறிச் சற்று நேரமிருக்க, ஓர் அற்புத விமானம் தோன்றி அவ்விருவரும் பரமசிவனுடன் அவ்விமானத்தில் திருக்கைலைக்குச்சென்றனர். மன்னரும், மாந்தரும், விண்ணவரும் விண்மாரியெனப் பூமாரி பொழிந்தனர். "பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது, புவனமோ நான்முகன் படைப்பு, நான்முகனோ திருமாலுந்தி வந்தோன், திருமாலோ பாற்கடல் துயின்றோன், பாற்கடலோ குறுமுனிகையடக்கம், குறுமுனியோ கலசத்திற் பிறந்தோன், கலசமோ புவியிற் சிறுமண், புவியோ அரவினுக் கொருதலைப்பாரம், அரவோ உமையவள் சிறுவிரல் மோதிரம், உமையோ இறைவனுள்ளடக்கம், இறைவனோ தொண்டருள்ளடக்கம். தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் அரிதே."

டி. எஸ், வேங்கடராமய்யர்.

எங்கள் மஹாபலிபுர யாத்திரை

OUR EXCURSION TO MAHABALIPURAM

மஹாபலிபுரத்திற்கு நாங்கள் ஒரு விநோத யாத்திரையாகச் செல்வோம் என்பதைக்கேட்டு எங்கள் எல்லோருக்கும் உண்டான ஆனந்தத்திற்களவில்லை. குறித்த காலத்தில் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் சிறு மூட்டைகளுடன் ரயில்வே ஸ்டேஷனில் ஒன்று கூடினோம். பார்க்கப்போகும் இடங்களின் விருத்தாந்தங்களை தெரிந்து கொள்வதில் ஆவலுள்ளவர்களாய் எங்களில் ஒருவருக்கொருவர் சம்பாஷணை செய்து கொண்டிருந்தோர் சிலர். இனிப் பாடசாலையிலும் கலாசாலையிலும் ஏற்பட்டிருக்கும் கட்டுகள் இல்லாமல் போய்விடவும் தாராளமாய் நடந்து கொள்பவர்களாய் பற்பல விஷயங்களைப்பற்றியும் பேசுவோர் சிலர். இப்படி இருக்கையில் புகை வண்டியும் வந்துவிட்டது. கும்பல் கும்பலாய் அவரவர்கள் வண்டியிலேறினார்கள். வண்டியும் புறப்பட்டது. இனி நாம் போவது நிச்சயமாய்விட்டது என்பதை அறிவிக்கிறது போல் எல்லோரும் ஒரே சந்தோஷ சப்தமும் கரகோஷ ஆரவாரமும் செய்தார்கள். ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் ஆனந்தமே தாண்டவமாடிக்கொண்டிருந்தது. புகைவண்டி செங்கற்பட்டு வந்து சேரும்வரையில் எல்லோரும் பற்பல விதமாய் வழியைப் போக்கினார்கள். இருமருங்கிலுமுள்ள அழகிய சாலைகளையும், பச்சைப்பசேரென்றிருக்கிறவயல்களையும் அதற்கப்பால் வெள்ளியை உருக்கிவிட்டது போல் கதிரவனின் ஒளியால் விளங்கும் சிற்றேரிகளையும் கண்டு களித்தனர் சிலர்; இவைகளுக்கப்பால் கண்ணுக்குத்தென்படும் கட்டிடங்களையும் குன்றுகளையும் கண்டு அவைகளுடன் சம்மந்தப்பட்ட சரித்திர விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசுவோரும் சிலர் இருந்தார்கள்; மற்றுஞ்சிலர் தமிழிலும் தெலுங்கிலும் உள்ள கீர்த்தனைகளைப் பாடி நேசர்களைக் களிப்பித்தோருமாயிருந்தார்கள். இவ்வண்ணம் இருந்து கொண்டிருந்ததனால் எங்களுக்குள் ஏற்பட்டுள்ள ஸ்னேகபாவம் முன்னையினும் பதின் மடங்கு அதிகமாயிற்று. செங்கல்பட்டு சேர்ந்து புகைவண்டியினின்றும் இறங்கி எங்களுக்கென்று ஏற்படுத்தியிருந்த விடுதியையடைந்தோம்.

போஜனம் செய்வதற்குமுன் எங்களில்சிலர்

ஸ்நாநம் செய்வதற்கு அருகிலிருக்கும் ஏரிக்குச் சென்றிருந்தோம். ஆ! ஏரியின் சிறப்பை என்னென்றுரைப்பது! கண்ணுக்கெட்டியவரையில் எங்கும் ஒரே நீலநிறமான நீர்ப்பரப்பும் அதற்கப்பால் மரங்கள் செறிந்துள்ள சிறு குன்றுகளும் ஒரு பக்கத்தில் பச்சைப் பசேரென்றுள்ள வயல்களும் இருப்பதைப்பார்க்க ஏதோ மாயக்காட்சிகளையும் தேவதைகளின் உறைவிடமாயுள்ள வித்யாதர உலகத்தையும் நினைப்பூட்டிற்று. இத்தகைய விசித்திர காட்சியைக்கண்டு களித்து விடுதியை யடைந்து போஜனமுண்டு இளைப்பாறினோம். பிறகு செங்கல்பட்டில் எல்லோரும் பார்க்கவேண்டிய குற்றவாளிச் சிறுவர்களைச் சீர்திருத்தும் சாலை (Reformatory School for Juvenile Offenders) யைப் பார்க்கச்சென்றோம்.

அச்சாலை கோட்டையினுட்பாகத்தில் அமைந்துள்ளது. ஒருவரும் உள்நுழையாவண்ணம் தகுந்த பாதுகாவலையுடையது. இச்சாலையின் அதிகாரியினது அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு உள்நுழைந்தோம். அவர் எங்களை வரவேற்று அச்சாலையின் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் காட்டினார். இது இளைஞர்களுக்கென்றே ஏற்பட்டு அவர்கள் சீர்திருத்தம் அடைந்தபிறகு ஏதாவது யோக்கியமான தொழிலில் அமரும்படியான வழிகளைக் கற்பிக்கும் இடமாயிருக்கிறது. எந்தெந்த தொழில் எவ்வெவனுக்கு உரியதோ அதற்குத் தகுந்தபடி அத்தொழில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நெசவுத்தொழில் செய்யும் இடமும், கன்னாத்தொழிற் சாலையும் கொத்தவேலைசெய்யும் இடமும் எல்லா பிள்ளைகளுக்கும் படிப்பு சொல்லித்தரும் பாடசாலையும், பிள்ளைகளால் செய்யப்பட்ட பலவித கைத்தொழிற்பண்டங்களை விற்பனைசெய்யும் பண்டசாலையும், ஆகிய இவைகள் எல்லாம் இதிலேயே யுள்ளன. பிள்ளைகள் போஜனம் செய்வதற்கென்று பெரிய ஆலமரத்தின் நிழலில் அழகிய கருங்கல்லால் அமைக்கப்பட்ட மேடைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன இவர்கள் இரவில் படுப்பதற்காக ஏற்பட்டிருக்கும் நீண்ட அகன்ற விசாலமான கூடங்களில், தொங்கும் கட்டில்கள் இருக்கின்றன. இதிலிருக்கும் சிறுவர்கள் நல்வழியில் நடக்கும் படியாய் ஒரு பாடசாலையும் ஏற்பட்டிருப்பது மிகவும் மெச்சத்தகுந்ததாய் இருக்கிறது. மற்றைய பாடங்களுடன் சில பிள்ளைகள் இனிய கீர்த்தனைகளையும் உபவாத்தியங்களுடன் பாடுவது வெகு ஆனந்தமாயிருக்கிறது. தினந்தோறும் தேகப்பயிற்சி இவர்களுக்கு இராமல் இருப்பதில்லை. யாதொரு வேலையுமின்றி அயோக்கியர்களாயும் முடிச்சு மாறிகளாயும் போய், உலகத்திற்குப் பெரும் சுமையாய் இருந்துவிடும் சிறுபிள்ளைகளை முதலிலேயே நல்வழிகளைக் கடைப்பிடிக்கச் செய்தால் அவர்கள் எவ்வளவு சிறந்த குணமுடன் நடப்பார்கள் என்பதற்கு இந்த கல்விச் சாலையே நிதர்சனமாயுள்ளது.

இந்தச் சாலையுள் ஓர் உயர்ந்த தனிக்கட்டடமுண்டு. அதற்குத் 'தேர் மஹால்' என்று பெயர். அது தேரைப் போல் அடுக்கு அடுக்கான மாடிகளையுடையது. இது, முற்காலத்தில் செங்கல்பட்டை யாண்டுவந்த நாயகரது அந்தப்புரஸ்த்ரீகள் மேன்மாடியிலிருந்து காஞ்சீபுரரதோத்ஸவத்தைக் காண்பதற்காகக் கட்டினதாம். இந்தக் கட்டிடத்திலிருந்துதான் இங்கிலிஷ் ஈஸ்டிந்தியா கம்பெனியார் சென்னப்பட்டணத்தைக் கைக்கொண்ட தாக்கீது செங்கல்பட்டு நாயகனால் எழுதிக் கொடுக்கப்பட்டது. செங்கல்பட்டை ஆண்டுவந்த நாயகவம்சத்தாரது பெருமையைக் குறிக்கின்ற அனேக கட்டிடச்சின்னங்கள் இங்கு இருக்கின்றன.

இவைகள் எல்லாவற்றையும் கண்டு நம் பழைய அரசர்களின் நிலைமையையும் ப்ரிடிஷ் அரசாங்கத்தாரின் ஒழுங்கையும் மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டே திரும்பி அன்றைய இரவே பக்ஷிதீர்த்தம் வந்து சேர்ந்தோம். மறுநாள் காலையில் பக்ஷிதீர்த்தத்தின் காட்சிகளைச்சிறிது கண்டு களித்து போஜனமுண்டு உடனே நாங்கள் போகவேண்டுமென்றிருந்த மஹாபலிபுரத்திற்குப் புறப்பட்டோம். ஸுமார் பன்னிரண்டு மணிக்கு ஊரருகில் வந்து சேர்ந்தோம். நீண்டு சிறிதுபர்ந்த குன்றங்களும் அதன் மீதுள்ள பெரும் பாறைகளும் அவைகளின் நடுவே ஆகாயத்தை யளாவிச்செல்லும் கலங்கரை விளக்கமும் அந்நடுப்பகலில் முக்காலத்தில் பலிச்சக்ரவர்த்தியிடத்தில் மூவடி மண் இரந்து பிறகு உலகத்தையளந்த வாமன மூர்த்தி திரிவிக்கிரமராய் விளங்கியதுபோல்தோன்றிற்று. ஒருபடகின்வழியாய் இடையிலுள்ள சேற்றையும் வாய்க்காலையும் கடந்து குன்றங்களின்

மீது வளர்ந்து செல்லும் அழகியபாதையின் வழியாய் ஊரின் மேற்புறத்தை யடைந்தோம்.

மஹாபலிபுரம், தற்கால நாகரீகத்திற்கு அறிகுறியாய் இருக்கின்ற புகைவண்டி தந்தி முதலான ஸாதனங்களில்லாமல் புராதன கிராமங்களைப் போன்றுள்ளது. இவ்விடத்திலுள்ள பழைய கல்வேலைகளைப் பார்ப்பதற்காகவே ஜனங்கள் அன்னிய தேசங்களிலிருந்துங் கூட வருகின்றதனால் அதற்கோர் மகிமை யேற்பட்டதே தவிர மற்றெவ்விதமான விசேஷங்களுமதற்குக் கிடையாது. அதற்கு ஸ்தலபுராணங்கள், பலர் பலவிதமாகக் கூறுகின்றனரேனும், அது சரித்திராசிரியரால், காஞ்சிபுரத்தை இராஜதானியாகக்கொண்டு சிறிது காலம் ஆண்டு வந்த பல்லவ அரசர்கள் காலத்தில் சிறப்புற்ற நகரமாய் இருந்திருக்கவேண்டுமென்று ஊகிக்கப்படுகின்றது. அதற்கு அத்தாட்சியாக, கண்களைக் கவரும் வண்ணம் விசித்திரபாவனையோடு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள சிலா ரூபங்களும் சிலைகளும் வெகு தூரத்திற்கு வெகுதூரம் இன்னம் புத்தம் புதிதாய் நேற்றுதான் செதுக்கப் பட்டவைபோல் இருக்கின்றன.

குன்றுகளைக்கடந்து ஊரினுள் நுழையுமுன் வடபுறமாகத் திரும்பினோமாயின் "கிருஷ்ண மண்டபம்" கிழக்கு நோக்கி நிற்பதைக் காண்போம். அம்மண்டபத்தினுள் கிருஷ்ண பலராமாது லீலைகள் விளக்கமாய்ச் செதுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இதிலுள்ள அதிசயங்களைப் பார்த்து இன்னும்சிறிது வடக்கேசெல்வோமாயின் தண்ணீரில்லாமல் பெரிய படிக்கட்டுகளுடன் ஓர் அகன்ற பள்ளம் தென்படும். இப்பள்ளத்தை யொட்டியுள்ள பெரியதோர் பாறையின் கீழ்ப் பக்கத்தில் செதுக்கியுள்ள சித்திர வேலைகளைக் கண்டுகளிக்க பதினாயிரம் கண்கள் தான் வேண்டும்! இச்சித்திரங்களுக்கு "அர்ஜுனன் தபஸ்" என்று பெயர். பாறையின் இடது பார்சத்தில் மத்திய பாகத்திற்குச் சற்று மேலே அர்ஜுனன் தவஞ் செய்யும் நிலையில் நிற்பதும் அவனுக்குப் பரமசிவன் தம் கணங்களுடன் காட்சியளிப்பதும், மற்ற ரிஷிக் கூட்டங்கள் ஆங்காங்கே யிருப்பதும், வலது பார்சத்தில், அர்ஜுனனைப் பார்த்துப் பூனை ஏளனஞ் செய்வது போல் தவஞ் செய்வதும், இந்த அர்ஜுனனது தபஸைக் கண்டு யானை முதலிய விலங்குகளும், வாத்து, கோழி முதலிய பறவைகளும் ஆநந்தப் படும் பாவனையாயிருப்பதும், கீழே நீர் நிலையி னடியிலிருந்துங்கூட நாகர்களும் வந்து வியத்தல்போல் செதுக்கியிருக்கும் சிறப்பைப் பற்றியும் சொல்லி முடியாது! நேரில் கண்டவரே யறிவர்.

இதை விட்டு இன்னுஞ் சற்று தூரஞ்சென்றால் ஒரு பாறையின் மேல் மற்றொரு பெரும் பாறை, கொஞ்சமேனு மாதாரமில்லையெனச் சொல்லும்படியாக, மிகச் சிறிய ஆதாரின் மேல் நிற்கின்றது. இதைக் "கிருஷ்ணன் வெண்ணெய்" என அவ்வூரார் அழைக்கின்றார்கள்.

சற்று நேரம் குன்றுகளின் மீதே சென்றால் கணேசர் ஆலயமும், அதற்கப்பால் லக்ஷ்மீ—வாமன—வராஹ அவதார மண்டபங்களுமிருக்கின்றன. இவைகளை விட்டு கலங்கரை விளக்கத் (Lighthouse) திற்குச் செல்லும் பாதை வழியே சென்றால் "மஹிஷாஸுர மர்த்தனி மண்டபம்" இருக்கின்றது. இதன் வடக்குச் சுவரில் துர்க்காதேவி உக்ரத்துடன் மஹிஷாஸுரனை ஸம்ஹாரஞ் செய்வது பிரத்யக்ஷமாய் காண்பது போல் சித்திரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அம்மனது உக்ரத்திலும் அவளது திருவருள் பொழியும் முகவிலாஸத்தின் மஹிமை கண்டவர்களுக்கே தெரியவரும்!

ஊருக்கு அரை மைலில் தூரத்தில் சில அருமையான "கோவில்கள், அல்லது இரதங்கள்" இருக்கின்றன. இவைகள் ஒவ்வொன்றும் சிறு கோவிலாக செதுக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகளின் ஸ்தூபிகள் மற்ற ஊர்களிலுள்ள ஸ்தூபிகளைப்போலிராமல், தஞ்சை ப்ருஹதீச்வராலயத்தின் மத்திய சிகரம் போலுள்ளது. இவைகளை முன்னிட்டு யானை மிகப் பிரம்மாண்டமாய்ச் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இவைகளைப் பார்த்து நாம் முன்னிருந்த விடத்திற்கு வந்து, கிருஷ்ண மண்டபத்திற்கு நேர் கிழக்கே சுமார் அரைமைல் செல்வோமாயின் கடற்கரையில் ஓர் கோவிலைக் காணலாம். கோவிலில் நுழைவதற்கு முன் அநேக நந்திகள் பல இடங்களில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன இக் கோவிலும் மற்றவைகளைப் போல ஓரே கல்லாலாக்கப்பட்டுள்ளது.

கிழக்கு நோக்கிய மூலஸ்தானத்தில் கடலை நோக்கிய வண்ணம் சிவபெருமானும், மற்றொரு பாகத்தில் பள்ளிகொண்ட இரங்கநாதப்

(இதன் தொடர்ச்சி 451-ம் பககம்)

ஸஸேமிரா

SASEMIRA

(காளிதாஸ மஹாகவியின் மனோத்ருஷ்டி சக்தி விசேஷத்தைக் காட்டும் ஒரு சிறுகதை)

நன்று ஆராய்ந்து வஸ்து ஸ்திதியை யதார்த்தமாய் அறியக்கூடிய உதார ஹ்ருதயமானது மஹத்வத்துக்கு முக்ய காரணம். நேத்ரானந்தகரமான ரம்ய ரூபங்கள், சுநாதக்கினிமையான ஸங்கீதாதிகள் மனோஹரமான இதர வஸ்துக்கள் விஷயத்திலும் அன்யாத்ருசமான ஸ்வாரஸ்யத்தை அறியக்கூடியவன் மஹானே. ஒருவன், தனக்கேற்பட்ட கலை அல்லது தொழிலின் முறைமையை நன்குணர்ந்தவனாய் அதில் மிகப் பயிற்சியடைந்து ப்ரஸித்தி பெறலாம். அதனாலேயே அவனுக்கு நிஜமான மஹிமை உண்டாகாது. இப்ப்ரக்ருதி மண்டலத்திலுள்ள வஸ்து வ்யவஹாரங்களில், ஸாதாரணமாய் புலப்படாத தத்வரஹஸ்யத்தை அறியக்கூடிய உள்ளாராய்ச்சி(Insight)யுள்ளவன்தான் மஹா புருஷர்களிலொருவனென்று எக்காலத்திலும், எவராலும் கொண்டாடத் தகுந்தவனாவன்.

இப்பேர்க்கொத்த மாஹாத்மியம் எங்கும் சிறப்புற்ற காளிதாஸ மஹாகவியிடத்திலிருந்ததற்கு அவருடைய சரித்திரத்திலும், கவிதையிலும் அனேக நிதர்சனங்களிருக்கின்றன. அவைகளுள் கொஞ்சம் அபூர்வமானதும் அவருடைய ஸார க்ராஹக சக்தியை நன்குணர்த்தக்கூடியதுமான ஓர் ஐதிஹக் கதையுண்டு.

முன்னொருகாலத்தில், தார் தேசத்தில் மஹா ப்ரஸித்திபெற்ற 'போஜன்' என்ற மஹாராஜா ஒருவர் இருந்தார். ஸ்வயம் கல்வியில் தேர்ந்தவரும், எல்லா வித்யைகளையும் பரிபாலிப்பவராயுமிருந்தார். அனேக வித்வான்களும் கலா நிபுணர்களும் அவர் ஸபைக்குப்போய், தங்கள் தங்கள் ஞானங்களை ப்ரகடனம்பண்ணி யதோசிதமான ஸம்மானங்களைப் பெறுவதுண்டு. ஒரு ஸமயம் சித்திரம் எழுதுவதில் மிகக் கீர்த்தியடைந்த சித்திரலேககன் ஒருவன் ராஜஸபைக்கு வரும்படி நேர்ந்தது. இக்காலங்களில் ஸர்வஸம்மதமாய் சித்திரக்காரர்களில் ச்ரேஷ்டர்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ரவிவர்மா, மேற்கு தேசத்தினராகிய ராபேல், (Raphel) ரேனொல்ட்ஸ் (Sir Joshna Reynolds) முதலானவர்களைக் காட்டிலும் அவன் சித்திரமெழுதும் கலையில் விசேஷ பாண்டித்ய முள்ளவன். ஒருவ்யக்தியின் சில அடையாளங்களைக்கொண்டே, உருவம் முழுவதையும் யதாவஸ்திதமாய் வரைந்து அமைக்கக்கூடிய விசேஷசக்தி அவனிடமிருந்தது. இவனுடைய ஸாமர்த்தியத்தை பரிசோதிக்கக் கருதி, போஜராஜாவானவர் ஓர் சிகா பந்தத்தை (Lock of hair)க்கொடுத்து அக்கூந்தலுக்குரிய உருவம் முதலியதை சித்திரம் வரையும்படி ஆக்ஞாபித்தார். அந்த உத்திரவை யனுஸரித்து சித்திரலேககனும் தன் ஸாமர்த்தியத்தை பூராவும் இந்த ஸமயம் காண்பிக்கவேணுமென்ற கருத்துடன் அதிலேயே மனதைச் செலுத்தினவனாய் தன்னாலியன்றமட்டும் வெகு நாள் வேலைசெய்து இராணியின் படத்தை எழுதிமுடித்தான். அந்தச் சித்திரமானது பார்த்தவர்கள் மனதைக்

(450-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பெருமானும் அமர்ந்திருக்கின்றனர். இக்கோவிலின் கீழ்ப்பாகம் கடலினலைகளால் மோதப்பட்டு கடலில் அமிழ்ந்து கிடக்கின்றது. இந்நகரம் ஒரு காலத்தில் பெரியதாய் மேன்மையடைந்திருந்து எக்காரணம்பற்றியோ, கடலிலாழ்ந்தோ, அல்லது மணல் மேடிட்டோ தற்காலஸ்திதிக்கு வந்துவிட்டிருப்பதை நாம் குறிக்காமலே பார்ப்பவர்கள் அறிந்து கொள்ளலாம்.

இவைகளையெல்லாம் பார்த்து, அளவிலா ஆநந்தங்கொண்டு, நாங்களெல்லாரும் பக்ஷிதீர்த்தமடைந்தோம். பக்ஷிதீர்த்தத்திலுள்ள சங்கதீர்த்தமென்னும் பொய்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து மலைமேலுள்ள ஆலயஞ்சென்று எம்பெருமானை வணங்கி, பக்ஷிதரிசனமுஞ்செய்து கீழிறங்கினோம். இங்கு இரண்டு நாள் தங்கி, ஊரிலுள்ள ஆலயங்கள், சிலைகள் முதலியவற்றின் வேலைத்திறத்தைக் கண்டு வியந்தவர்களாய், குதூகலத்துடன் ஊர் திரும்பினோம்.

தம் தம் ஊர்களிலேயும், ஊர்களுக்கருகிலேயும் அநேகம் புராதனச் சின்னங்களிருந்தபோதிலும், புருஷனைக் கைவிட்டு அரசனை நம்பிய அரிவையைப்போல் புறநாடுகளுக்கு, அந்நாடுகளின் சரித்திரத்தையும், பண்டைக்காலச் சிற்பங்களையும், சித்திரங்களையும் வியக்கச் செல்லும் சிலர், இனியேனும் மஹாபலிபுரம் போன்ற புராதன ஸ்தலங்களுக்குச் செல்லுவாரென்பது எமது கோரிக்கை.

கவரக்கூடிய அழகுள்ளதாயிருந்ததுடன் இராணியின் ரூபாதிசயத்தை, தத்ரூபம் எல்லா அம்சங்களிலும் ஒத்ததாயிருந்தது. திடீரென்று பார்ப்பவர்களுக்கு இராஜாத்திதான் உயிருடன் நிற்கிறாளோ என்று தோன்றும்படியிருந்தது. படம் வரைந்து முடிந்ததும் சித்திரக்காரன் அதை உற்றுப்பார்க்கவே, படத்திலுள்ள உருவத்தின் குறுகிய இடைப்ரதேசத்தில் அதிஸூக்ஷ்மமான ஒரு புள்ளி தென்பட்டது. அவன் அதை அழிக்க எவ்வளவு தடவை முயன்றும் பயன் படாமல், அப்புள்ளி அங்கேயே காணப்பட்டது. சித்திரக்காரனுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. என்ன செய்வது என்று ஏங்கினான். தீராத்துயரம் முகத்தில் தோன்றியது. ப்ரமை பிடித்தவன் போல் ஆலோசனையில் ஆழ்ந்து, தேகம் வியர்க்க சித்திரக் குச்சி(Brush)யை வர்ணத்தில் தோய்த்து கையில் பிடித்தபடியே விசாரத்துடன் தனிமையில் உட்கார்ந்து விட்டான். அவ்வழியே சென்ற காளிதாஸன் மஹா துக்காக்ராந்தனாயிருக்கும் சித்திரலேககனைப் பார்த்து அனுதாபப்பட்டு, மிகக் கருணையுடன் அவனை நோக்கி, 'ஏனப்பா மிக வ்யஸனமுற்றிருக்கிறாய். உனக்கு என்ன ஆபத்து நேர்ந்தது. வ்யாதி பீடையா? மனோ விசாரமா? சீக்கிரம் சொல்லு. உனக்கு வந்த சோகத்தை, என்னால் கூடுமானால் நிவர்த்தி செய்ய ஸித்தமாயிருக்கிறேன்' என்று சொல்லவே, சித்திரக்காரனும் உடனே நிமிர்ந்து பார்த்து, துக்கம் நிவர்த்தியானவன்போல் பெருமூச்சுவிட்டு, 'ஐயா, இதோ நான் எழுதியிருக்கும் படத்தைப் பாரும் இந்த இடத்தில் காணப்படும் புள்ளியை அழித்துவிடவேணுமென்று யாவச்சக்யம் நான் முயன்றும் அது அதே இடத்தில் புலப்படுகிறது. இதுதான் என் வ்யஸன காரணம்' என்றான். இதைக்கேட்டதும், மஹா புருஷனான காளிதாஸன் "இதென்ன விந்தை சித்திரவேலையில் இவ்வளவு நிபுணனானவன் மனப்பூர்வமாயும், வெகு நிதானம் பொறுமையுடன் வரைந்திருப்பதில் பிழை எப்படி ஏற்படக்கூடும். இதில் ஏதோ ரஹஸ்யமிருக்க வேண்டும்" என்று சற்று தியானிக்குங்கால், "ஒருக்கால், அது ஒரு மச்சமாயிருக்கலாமோ" என்கிற யோஜனை மனதில்பட மறு க்ஷணத்தில் அது 'ஒரு மறுதான்' என்கிற நிச்சயமான புத்தி உண்டாய் விட்டது. உடனே, சித்திரக்காரனை நோக்கி, 'நீ விசாரப்பட்டு அதை அழிக்க வீண்ச்ரமப்படாதே. எந்த ஆக்ருதியை சித்திர ரூபமாய் எழுதுகிறாயோ அந்த சரீரத்திலேயே அந்த ஸ்தானத்தில் ஒரு மச்சமிருக்கக்கூடும். அதைக் காட்டக்கூடிய ஒரு புள்ளி படத்தில் தெய்வீகமாக ஏற்பட்டால் அது உன்னுடைய ஸாமர்த்தியக்குறைவால் நேர்ந்ததென்று ஏன் வ்ருதாவாய் ஏங்குகிறாய்?' என்று காளிதாஸன் தைரியம் சொல்ல, அவனும் படத்தை வர்ணம் முதலானது கொடுத்து பூர்த்திசெய்ய ஆரம்பித்தான். இதுதான் கல்வி கலை இதுகளில் ஸ்வதஸ்ஸித்தமான மாஹாத்மியமுள்ளவனுக்கும் அப்யாஸத்தால் மாத்திரமுண்டான ஸாமர்த்தியசாலிக்குமுள்ள பேதம். வஸ்துக்களின் வெளிப்புறமிருப்பது மாத்திரமல்லாமல் அந்தர்ப்பாவத்தையும் அறியவல்லவனே பெரியோனென்பதற்கு ஐயமில்லை.

சித்திர வேலையை யதாக்கிரமம் முடித்துக்கொண்டு, சித்திரக்காரன் அதை அரசனிடம் கொண்டுபோய் கொடுத்தவுடன் அதன் வேலைத்திறமையும், உயிருள்ளதுபோல் தோன்றும்படி அவ்வளவு மனோஜ்ஞமாய் வரைந்திருக்கும் ரூபவிசேஷத்தையும் மெச்சி, ஒவ்வொரு அங்கஸௌஷ்டவத்தை விஸ்தாரமாய் பார்க்க ஆரம்பித்தான். திடீரென்று அந்த மச்சத்தைக் கண்ணுற்றான். அடங்காத ஆச்சர்யமுண்டாகி அடுத்த க்ஷணம் தீராக் கோபமாக மாறிற்று. உடனே கண்கள் சிவந்து முகங்கடுகடுத்து, மஹா ஆவேசத்துடன் அரசன் சித்திரக்காரனை நோக்கி, "இது ராஜஸன்னிதானம், பொய் பேசினால் உயிரை இழக்கும்படி நேரிடுமென்கிற பயத்துடன் நான் கேட்பதற்குப் பதிலுரைக்க வேண்டும். இந்த மச்சமிருப்பதாக உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது. தெய்வ உபாஸனையுண்டா? மனுஷ்ய மூலமாய் அந்த ஞான மேற்பட்டதா? இல்லாவிடில் வேறு எவ்விதம் அந்தமச்சம் அவிடமிருப்பதாக நீ அறிந்தாய், ஸவிஸ்தாரமாய்ச்சொல்லு" என சித்திரக்காரனும் நடுநடுங்கி, அரசனைப் பார்த்து, "ப்ரபுவே, நான் நிரபராதி. அதுவிஷயம் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. அதன் ஸூக்ஷ்மத்தை எனக்குச் சொன்னவர் தங்களுக்கு அத்யந்தம் ப்ரியான காளிதாஸ மஹாகவியே" என்றான்.

அச்சமயம் இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த காளிதாஸனும் இதை மறுதளிக்கவில்லை. இது கேட்டு, அரசன் க்ஷணகாலம், ஒன்றும் தோன்றாமல் சிந்தாக்ராந்தனாய், ஸ்தம்பம்போலிருந்தான். பதிவ்ரதோத்தமையான தன் பத்னியிடத்தில் அவனுக்கு மிகுந்த சந்தேகம் ஜனித்தது. இந்தமாதிரி ஸந்தர்ப்பத்தில், பெரியோர்களுக்கும் புத்தி ப்ரமம் வருவது ஸஹஜம். ராமன் ஸீதையை அக்னிப்ரவேசம் பண்ணச் சொல்லவில்லையா? ஆங்கிலேய நாடகக் கவிச்ரேஷ்டரான ஷேக்ஸ்பியர் (Shakespeare) இயற்றிய ஸிம்பெலைன் (Cymbeline) நாடகத்தில் பாஸ்துமஸ் (Posthumus) என்பவர், நிஷ்காரணமாய் தன் தர்ம பத்னியை நெறியற்றவளாக நினைக்கவில்லையா? அநேக தேசசரித்திரங்களில் இதற்கு உதாஹரணங்கள் பல உள. பலவாறாக தனக்குள் தர்க்கித்து, அரசனுக்கு காளிதாஸனிடத்தில் அவநம்பிக்கை த்ருடமாக உண்டாயிற்று. அம்மச்சம் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் பெரும் ரஹஸ்யமாயிருந்தமையால், அரசன், 'இராணியின் கூந்தலைத் தூக்கிப் பார்த்திராவிட்டால், காளிதாஸனுக்கு இது எப்படி தெரியக்கூடும். நிச்சயம், நம்மிடமிருந்து பலவித உபகாரமடைந்தும், காளிதாஸன் நமக்கு த்ரோகம் செய்தான்' என்று தீர்மானித்து, அரசன் அவன் தலையை வாங்கிவிடும்படி, வெகு கோபத்துடன் உத்திரவளித்தான். ஆனால், உதார ஸ்வபாவமுள்ள மந்திரி, காளிதாஸன் இவ்வித த்ரோகம் செய்யக்கூடியவனல்லன் என்று நினைத்து, அவன்மேல் தயைபுரிந்து, கொலையாளிகளிடமிருந்து அவனைத் தப்புவித்து, அரசனுக்கு மாத்திரம் அவன் கொலைசெய்யப்பட்டதாகவே நம்பிக்கை உண்டாகும்படி செய்துவிட்டான்.

சில நாள் பிறகு, ராஜகுமாரன் வேட்டையாடக் காட்டுக்குப்போனான். ஒரு மிருகத்தைத் துரத்திக்கொண்டு, வெகுதூரம் காட்டுக்குள் போக, தன் பரிவாரங்களைவிட்டுப் பிரிந்துவிட்டான். காலமோ அதிக்ரமித்தது. ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கும் தருணம். வெகு விரைவாய் எங்கு பார்த்தாலும் அடர்ந்த இருட்டு கவர ஆரம்பித்தது. காட்டில் வழியோ தெரியவில்லை. மனோதைர்யம் குறைந்து, பயமானது மேன்மேலதிகரித்தது. இந்த ஸ்திதியில், தன்னை நோக்கி ஒரு புலியானது பாய்ந்துகொண்டுவருவதைக் கண்ணுற்றான். அவன் ஸவாரிசெய்யும் குதிரையோ ஓர் அடிகூட மேல் நடக்கவில்லை. நாள்முழுவதும் உணவு, விச்ராந்தி இல்லாமல் வேட்டையாடி களைப்புற்று, தானும் ஒரு பதம்கூட சலிக்க சக்தியற்றுப் போனவனுக்கு புலியைக்கண்டதும் ஏதேனும் கொஞ்சம் மிகுதியிருந்த ப்ரக்ஞையும் தவறிற்று. மறுபடியும் புலி மிகவும் ஸமீபத்தில் வந்துவிடவே, ராஜகுமாரன் குதிரை மீதிருந்துதாவி, வழியிலிருந்த ஒரு மரக்கிளையை பிடித்துக்கொண்டு உயர ஏறும்போது ஒரு கரடியைப் பார்த்துத் திகைத்து நின்றான். 'தலைவலி போகத் திருகுவலி வந்தது' போலும், கலத்திலிருந்து அடுப்பில் விழுந்தாற்போலும், 'புலியைத் தப்பிக் கரடிகையிலகப்பட்டுக்கொண்டேனே' என்று ராஜகுமாரன் நினைத்து, அனலில் காட்டிய மெழுகுபோல் உருகித் திக்கற்றவனாய், எங்கும் நிறைந்தவரும் கருணாநிதியுமான பரமாத்மாவை த்யானித்து ஓ என்று அலறிக்கதற யத்தனிக்கையில் கரடியானது ம்ருதுவாய் அவனருகில் வந்து வெகுஅன்புடன் ஹார்த்தமான உபசாரவார்த்தைகளைச் சொல்லி தன்னிடத்தில் அவனுக்கு நம்பிக்கை வரும்படி செய்தது. சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அதன் மடியில் படுத்துறங்கினான். புலியானது கரடியை இனியவார்த்தைகளால், ராஜகுமாரனைக் கைவிட்டு விடும்படி கேட்டுக்கொண்டது. 'மனிதன் நம்மஜாதிக்கே அத்யந்தம் விரோதி, அவனுக்குபகாரம் செய்தால் ஸமயம் பார்த்திருந்து நமக்கபகாரம் தேடுவானேயொழிய, ஒருக்காலும் நம்மிடத்தில் நிஜமான விச்வாஸம் வைக்கமாட்டான்' என்றும், இன்னும் பலவிதமாக புலி அவனைக் கீழே தள்ளிவிடும்படிக் கரடிக்கு துர்போதனை செய்தும், அது சரணமடைந்தவனையும் தன்னிருப்பிடம் வந்தவனையும் கைவிடுதல் அதர்மமென்ற நிச்சயத்துடன் சும்மா இருந்துவிட்டது. சற்று நேரத்தில் கரடியும் அயர்ந்து நித்திரை போய்விட்டது. ராஜகுமாரன் கண்விழித்து, கரடி சந்தேகமற்று குறட்டைவிட்டுத் தூங்குவதையும், தன்னைக் கொல்லவந்த புலி மரத்தின் கீழ் ஆவலுடன் காத்துக்கொண்டிருப்பதையும் கண்டான். புலி, ராஜகுமாரனிடத்தில் தன் நயவஞ்சகத்தைக் காட்டி ஏமாற்ற ஆரம்பித்தது. அதன் கபடவலையி

லகப்பட்ட ராஜகுமாரனும், கரடியைத் தள்ளி விட்டால் தான் தப்பித்துக் கொள்ளலாமென்கிற துராசையுடன், துர்ச்சிந்தை யுடையதும், தன்னை ஆபத்காலத்தில் ஸ்னேஹ பாவத்துடன் பாதுகார்த்து ஸம்ரக்ஷித்துமான கரடியைத் தள்ளிவிட யத்தனித்தான். அவன் அப்படிச் செய்யு முன்னமேயே கரடி விழித்துக்கொண்டு அவனுடைய பாவத்தை நன்குணர்ந்து, அவனுடைய நன்றி யறிவின்மையையும், துரோக சிந்தனையையுங்கண்டு, வெகு கோபங்கொண்டு, அவன் நாக்கை இழுத்து, அதில் ஸஸேமிரா என்று நாலக்ஷரங்களை எழுதவே, அவன் உடனே பேசும் சக்தி யற்றவனாய், எவ்விதக் கேள்விகளுக்கும் ஸஸேமிரா என்று மட்டும் பதில் சொல்லத் தலைப்பட்டான். நன்றி யறிவின்மைக்கு இத் தண்டனையும் போதாது! அதுவும், உன்னதமான ராஜ குலத்தில் பிறந்து, தன் ஸுகத்தைப் பாராமல் ப்ரஜைகளுடைய க்ஷேமத்திற்குமனப்பூர்வமாய் உதவி புரியும்படியான ஸ்திதியிலிருக்கவேண்டியவன் இவ்வளவு ஹேயமான மார்க்கத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பது தெய்வஸம்மதமாகுமா? நன்றி மறந்து விச்வாஸ த்ரோகமாகிற மஹாபாதகத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமே கிடையாது.

இது இப்படி நிற்க, மறு நாட் காலையில், வேட்டைக்காரர்கள் யுவராஜாவைத் தேடிக்கொண்டு அவனிருக்குமிடம் வரவே, அவன் ஊமையாய் வாக்கற்று, பயித்தியம் பிடித்தவன் போலிருப்பதைக்கண்டு தீராத்துயரமடைந்தார்கள். அவனுக்கு நேர்ந்த விபத்தின் வரலாற்றைச் சொல்ல புலியாவது கரடியாவது அப்போது அவிடமில்லை. ‘ஸஸேமிரா’ என்பதுதான் அவன் சொல்லக்கூடிய தாயிருந்தது. உடனே அவர்கள் அவனை நகரத்திற்கழைத்துப் போனார்கள். தனது குமாரனுடைய ஸ்திதியைப் பார்த்து ஸஹியாமல், அரசன் அழுது புரண்டு துக்க ஸாகரத்தில் மூழ்கினான். ப்ரஜைகளும் அனுதபித்தார்கள். ஆனால் அவனை சோகஸாகரத்திலிருந்து கைதூக்கி, கரைசேர்த்து ரக்ஷிக்கக்கூடியவன் அவர்களிலேற்படவில்லை. இப்படியே சிலகாலஞ் சென்றது. ராஜா விடத்தில் அதீவ பக்திமானும், மஹா புத்திசாலியுமான மந்திரி இதற்கு பரிஹாரம் தேடுவதற்காக ஆலோசிக்குங்கால், ‘யாராவது இதை நிவர்த்தி செய்யக்கூடுமானால், அது காளிதாஸனாகவே இருக்கவேண்டும்’ என்ற எண்ணம் அவன் மனதிற்பட்டது. உடனே காளிதாஸனைத் தேடி பிடித்து பரிஹாரம் செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டை செய்து முடித்துக்கொண்டு, அரசனிடம் போய், வடதேசத்திலிருந்து யாரோ மாந்திரீகம் தெரிந்த ஒரு கோஷா ஸ்திரீ வந்திருப்பதாயும், ராஜ குமாரனுக்கு நேர்ந்த ஆபத்தை அவள் நிவர்த்திக்கக் கூடுமென்றும் சொன்னான். உடனே ஒரு பெரிய அறையில் திரையொன்று போடப்பட்டு, பின்பக்கத்தில் அந்த ஸ்திரீ வேஷதாரனும் முன்பக்கம் ராஜா, ராஜ குமாரனும் மற்றவர்களும் நின்றார்கள். திரை பின்பக்கமிருந்து அந்த ஸ்திரீ, ராஜகுமாரனை உத்தேசித்து ‘எவ்விடத்தில், யாது காரணத்தால் இந்த ஆபத்து நேரிட்டது’ என, வழக்கம்போல் ஸஸேமிரா என்கிற பதில் பிறந்தது. கொஞ்சகாலம் சும்மா விருந்து, காளிதாஸன், மறை பொருளான ஸஸேமிராவின், முதல் அக்ஷரமான ஸ இல் ஆரம்பிக்கும் ஒரு * ச்லோகத்தைச் சொன்னான். அதன் கருத்தாவது: (ஸத்பாவத்தை அடைந்தவர்களை வஞ்சிப்பதில் என்ன ஸாமர்த்திய மிருக்கிறது? மடியிலேறி படுத்துறங்குவோனைக் கொல்வதில் என்ன புருஷத்தன்மை?) இந்த ச்லோகத்தைக் கேட்டதும் ராஜ குமாரனுக்கு தான் செய்த துஷ்டக்ருதி ஞாபகம் வந்து, பச்சாத்தாபமுண்டாகவே, கொஞ்சம் பாபம் தொலைந்து, ஸ அக்ஷரத்தை விட்டு, மற்ற ஸேமிரா என்னும் எழுத்துகளை மாத்திரம் சொல்ல ஆரம்பித்தான். திரை பின்னிருந்து, ஸே இல் ஆரம்பிக்கும் இன்னொரு ச்லோகம் சொல்லப்பட்டது. † (ஸமுத்திரத்தில் ஸேது ஏற்பட்டிருக்கும் ஸ்தலத்தையும், கங்கைநதி ஸாகரத்தில் ஸங்கமமாகும் ப்ரதேசத்தையும் கண்டு தர்சித்தால் ப்ரஹ்மஹத்தி தோஷம் தீரக்கூடும். ஆனால் மித்ர த்ரோஹ மஹாபாபம் விலகாது.) இதுகேட்டு ராஜ குமாரன் ‘மிரா’ என்று கத்தினான். பிறகு

* ஸத்பாவம் ப்ரதிபந்நாநாம் வஞ்சனே கா விதக்ததா அங்கமாருஹ்ய ஸுப்தாநாம் ஹநநே கிந்துபௌருஷம்

† ஸேதும் த்ருஷ்ட்வா ஸமுத்ரஸ்ய கங்காஸாகரஸங்கமம்
ப்ரஹ்மஹத்யா ப்ரமுச்யேத மித்ர த்ரோஹோந முச்யதே

யி-ல் தொடங்கும் ச்லோகத்தை ‡ காளிதாஸன் சொல்ல, (மித்ர த்ரோகி, நன்றி மறந்தவன், விச்வாஸத்தைக் கெடுப்பவன் இம்மூன்று பேர்களும் ஸூர்யன் சந்திர னுள்ளவரையில் நரகத்தை யடைவார்கள்.) மி விட்டு ராமட்டும் மிகுந்தது. உடனே மாந்த்ரிக ஸ்திரீ வேஷதாரியான காளிதாஸன், அரசனை நோக்கி கடைசியாக ச்லோகத்தைச் § சொன்னான். (ராஜனே நீர் உம்முடைய குமாரனுக்கு க்ஷேமமுண்டாக வேண்டுமென்று இச்சித்தால், எல்லா வர்ணத்தாருக்கும் பூஜ்யர்களான ப்ராம்மணர்களுக்கு தானங்கள் செய்யும்.) அதுகேட்டு அரசன் அப்படிச்செய்யவே, அத்யற்புதம் (Miracle) உண்டானதுபோல், ராஜகுமாரனுடைய அரிஷ்டம் முற்றிலும் விலகி அவன் தன்னுடைய வ்ருத்தாந்தங்களையெல்லாம் ஸவிஸ்தாரமாய் அரசனிடம் தெரிவித்தான். அது கேட்டு, பூபாலன் மாந்திரிக ஸ்திரீயைப் பார்த்து, 'இதெல்லாம் உனக்கு எப்படித் தெரியவந்தது' என, காளிதாஸனும் 'தர்மப்ரபுவே, ராஜாத்தியின் மச்சம் எப்படி எனக்குத் தெரிந்ததோ அப்படித்தான் இந்த வ்ருத்தாந்தமும்' என்றுரை கூறினான். உடனே அரசன் தனக்குண்டான துக்கத்தைத் தீர்த்து ரக்ஷித்தவன் காளிதாஸனே என்று கண்டுகொண்டு ஆனந்த ஸாகரத்தில் மூழ்கினவனாய்த் தான் அந்யாயமாய் அவனை சங்கித்து அவஸரப்பட்டு கடுந்தண்டனை விதித்ததற்காக வெட்கி பச்சாத்தாபப்பட்டான். காளிதாஸனுடைய ஆழ்ந்த சூழ்ச்சியையும் ஒப்பற்ற மனோ கற்பனாசக்தியையும் மேன்மேல்புகழ்ந்து பேசிமுன்விட அநேகமடங்கதிகமாக அவனிடத்தில் கௌரவபுத்தியும் ஸ்நேஹபாவத்தையும் பாராட்டலானான். ஏ. வரதாச்சாரி, பி.ஏ., எல்.டி.

‡ மித்ரத்ரோஹீ க்ருதக்னஸ்ச யஸ்து விச்வாஸ காதக:
த்ரயஸ்தே நரகம் யாந்தி யாவச்சந்த்ர திவாகரம்

§ ராஜன், போதவ புத்ரஸ்ய யதி கல்யாணமிச்சஸி
தானம் தேஹி த்விஜாதிப்யோ வர்ணானாம் ப்ராஹ்மணோ குரு:

கங்கை ஜலத்தின் அபார குணம்.—கங்காநதி ஹிமயமலையில் உற்பத்தியாகி அப்பருவதத்திலுள்ள பலவித விருக்ஷ மூலிகைகளின் வழியாகவும், பலவித தாதுப்பொருள்களின் வழியாகவும் வருவதால், ஸகல வியாதிகளையும் சொஸ்தம்பண்ணக்கூடிய அபார சக்தி கங்கா தீர்த்தத்துக்கு உண்டு.

சுகாதார விதிகள்

THE RULES OF HYGIENE

(377—ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஜன்னல்கள் மூடப் பட்டிருந்தால் அவைகளை நன்றாகத் திறந்துவிட்டு சுத்த ஆகாயம் உள்ளேபரவும்படி செய்யவேண்டும். அப்புறம் அடுப்புக்கரிகளைச் சிறு துண்டங்களாக்கி அசுத்த வாயுக்கள் உண்டாவதாகச் சந்தேகிக்கப்படும் இடங்களில் போட்டு வைத்தால், அக்கரி அவ்விஷ வாயுக்களை ஆகர்ஷித்து கிரஹித்துக் கொள்ளும். ஆகையால் ஆகாயம் நன்றாய்ச் சுத்தமாகும் வரையில் பழையகரித் துண்டுகளை நீக்கி புதுக்கரித்துண்டுகளைப்போடவேண்டும். அடுப்புக்கரி நல்ல விஷவாயு சுத்தகாரியாகையால் வியாதிக்காரர்கள் படுத்திருக்கும் அறைகளிலும் அடுப்புக் கரியைப் போட்டுவைத்தால், வியாதிக்காரனுக்கும் அவரைப் பார்க்க வருபவர்களுக்கும் நன்மையைச் செய்யும். இப்படியே நெருப்பை எரியவிட்டு, அதில் உப்பை அல்லது கந்தகத்தைப் பொடிசெய்து, புகையை வீடெங்கும் பரவச் செய்வதும் விஷவாயுக்களை நீக்கும்.

ஜலாசயங்கள்

நமக்கு ஜலம், ஆறுகள், குளங்கள், கிணறுகள், ஊற்றுகள் ஆகிய இவைகளிலிருந்தே முக்கியமாய்க் கிடைக்கிறது. ஆகாயத்திலிருந்து மழையாக விழும் ஜலம் சுத்தமானதானாலும் விழும் இடங்களிலுள்ள அசுத்தங்களையும் கரைத்துக்கொண்டு செல்வதினால், நதி ஜலங்கள் அசுத்தப்படுகின்றன. நதி ஜலங்களை எப்பொழுதும் தேற்றி, வெந்நீராகக் கொதிக்க வைத்து, ஆற்றிச் சாப்பிடுவதே சிலாக்கியம்.

குளங்களின் நீர் சுத்தமாயிருக்கக் கூடியதானாலும் ஜனங்கள் மூடத்தனத்தால் அதைச் சுத்தமாயிருக்க விடுவதில்லை. குளக்கரைகளிலும், வாரிக்கால்களிலும், மல ஜல விஸர்ஜனம் செய்து, குளங்களிலேயே கைகால் கழுவுகிறார்கள். மறுபடி மழை பெய்யுங்காலங்களில், அந்த அசுத்தங்களெல்லாம் கரைந்து குளத்திற்குள்ளேயே வந்து விழுகின்றன. அதனால் ஜலம் அசுத்தப்படுகிறது. தவிரவும் பல்தேய்த்து வாய்கொப்பளித்தல், அழுக்குத்

துணி துவைத்தல் முதலிய பலவகையான அசுத்த ஹேதுக்களைத் தண்ணீரில் கலக்கும்படி செய்கிறார்கள். சில பட்டிக்காடுகளில் ஆடுமாடுகளைக்கூட்டக் கொண்டுவந்து குளிப்பாட்டுகிறார்கள். ஆகையால் கிராமாந்திரங்களிலும் மற்ற இடங்களிலுமுள்ள குளங்களையும் இவ்வித ஆபாஸங்களுக்கிட மன்னியில் காப்பாற்றி வைக்கவேண்டும். கோடைகாலத்தில் சுத்தமாய் வற்றிப்போகும் குளங்களின் ஜலம், தேக ஆரோக்கியத்திற் கேற்றதன்று. அவ்வித குளங்களைத் தூர்த்துவிட்டு, ஆழமான குளங்களை வெட்டிக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால் எவ்வளவு ஜாக்கிரதையா யிருந்தாலும் குளத்தின்நீரும் ஆற்றின் நீரும் பானத்திற்கு மத்தியமந்தான். ஆனால் ஆற்றுப்புறங்களிலும் குளங்களுக்குப் பக்கங்களிலும் ஊற்றுகள் வெட்டி, அவற்றில் ஊறிவரும் ஜலம் சிலாக்கியமானது.

கிணறுகளின் ஜலம் ஊறிவருவதால், ஊற்றுக்கண்களிலுண்டாகும் மணல் அதைச் சுத்தமாக்கி விடுகிறது. அதனால்தான் கிணற்று நீர் சரீரத்திற்கு ஹிதமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆதலால் கிணற்றுக்கு வெளிப்புறத்திலுள்ள அசுத்தங்கள் தண்ணீருக்குள்சேராமலும் சுவருமலுமிருக்கும்படி ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். இதற்காகவே கிணற்றைச்சுற்றி பத்தடிசதுரத்திற்கு செங்கற்கட்டடம் வெளிப்புறம் சரிவாயிருக்கும்படி கட்டவேண்டும். ஏனெனில், ஜலம் கொண்டுபோகவரும் ஜனங்களின் காலடிகளிலுள்ள அசுத்தங்கள் அழுக்குகள், ஜலத்தால் கரைக்கப்பட்டு, வெளிப்புறம் சரிவில்லாமலிருந்தால், கிணற்றுக்குள்போய் விழுந்து ஜலத்தை அசுத்தப்படுத்திவிடும். செங்கற் கட்டடத்தின்மேல் ஸெமெண்ட் போட்டுவிடுவது மிகவும் நல்லது. கிணறுகளை மறைக்கும்படி மரங்களை வைத்துக் கிணற்றின் கரைகளில் பயிர் செய்யலாகாது. ஏனெனில், இலைகள் உதிர்ந்து, அழுகி, ஜலத்தை அசுத்தமாக்கும்.

தொத்து வியாதிகள்

மேற்கூறிய பல ஜாக்கிரதைகளையும், தொத்து வியாதிகள் ஊர்களில் பரவி வரும்பொழுது இன்னும் அதிகமாய் கவனிக்கத் தக்கவை. பலவிதமான காய்ச்சல்கள், காலரா முதலிய வியாதிகளெல்லாம் தொத்து வியாதிகள் அல்லது ஒட்டுவாரொட்டி வியாதிகள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. ஏனெனில், ஒருவரிடமிருந்து மற்றொருவரிடத்திற்கு அவைகள் ஸுலபமாய்த் தொத்துகின்றன. இந்த இரண்டு வியாதிகளாலும், இன்னும் பயங்கரமான அம்மையென்ற வியாதியாலும், இந்தியாவில் வருஷந்தோறும் இறக்கும் ஜனங்கள் அபரிமிதம். இவ்விஷயத்தில் ஜனங்கள் ஸ்வல்பம் தெரிந்துகொண்டு, வேண்டிய முன் ஜாக்கிரதைகள் எடுத்துக்கொள்ளுவார்களானால், இத்தனை துக்க ஸம்பவங்கள் வருஷந்தோறும் நேருவதைத் தடுத்துவிடலாம்.

காய்ச்சல்கள், விசேஷமாய் அசுத்தமான ஜலத்தினாலேயே உண்டாகிறதென்கிறார்கள். இதைத்தவிர வேறு காரணங்களுமுண்டு. குளிர்ந்த காற்றில் படுத்துக் கொள்ளுதல், பனியில் நனைதல், ஸுலகஜீரணத்திற்கேற்றதல்லாத ஆஹாரங்களை மிகுதியும் சாப்பிடுதல் முதலிய காரணங்களால் காயலா உண்டாகலாம்.

மழைபெய்து ஓய்ந்தபிறகு சூரியன் அதிக வெப்பத்துடன் பிரகாசிக்கும்பொழுது, ஈரங்கள் உலருங்காலங்களில் ஒருவித இலேசான விஷவஸ்து உண்டாகிறது. இது ஆகாயத்தில் பறந்து கொண்டிருந்து தண்ணீருக்கு ஸமீபம் வரும்பொழுது அதனால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டு, அதில் கரைந்து விடுகிறது. அவ்வித விஷத்தன்மை பொருந்திய நீரைச் சாப்பிடுவதனால் ஜ்வரங்கள் உண்டாகின்றன. ஆகையால் இவ்வித ஸமயங்களில், குடி தண்ணீரை நன்றாகக் கொதிக்க வைப்பதால், இவ்விஷமானது பட்டுப்போய், செயலற்றுவிடுகிறது. அதனால் எப்பொழுதும், முக்கியமாய், காயலா பரவுதலாயிருக்குங் காலங்களிலும், எந்த ஜலத்தையும் கொதிக்கவைத்துப் பிறகு ஆற்றிச் சாப்பிடவேண்டும். இது ஒரு முக்யமான முன் ஜாக்கிரதை.

இந்த விஷவஸ்துவிற்குப் பூரணமான அதிகாரம் இராவேளைகளில்தான். அவ்வேளைகளிலேயே நம்முடைய சரீரமும் களைப்படைந்து பலமற்றிருக்கிறது. ஆகையால் காய்ச்சல் பரவுதலா யிருக்குங் காலங்களில் சரீரத்தைப் பனிக்கும், இரவின் குளிர் காற்றிற்கும் வெளியாக்கக் கூடாது. ஆத்ம சுகாதாரத்தில் நாம் சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம் இக்காலங்களில்

ஒரு பிளானல் மேலே தரித்திருப்பது மிகவும் சிலாக்கியம். அதிலும் முக்கியமாய், வயிற்றின் உஷ்ணத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டியது அவசியம். தரையில் படுக்காமல் கட்டில்களில் இராக்காலங்களில் படுத்துக்கொள்ளுவது நலம். மேல்மெத்தைகளில் இராத்திரி வேளைகளில் படுத்துறங்குவது மிகவும் நல்லது. இந்த விஷமானது விசேஷமாய் தரையை யொட்டித்தான் ஸஞ்சரிக்கிறது என்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவைகளைத் தவிர, சரீரத்திற்குப் பலஹீனத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய காரணங்களெல்லாம் ஜ்வரத்திற்குங் காரணமாகும். ஆகையால் இவ்வித ஸமயங்களில் காலாகாலங்களில் போஜனம், தேகசுத்தி, பழுத்தும் பழுக்காததாயிருக்கிற பழங்கள் முதலிய அபத்தியமான பொருள்களை உட்கொள்ளாதிருத்தல் முதலிய முன் ஜாக்கிரதைகளை யெடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

காய்ச்சல் ஸ்வஸ்தமானவுடன் அடிக்கடி பச்சை ஜலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வது மறுபடி காய்ச்சல் திரும்புவதற் கிடமாகும்.

நம்முடைய தேகத்தில் காய்ச்சல் வந்தவுடன் இலங்கணம் போடுதல் என்ற ஒரு துரப்பியாஸம் தொன்றுதொட்டு, வழக்கத்திலிருந்து வருகிறது. வாயு ஸம்பந்தத்தாலும் அதன் மூலமாய் வந்த அஜீரணத்தாலும் வந்த காங்கையானல், இலங்கணத்தால் உடனே ஸ்வஸ்தமாகிவிடும். மற்றைய காரணங்களாலுண்டான ஜ்வரமாயின், ஜ்வரம் அதிகப்படும். ஜ்வரம் வந்திருக்கும் காலங்களில் ஸுலபஜீரண முண்டாகும்படியான பால், காபி, மெல்லின்ஸ் ஆஹாரம் முதலியவைகளை உட்கொள்ளுவதே மருந்துக்கு ஸமானமாகும். வரவர நம்முடைய வழக்கமான ஆஹாரத்திற்கு பின்பு கொண்டுவரலாம்.

காய்ச்சலுக்கு சிலாக்கியமான மருந்து க்வினைன் (Quinine) என்ற வெள்ளைப்பொடி மருந்துதான். இது போஸ்டாபீஸ்களில் மூன்றுபைஸாவிற்கு ஒரு பொட்டணம் வீதம் ஜனஸௌகர்யத்திற்காக விற்கப்படுகிறது.

காலரா

இதுவும் தொத்து வியாதிகளி லொன்றும். இதிற் பல பேதங்களிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டபோதிலும் எல்லாம் ஒருவிதந்தான் காரியாம்சையில். பேதி கண்டவர்களின் வாயிலெடுப்புகளிலும் வயிற்றுப் போக்குகளிலுமிருந்து உண்டாகின்ற விஷமே பேதிக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. இந்த வியாதியானது விசேஷமாய் ஆபாஸமும் அசுத்தமும் நிறைந்த கிராமாந்திரங்களிலேயே பரவுகிறது. ஸாதாரணமாய் ஜனக்கும்பல் விசேஷமாய்க் கூடுமிடங்களிலும் இந்த வியாதி உண்டாகிறது. அதற்குக் காரணம் ஸ்வல்ப இடத்திற்குள் அதிக ஜனங்கள் அடைந்து, அவர்களுடைய அசுத்தக் கழிவுகளால், ஆகாயத்தை அசுத்தம் செய்வதேயாகும்.

ஆகலால் நாமிருக்குமிடங்களிலுள்ள ஆபாஸங்களையும் அசுத்தங்களையும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருப்போமானல், அநேகமாய் இந்த வியாதி வாராமலே தடுத்து விடலாம். சாக்கடைகளை நன்றாய்ச் சுத்தம் செய்து, நாற்றமென்பதே அணுகவொட்டாமல் இச்சமயங்களில் செய்ய வேண்டும். தேங்கல் தண்ணீர் இருக்குமிடங்களில் அத்தண்ணீரை வெளிப்படுத்தவேண்டும். சரீரத்தை உஷ்ணங்குறையாமல் வைத்துக்கொள்வது நிரம்ப அவசியம். அதிலும் வயிற்றின் உஷ்ணத்தை மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் பாதுகாக்க வேண்டும். பேதிகாலங்களில் மிகவும் பத்தியமான ஆஹாரங்களையே சாப்பிடவேண்டும். பழையது, பழுக்காத அல்லது முற்றலான காய்கள். அதிபக்குவமான பழங்கள், ஸுலபஜீரணத்திற் கேற்றதல்லாத ஆஹார வகைகள் முதலியவைகளை விலக்கவேண்டும். பானம் செய்யும் நீரைச் சுத்தம் செய்வதில் நிரம்ப ஜாக்கிரதை யெடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். தூக்கம் விழித்தல், பனி குளிர் இவைகளில் நனைதல் முதலிய சரீரத்தைப் பலவீனப்படுத்தக்கூடிய காரியங்களைச் செய்யாதிருக்கவேண்டும்.

பேதி ஊருக்குள் பரவுதலாயிருக்குங் காலங்களில், பேதிக்கு ஆஸ்பதமாயிருக்கிற விஷத்தை ஸாதாரண வாயுவிலிருந்து விலக்க உபாயந் தேடவேண்டும். இதற்கு கிராமம் அல்லது பட்டணத்தின் முக்கியமான பாகங்களில் நெருப்பை மூட்டி, அந்த ஜ்வாலையில் தார் அல்லது கந்தகம் அல்லது இரண்டையும்பெய்து புகைக்கவேண்டும். பேதிக்கழிவுகளால் அசுத்தப்பட்ட துணிகள், பாய்கள் முதலியவைகளை ஊரி

ளுள்ள குளங்களில் கசக்கவிடக்கூடாது. அவைகளை நன்றாய் நெருப்பிட்டு எரித்தாலொழிய, அவைகளிலிருந்தெழும் விஷம் தீங்கை விளைவிக்காமல்போகாது. பேதிகண்டவுடனே மருந்து சாப்பிடுவது குணத்தைக் கொடுக்கும். மூன்று நான்கு தடவைக்கப்புறம் மருந்து சாப்பிடுவதால் விசேஷமாய் நன்மையுண்டாவதில்லை. சாதாரணமாய், ஊரில் பேதிபரவியிருக்குங் காலத்தில், மலக்கழிவு எட்பொழுதையுங் காட்டிலும் சற்று இளகலாயிருக்குமானால், அது மருந்து சாப்பிடவேண்டுமென்பதற்கடையாளமென்று உணரவேண்டும்.

பெரிய அம்மை

அம்மையென்பது பயங்கரமான தொத்து வியாதிகளிலொன்றுதான். இவ்வியாதி அபரிமிதமான ஜனங்களைக் கொல்லுவதல்லாமலும் கண் முதலிய ஸூக்ஷ்மமான அங்கங்களையும் பின்னப்படுத்தி உதவாமல் செய்துபோடுகிறது. மேலும் முகத்திலும் மற்றும் அவை தோன்றுமிடங்களிலும் பள்ளங்களையுண்டாக்கி, அவலட்சணப்படுத்துகிறது. இதன் குரூரம் உஷ்ணதேசங்களில் மிகுதி. இது வியாதிதானென்றும் தேவதையின் கோபமில்லையென்றும் ஸந்தேஹத்திற் கிடமில்லாமல் ஆங்கில, அமெரிக்க, ஜர்மானிய வைத்திய சாஸ்திரிகளால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய ஆயுர்வேத வைத்திய சாஸ்திரங்களிலும் அம்மையின் கொடுமையைத் தணிப்பதற்கு மருந்துகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் நம்மவர்களில் முன்னோர்களும் இதை ஒரு தேவதையின் சேஷ்டையென்று கருதினவர்களில்லை யென்பது விளங்கும். இந்தத் தப்பெண்ணம் எப்படியோ ஜனங்களின் மனதிற் குடிகொண்டு, மிகுந்த தொந்திரவையும் ஜனநாசத்தையும் உண்டுபண்ணிக்கொண்டு வருகிறது. இந்தத்தப்பு அபிப்பிராயத்தை ஜனங்களுக்கில்லாமல் தடுக்கவேண்டியது படிப்பாளிகளான ஒவ்வொருவருடையவும் கடமையாகும். அப்படிச் செய்வதனால் அவர்கள் உலகத்திற்குச் செய்யும் நன்றி மிகவும் அதிகம்.

மற்ற தொத்து வியாதிகளைப் போலவே, இதையும் தகுந்த முன்ஜாக்கிரதைகளால் தடுத்துவிடலாம். அதற்கு வழிதான் அம்மை வைத்தல் அல்லது அம்மைகுத்துதல் என்று பெயர். மனிதர்களுக்குஅம்மைபோட்டியிருக்கும் காலங்களில், அம்மைப்பாலை யெடுத்து, வியாதியற்ற பசுங்கன்றுகளின் மடிகளில் குத்திவைப்பதனால் கொப்புளங்கள் உண்டாகின்றன. பிறகு அக்கொப்புளங்களின் பாலையெடுத்து குப்பிகளில் அடைத்துமனிதசரீரத்தில், இரத்தத்தோடு கலக்கும்படி வைப்பதால், அந்தப்பால் இரத்தத்தோடு கலந்து ஊறுகிறது. அதனால் அம்மையின் வேகம் அம்மை குத்தப்பட்டவர்கள் சரீரத்தில் அவ்வளவு வேகமாய்ப் பிடிக்கச் சக்தியுடையவைகளாய் ஆவதில்லை. இக்காரணத்தால் அம்மைவைத்துக் கொண்டவர்களுக்குப்பலமாய் அம்மையின் உபத்திரவம் உண்டாவதில்லை.

அம்மை வெகுவேகமாய்ப் பாவக்கூடியவியாதி. ஆகையால், அவர்கள் விஷயமாய்க் கவலையெடுத்து, ஆஹாராதிகள்கொடுப்பவர்கள்தவிர வேறொருவரும் அவாருகே போகலாகாது. அம்மை போட்டினவர்களுக்கு சௌகர்யமாய்ப் போனபிறகும், பொருக்குகளெல்லாம் உதிர்ந்துபோன பிறகல்லாது ஜனங்களோடு அவர்களைக் கலக்கவிடலாகாது. அவர்கள் உடுத்தியிருந்த வஸ்திரங்களை நன்றாய்க்கொதிக்கும் தண்ணீரில் போட்டுவைத்திருந்து, தனியாய் வெயிலில் உலர்த்தவேண்டும்.

சரீராரோக்கியமும், மனோத்ஸாகமும்

லத்தீன் பாஷையில் நல்ல தேகத்தில்தான் சுறுசுறுப்பான மனதிருக்கும் என்று ஒரு முதுமொழி வழங்கிவருகிறது. அதாவது தேகதத்துவங்கள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஒழுங்காயிருந்து தத்தம் வேலையை ஸரிவரப் பார்க்கச் சக்தியுள்ளனவா யிருக்கின்றனவோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவுதான் மனதும் வேலை செய்யத் திறனுடையதாயிருக்கும் என்பது பொருள்.

நாம் வேலை செய்யாதிருக்கும் வேளைகளில் எவ்விதமான மனோமுயற்சியும் ஸாத்தியப்படாது. வியாதியால் சரீரம் மெலிந்திருக்கும் ஸமயங்களில் ஸரியானபடி படிப்பு ஓடுகிறதில்லை ஞாபகசக்தியும் குறைகிறது. ஆகையால் நாம் மனோ முயற்சியாலும், படிப்பினாலும், மேன்மையடைய வேண்டுமானால், நம்முடைய சரீரத்தை முதலில் கெட்டிப்படுத்த வேண்டும். அதற்காக அநேகவிதமான வ்யாயாமங்கள் (Exercises) ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளைப்பற்றி முன்னமேயே ஆத்மஸாகா

தார விதிகளின்கீழ் சொல்லியிருக்கிறோம்.

சரீர தத்வங்கள் விருத்தியாகி பலமடைய வேண்டியதற்கு தேகாப்பாஸங்கள் எப்படி அவசியமோ, அப்படியே மனோதத்வங்களின் விருத்திக்கு மனோமுயற்சிகள் அவசியம். மனோதத்வங்களில் முக்கியமானவைகளிற் சில கீழே சொல்லப்படுகின்றன (i) கல்பனாசக்தி (ii) யோசிக்கும் சக்தி (iii) விஷயங்களின் நிலைமையிலிருந்து நியாயா நியாயங்களைக் கிரஹிக்கும் சக்தி (iv) தாரணசக்தி. படித்த விஷயங்களை மனதில் பண்படுத்தல் (v) ஞாபகசக்தி. விஷயங்களை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளுதல் (vi) உற்றுப்பார்க்கும் சக்தி அதாவது, வஸ்துக்களைக் கவனித்து, அவைகளின் குணாதணங்களின் பரிசீலனை செய்யும் சக்தி.

மனோ முயற்சிகள் செய்வதில் அடியிற்கண்ட விஷயங்களைக் கவனிக்கவேண்டும்:—

(i) மனோதத்வங்களை ஸுலபமான முயற்சிகளிலாரம்பித்து, வர வரக் கடினமான முயற்சிகளைச் செய்ய விடவேண்டுமேயல்லாது எடுத்த எடுப்பில் அளவுக்குமிஞ்சி முயற்சிகள் செய்யவிடக்கூடாது.

(ii) மேற்கூறிய சக்திகளில் ஒன்றிற்கே தொடர்ச்சியாய் வேலை கொடுக்காமல், வெவ்வேறு சக்திகளுக்கு வெவ்வேறு காலங்களில் வேலைகொடுக்கும்படி ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

(iii) மனோமுயற்சிகள் செய்தவுடன் சிரம பரிஹாரம் செய்துகொள்ளவேண்டும். மறுபடி மனோதத்வங்கள் வேலைசெய்ய வேண்டியதற்குப் பலம் அவைகளுக்கு ஏற்படும்படி குறிப்பிட்ட காலங்களில் வ்யாயாமங்களைச் செய்து சரீர தத்வங்களை விருத்தி செய்துகொள்ள வேண்டும்.

கண்களும், காதுகளும்

நம்முடைய ஐம்பொறிகளின் வழியாகவே வெளியுலகத்தில் நடக்கும் ஸகல விஷயங்களையும் நாமறிகிறோமாதலால், இவைகளுக்கு ஞானேந்திரியங்கள் என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளுள் கண்களும் காதுகளும் ஞான ஸம்பாத்தியத்தின் விஷயமாய், மிகுந்த முக்கியமாயிருப்பதுடன் மிகுந்த ஸூக்ஷ்மமான அமைப்புள்ளவைகளாயிருத்தல்பற்றி, அவைகள் விஷயத்தில் நாம் வெகு ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும்.

கண்கள்.—இவைகளின் அமைப்பைத் தேகதத்துவ சாஸ்திரத்தில் புகுந்து படிப்போமானால் மிகுந்த ஆச்சரியத்தை யுண்டுபண்ணும். ஸாதாரணமாய் சரீரத்திலுள்ள நீர் மிகுதியால் கண்ணிற்குண்டாவது தவிர மற்றக் கேடுகள் விசேஷமாய் உண்டாவது பள்ளிக்கூடத்தினாலேயே யென்று கருதப்படுகிறது. தற்காலத்தில் வரவரக்குறைச்சல் திருஷ்டி (Short sight) மூக்குக் கண்ணாடிகள் அதிகப்பட்டுக்கொண்டு வருகிறதை நாம் அநுபவத்தில் பார்க்கலாம். உபாத்தியாயர்கள் இந்த விஷயத்தில் விசேஷக் கவலை யெடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். பள்ளிக்கூடங்கள் போதுமான வெளிச்சமுள்ள இடங்களில் கட்டப்படவேண்டும். ஆனால் கண்களுக்குப் பீடையை யுண்டுபண்ணக் கூடியவளவு அதிக வெளிச்சம் வீசவிடக்கூடாது. அதோடு அவ்வெளிச்சம் சிலவிடங்களில் குறைவாகவும் வேறு சிலவிடங்களில் நிறைவாகவுமில்லாமல் ஒரே கண்க்காயிருக்கும்படி செய்யவேண்டும். வெளிச்சம் எந்தப்பக்கத்திலிருந்து வருகிறது என்பது நிரம்ப முக்கியமாய்க் கவனிக்கதக்க விஷயம். வெளிச்சம் முன்புறத்திலிருந்து வருவதேகூடாது. பக்கங்களிலிருந்து வரும் வெளிச்சம் சிலாக்யம். அவ்விரண்டிற்குள் இடதுபுறமிருந்துவரும் வெளிச்சமே சிறந்தது; மேலிருந்தாவது பின்புறத்திலிருந்தாவது வரும் வெளிச்சம் ஸாதாரணமாய் பாதகமில்லை.

வெளிச்சம் ஸரியாகப் பரவவேண்டியதற்கு ஒத்தாசையாயிருக்கும்படி, வீடு அல்லது பள்ளிக்கூடத்துச் சுவர்களின் பக்கங்கள் சுத்த வெள்ளையாகச் செய்யாமல் நீலமாகவாவது வேறு மந்தமான சிவப்பு வர்ணமாகவாவது கொண்டு வர்ணம் தீட்டப்படவேண்டும். ஜன்னல் சற்று உயரமான விடங்களில் அமைக்கப்படவேண்டும்.

தரித்திரமான மட்டக்காகிதங்களிலும் நெருக்கமாகவும் அச்சிடப்பட்டிருக்கிற புஸ்தகங்களை படிப்பது கூடாது. உபயோகப்படும் புஸ்தகங்கள் பெரிய எழுத்துக்களை யுடையனவாகவும் தாராளமாய் இடம்விட்டு அச்சிடப்பட்டுமிருக்க வேண்டும்.

சிறு எழுத்துக்களை எழுத, அப்பியாஸம் செய்துகொள்ளக்கூடாது. வெகு விசித்திர

மான ஸன்னத் தையல் வேலைகளிலும் கண்களை உபயோகப் படுத்தக்கூடாது. அப்படியே தற்காலத்தில் விசேஷித்துப் பழக்கத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்ட கின்டர் கார்ட்டன் வேலைகளில், பாய்பின்னல் (பளபளப்பான வார்னீஷ் காகிதங்களைக்கொண்டு,) ஸன்னமான பூக்கள் கத்தரித்தல், குத்தித்தைத்தல் (துவாரம்செய்து நூலோட்டல்) முதலிய தொழில்களை அதிகமாகச் செய்யக்கூடாது.

குறைவான வெளிச்சங்களில் எப்பொழுதும் வாசிக்கவேகூடாது. சரீர ஸௌக்கியத்தில் குறைவுக ளிருக்கும்பொழுது கண்களுக்குச் சிரமம் கொடுக்கக்கூடிய எவ்வித காரியங்களையும் செய்யலாகாது.

காதுகள். —இவைகளும் மிகுந்த ஸூக்ஷ்மமான யந்திரங்கள்தான், விரஸமான சத்தங்கள், கம்பட்ட ஓசைகள் முதலிய ராக்ஷஸத்தனமான சப்தங்களுக்குக் காதைக் கொடுக்கக்கூடாது. காதுகளில் எண்ணெயை யூற்றிக் குலுக்குதல் முதலிய துராப்பியாஸங்கள் நிரம்பக் கெடுதி. காதுகளில் குரும்பையுண்டாகாதபடி ஆஸ்பத்திரி லோஷன் கலந்து மந்தோஷ்ணமான தண்ணீரையடித்துக் கொள்ளலாம். குரும்பையெடுக்கி ஈர்க்கு முதலியவைகளைக் காதுகளில்விட்டுக் குடைவதுகூட வேகூடாது. அதிலும் நடந்து போகும் காலங்களில் இப்படிச் செய்யவேகூடாது.

இந்தப் பிரகாரம் நாம் சொல்லிய விதிகளை யனுஸரித்து வரும்பட்சத்தில், கூடியமட்டில் அரோக திட சரீரிகளாய் இருந்து வாழக் கடவுள் அநுக்கிரஹிப்பார் என்பது அறியற்பாலது.

சுகாதார விதிகள்
ஸம்பூர்ணம்

நம் சந்தா நேயர்களுக்கு.—இச் சஞ்சிகையுடன் 'போதினி'யின் **7**-ம் தொகுதி, இறைவனருளாலும், நம் சந்தாநேயர்கள், விஷயதானஞ் செய்வோர், இவர்களின் அன்புமிகுந்த ஆதரவினாலும் முடிவுபெறுகிறது. **8**-ம் தொகுதியின் ஆரம்பம் ஜூலை மாதமாகையால், இச்சஞ்சிகையுடன் சந்தா முடிவாகிற நேயர்கள் அடுத்த தொகுதியின் சந்தாத்தொகையை சீக்கிரமே அனுப்புமாறு கோருகிறோம். அப்படியனுப்பாத நேயர்களுக்கு அடுத்தபத்திரிகை வழக்கம்போல் வி. பி. யில் அனுப்பப்படும். பத்திரிகையை இனிப்பெற இஷ்டமில்லாதவர்கள் அத் தகவலை முன்னதாகவே எமக்குத் தெரிவித்தால் மிகுந்த உபகாரமாயிருக்கும்.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

51. சேரிட மறிந்துசேர்

அணுகிப்போய் சேரவேண்டிய இடத்தை நன்றாக ஆராய்ந்துணர்ந்து, பின்னர் சேரவேண்டும், அது சேரத்தகுந்த இடமாக இருந்தால், என்பதுதான் இந்த ஸூத்திரத்தின் கருத்து. இடங்களின் அல்லது நிலைகளின் தன்மைகளை ஆராய்வதில் முதலில் அவைகள் கெட்டவைகளா நல்லவைகளா என்று ஆராய வேண்டும்; கெட்டவைகளானால் அணுகவேகூடாது, விட்டு விலகவேண்டும்; நல்லவைகளானால் மேல் அவைகளின் தன்மை எப்படிப்பட்டது அவைகளிலிருந்து நாம் எந்த எந்தச் சிறப்புக்களை அடையலாம், எப்படி எப்படி நடந்து கொண்டால் இவைகள் மிகுதியாயும் எளிதாயும் கைகூடும் என்று ஆராய்தல் வேண்டும். இப்படிப்பட்ட ஆராய்ச்சிகளுக்குத் தகுந்த முடிவு ஏற்பட்டபின்புதான் தகுந்த இடத்தைச் சேரவேண்டும். அப்பொழுதுதான் சேர்ந்ததன் பயன் நன்றாகவும் எளிதாகவும் ஏற்படும். சேரிடமறிவதை லௌகிக விஷய உணர்வென்றும், வைதிகவிஷய உணர்வென்றும் இருவகைப்படுத்தி இங்கு ஆராயலாம்.

(1) லௌகீக விஷய ஆராய்ச்சி:—ஸாதாரணமான உலகவிஷயங்களில் சேரிடமறிவதில் அது நல்லதா கெட்டதா என்ற பொது ஆராய்ச்சி மாத்திரம் போதும். ஒரு இடம் நல்லது என்று தெரிந்த உடனே கூசாது நாம் சேர்ந்து விடலாம். மற்றைய மேல்வேண்டியவைகளை அவைகளை அடைந்தபின்பு உணர்ந்து நடந்துகொள்ளலாம். பெரியோர்களும் கூட, சேரிடமறிந்து நிதானியாது சேர்ந்து ஏமாந்து தேறி இருக்கின்றனர். தூர்வாஸ மஹருஷி யோசியாது பாண்டவர் வனவாஸ காலத்தில் துர்யோதனனிடம் வந்து சிலநாளிருந்து அவன் விருந்தை ஏற்றார். இதனால் அவர் புத்திமயங்கி "உனக்கு வேண்டியதைக் கேள்" என்று சொல்லி விட்டார் துர்யோதனனை நோக்கி. பாண்டவர்களுக்கு இடையூறு செய்வது எப்படி என்று காத்திருக்கும் துர்யோதனன் "இவர் பாண்டவர்களிடம் தகாத காலத்தில் சிஷ்யர்களோடு சென்றால், அவர்களால் இவர்

களுக்கு விருந்திட முடியாமல் போகும். இவர் பாண்டவர்களை சபிப்பார், நமக்கு அதனால் க்ஷேமம் வரும்" என்ற மோசக்கருத்துடன், ருஷியை நோக்கி, 'எங்கள் ஸஹோதரர் பாண்டவர்கள் வனத்தில் வருந்துகின்றனர். மஹா சக்திமான்கள். எங்களிடம் விருந்தினராக இருந்து அனுக்ரஹித்ததுபோல அவர்களிடமும் சிலநாள் தாங்கள் தங்கள் சிஷ்ய கோடிகளுடன் இருந்து அவர்களையும் மேன்மைப் படுத்தவேண்டும். அவர்கள் சக்திச் சிறப்பையும் கண்டு ஈடுபட, போகும்பொழுதே இரவு நடுநிசியில் அங்கு விஜயம் செய்யவேண்டும். இதுதான் இப்பொழுது எனக்குள்ள விருப்பம்" என்றான். துஷ்டர் சோறு ஏறியிருந்த ருஷிக்கு இதன் சூது விளங்காது, அப்படியே செய்து கிருஷ்ணபகவான் தந்திரத்தால் சிஷ்யகோடிகளோடு வயிறு வீங்கித் திண்டாடி. தாம் மோசம்போனதைப் பாண்டவர்களுக்கு வெட்கமின்றி வெளியிட்டு அவர்களை துர்வாஸர் அனுக்ரஹித்து வெளிப்பட்ட கதைஎல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கும். சேரிடமறியாது சேர்ந்த ருஷி கதியே இப்படி என்றால் ஸாதாரணர் கதியைப்பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமா! வக்கீல், போலீஸ் முதலிய உத்யோகங்களில் நல்லோர்கள், புகுவதும், சுத்த ஆத்மாக்கள் அசுத்தவிடங்களில் கெட்டவர்கள் இடையில் குடியேறுவதும், இப்படி சேரிடமறியாது சேருவதற்கு உதாரணம்: கூடிய சீக்கிரத்தில் அவர்கள் கெட்டே போய்விடுவார்கள்.

சேரும் உத்யோகம் முதலியவைகளை ஆராய்ந்து கெட்டவைகளை விலக்கியும், நல்லவைகளை சேரும்பொழுது அவைகளில் நாம் நன்றாகத் தரித்து நிற்கமுடியுமா என்பதையும் நன்கு ஆராய்ந்தே சேருதல் வேண்டும். நல்லவைகள் பலவற்றில் அடிக்கடி மாறிக் கொண்டிருந்தாலும் பயனில்லாமல் போய்விடும். உத்யோக விஷயங்களில் இது நன்றாக வெளியாகும். ஒரு தொழிலையே நிலைத்துப் பார்த்தால்தான் அதில் ஒருவிதத் தேர்ச்சியும், அதனால் நம்மிடம் பிறருக்கு நம்பிக்கையும் ஏற்படும்: நமது வாழ்க்கையும் குழப்பமின்றி நடைபெறும். இப்படியின்றி அடிக்கடி மாறுதல் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருப்பின், வீண்குழப்பம் அதிகப்பட்டு நமது குடிவாழ்க்கை சாந்துணையும் சஞ்சலமேயாக முடியும். இந்தச் சஞ்சலப்பெருக்கத்தில் நல்ல நிலையாயினும் அதில் நிலைக்க நேர்மையின்மையைக் கைக்கொண்டு ஒழுங்குக்கு விரோதமாக நடந்து, நமக்கு வேண்டியவளவு ஸம்பாதித்துக் கொண்டு, தகுந்த அளவு வேலை செய்யாது பின்னடைந்து, வேலைக்குப் பிந்தி கூலிக்கு முந்திச் சீரழிந்து, கெட்டுப்போகும்படி நேரிட்டுவிடும். இதனால் ஸாதாரண ஸமயங்களிலும் பொய் புரட்டு முதலியவைகளைத் தங்கு தடையின்றி உபயோகித்து அதோக்தியடையும்படியாகிவிடும். நல்லது உணர்ந்து கைப்பற்றியும் சேரிடமறியாது கெட்டதில் சேர்ந்த பயனை அடையும்படியாகும் நல்வழியின் தன்மையைத் தீர ஆராயாது சேர்ந்தால். இக்காலத்திய மேல் உத்யோகஸ்தரில் அநேகருக்கு நல்லதுஅணுகிக் கெட்டநிலைதான்ஏற்பட்டுள்ளது. ஆகவே இருவித ஆராய்ச்சியையும் நன்றாகச் செய்துதான் ஒன்றை அணுகிச்சேரவேண்டும்.

வைதிகவிஷய ஆராய்ச்சி:—இதிலும் முன் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட இரண்டுவித ஆராய்ச்சியும் இருத்தல் வேண்டும். பொதுவாகக் கெட்டவைகளை நீக்கி நல்லவைகளை அணுகுவதால் வரும் மேன்மைகளைக் காட்ட அநேக சரிதங்கள் நமது புராணங்களில் காணப்படும், நாரதர், பூர்வஜன்மத்தில் ஸாதுக்களிடம் சேர்ந்து தொண்டுசெய்து அவர்கள் அனுக்ரஹம் பெற்று மேன்மையடைந்ததையும், மார்க்கண்டேயர் சிவபூஜையை ஒழுங்காக திடமுடன் செய்து யமபயம் நீங்கியதையும், உதாரணமாக எடுத்துக்கொள்ளலாம். இம்மாதிரியே பொது ஸாதுக்களிடத்தும், நல்லவிஷயங்கள் நடக்கும் இடத்தும் சேரல்வேண்டும். இந்த நல்லிணக்கத்தால், வரவர நம்மிடமுள்ள கெட்ட பழக்கங்கள் தலை எடுக்காமலே குன்றி ஓய்வடையும். ஸாதாரணமாக எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டும் அடங்காத கெட்ட நடத்தைகள் எல்லாம் ஸத்ஸங்கத்தில் தலைஎடுக்கவே முடியாது அமுங்கி அழிந்துபோகும் எளிதில்: நற்பழக்கங்கள் மனதில் ஊறிக்கொண்டே இருக்கும் நிலை மனதிற்கும் வரும்.

இப்படிப்பட்ட நல்லநிலைக்குப் பின்னர்தான் நமது நிலையின் தன்மையும் நாம் ஸாதிக்கக்கூடும் மேல் நிலையும் நன்கு ஆராயப்பட்டு மேல் நிலை நெருக்கம் ஏற்படவேண்டும். தத்காலத்தில் ஸத் விஷயங்கள் என்று முயற்சிக்கப்பட்டு

வருபவைகளில் இந்த ஆராய்ச்சியின்றி சேர்ந்தால் அதோகதிதான் வரும். மூடமாக இருக்கும் வரையில் ஸாதாரண நல்லிணக்கம் எங்கும் பயன்படலாம். நெருங்கிப்பழகி சிறப்படைய வேண்டியதற்கு எல்லா ஸத்விஷயமும் பயன்படமாட்டாது. இக்காலத்திய பக்திவேதாந்தங்களே இதற்குஉதாரணம். இவைகளில் ஆராயாது சேர்ந்துவிட்டால் நாம் இன்ன நிலையில் இருக்கிறோம்இப்படி நல்வழியில் நாம் பழகிவரவேண்டுமென்ற உணர்வே ஏற்பட இடமில்லாமல்போய்விடும், அதாவது நுட்பமாகச் சேரிடமறியும்திறன் இழக்கும்படியாகிவிடும். இதனால் நமக்கு மோக்ஷமே வந்துவிட்டது, சாஸ்திரங்களில்காட்டப்பட்டுள்ள ஸன்மார்க்கங்களான வர்ணாச்ரம ஸ்திரீ புருஷ தர்மங்கள் நமக்கு அனாவசியம், விக்ரஹாராதனம், சௌசம் முதலியவைகள் எல்லாம் மந்தர்களுக்கே என்ற கொழுப்பு ஏறிவிடும். நாம் நிலை கெட்டுத் தட்டழிய வேண்டியதாகிவிடும். ஆகவே சேரிடமறிவதில் சாஸ்திர ஒழுங்கைப்பற்றிய தெளிவான உணர்வும், அதில் நமது நிலைஇப்படிப்பட்டது என்ற உணர்வும், நாம் போய்ச்சேருமிடத்தில்இவைகளைநமது நிலையிலிருந்துவிருத்தியாக்குவதற்குவேண்டிய பாகங்கள் இருக்கின்றனவாஎன்றஆராய்ச்சியும்ஆகிய இவைகளை முன்னிட்டேநல்நடத்தையுடையோர் ஒருதிருக்கூட்டத்தை நாடிச் சேரவேண்டும். இப்படி ஆராய்ந்து நிதானிக்க வேண்டியது, மதவிஷயஸங்கங்களும் திருக்கூட்டங்களும் பெருத்து மலிந்து கிடக்கும் இக்காலத்தில், மிகுந்த அவசியம்தான். பொதுவாக ஒரு சங்கத்திலும் சேராது நின்றுவிடுவதே இக்காலக்கொடுமையை நோக்கில் சிறப்பாகும். நம்மவர்களுக்கு எங்கேயாவது, உபதேசம் முதலிய பெரிய சாஸ்திரவிஷயங்களில் தலையிட்டுக்கொள்ளாது, நமது வைதிக மத ஆராய்ச்சி மாத்ரம் செய்யும் இடங்களில் கூசாது நாம் சேரலாம்.

தகுந்த சாஸ்திர ஆராய்ச்சி ஸன்மார்க்க அனுஷ்டானம் இவைகளின் தேர்ச்சியால் மனங்கனிந்து, பூர்வ புண்ய வசத்தால் தகுந்த குரு கிடைத்துவிட்ட பின்னும் சேரிடமறிந்து சேர் என்னும் ஸூத்ரம் உபயோகப்படாமல் போகாது. இங்கு அறிந்து என்பதற்கு குரு அறிவிக்க அறிந்து என்றுமாத்திரம் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அப்பொழுது சேரிடம் என்பது நிஷ்டைநிலைஎன்று பொருள்படும். குருவினிடம் தன் பழக்க அனுபவ விசேஷங்களை ஒளிக்காது சொல்லி, அவர் அவைகளைக்கொண்டு நமக்கு தகுந்த நிலை எனக்கூறி விளக்குவதை நன்குணர்ந்து அதில் மனனிதவிடாது நிறுத்திப்பழக முயலவேண்டும்என்பது இந்த ஸூத்திரத்திற்கு இங்கு பொருள். குருவிடம் சேர்ந்து ஆராயாது தாமாக ஒன்றை மனதில் நிறுத்த முயலக்கூடாது. அப்படிச் செய்தல், வீண் மனச்சஞ்சலம் வியாதி முதலியவைகளைக் கொண்டுவிட்டு நம்மை மிக வருத்திவிடும். கிணறு வெட்ட பூதம் புறப்பட்ட கதையாகிவிடும். குருவிடம் நெருங்கி ஆராயாதுதான் விரோசனன் என்ற அஸுரன் தேஹமே ஆத்மா என்றுணர்ந்து உபதேசித்து அஸுரர்களைக் கெடுத்தான். அதே கதையில் இந்திரன் நிதானித்துணர்ந்து தேவதைகளை மேன்மைப்படுத்தினான்.

ஆகவே இந்தஸூத்திரம் நிலைக்கேற்ப வெவ்வேறு பொருள்களைத் தந்து நம்மை மோக்ஷ நிலையை நோக்கி விருத்தியடையச் செய்யும்.

புதுக்கோட்டை பொருட் காட்சி.—விவசாயம், தொழில், கல்வி இவை சம்பந்தமான பொருட்காட்சி ஒன்று புதுக்கோட்டையில் வருஷாவருஷம் நன்கு நடைபெறுவது நம் நேயர்களுக்குத் தெரிந்ததே. இவ்வருஷம் நடைபெற்ற காட்சியின் முடிவு தினமான சென்ற மேமீ 8உ யன்று புதுக்கோட்டை சமஸ்தானம் பிரஸிடெண்ட் அவர்களின் மனைவி மிஸ்ஸஸ். க்வின் அக்கிராஸனம்வகித்துச் சிறந்த காட்சிப் பொருள்களுக்குப் பரிசுகளைக் கொடுத்தார். அப்பொழுது அதன் காரியதர்சியான மிஸ்டர் தியாகராஜய்யர் வாசித்த ரிபோர்ட் பின்வருமாறு: "பம்பாய் ஜெய்பூர், கல்கத்தா முதலிய இடங்களிலிருந்தும், மைசூர், திருவாங்கூர், கொச்சி இவைகளிலிருந்தும் அனேக காட்சிப்பொருள்கள் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வருஷம் காட்சிப்பொருள்களைப் பார்க்க வந்தவர்களின்தொகை 13,262. அதற்கு முந்திய வருஷத்தில் பார்க்க வந்தவர்கள் 48,000. இவ்வருஷம் வந்த காட்சிப்பொருள்களின் தொகை 7,927; முந்தின வருஷத்தின் தொகை 9,456. காட்சிப்பொருள்களில் சிறந்தவைகளுக்கு தங்கமெடல்களும், [illegible]0 பேர்களுக்கு வெள்ளி மெடல்களும், 35 பேர்களுக்கு வேறு மெடல்களும், தவிர 1200 ரூ. பண வெகுமதிகளும் கொடுக்கப்பட்டன." இம்மாதிரிப் பொருட் காட்சி ஒன்று மைசூர் சமஸ்தானத்திலும் பிரதி வருஷமும் நன்கு நடைபெற்று வருகிறது. இம்மாதிரி காட்சிகள் பொது ஜனங்களுக்கு மிகுந்த நன்மை பயக்கக்கூடியவை என்பதற்கு ஆக்ஷேபணையில்லை.

ரணகேஸரி அல்லது ராஜபக்தி

RANAKESARI

அங்கம் 5

கள 5

இடம்: பாண்டியதேசம் ஸபாமண்டபம்.

காலம்: காலை.

சுப்பா.—என்னடா— என்னமோ— ராஜா வரப்போகிறார் என்றார்கள். இங்கே என்னமோ பெரிய கூட்டமாம் - ஒரு ஈ காக்காயைக் காணோமே— அதா ரங்கேவருகிறது—பாரு—ராமாதீக்ஷதரா 'வாருங்கோ வாருங்கோ— (ராமாதீக்ஷதர் ப்ரவேசிக்கிறார்.)

ராமா.—இங்கே குப்பையில்லாமல் நன்னாக் கூட்டியிருக்கிறதே — என்னத்தை வார்றது — என்னையா ஒத்தரையுங் காணோம்.

சுப்.—நான்தான் ஒத்தனாச்சே; நீர் ஒருத்தராச்சு இரண்டுபேராச்சு ஒத்தரையுங் காணோம் எங்கிறீரே.

ரா.—நீரும் நானுந்தானா ஸமஸ்தலோகமும்—

சுப்.—ஸமஸ்த லோகமும் இந்த ஹாலுக்குள்ளே அடங்குகிறது இன்னைத்தான் முடியுமோ—

(குப்பணய்யங்கார் வருகிறார்.)

குப்.—ராமாதீக்ஷதரே—நீர் ரெடி காணும்—

ரா.—நீரோ—

குப்.—நானும் ரெடிதான் — நீர் முன்னாலேயே வந்துவிட்டீரே—

ரா.— எல்லோரும் முன்னுக்கு வரவேண்டியது தானே. (அதிகக் கூட்டம் வருகிறது.)

(அமரேந்த்ரன் — அம்பாலிகை — ரணகேஸரி — சோழன் வருகிறார்கள்—எல்லோரும் ஒதுங்கி நிற்கிறார்கள்.)

அம.—ரணகேஸரி—நீ ஏற்பாடுசெய்துவந்ததாய்ச் சொன்னாயே—இன்னும் சேரனையும் வீரமர்த்தனனையும் காணோமே—

ரண.—எனக்கும் அதுதான் ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது. சேரனிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தமட்டில் தவறமாட்டானென்றெண்ணுகிறேன் — நான் ஸங்கதிகளையெல்லாம் எடுத்து விஸ்தாரமாய்ச் சொன்னவுடனேயே, வீரமர்த்தனனைக் காராக்ருஹத்தினின்றும் விடுவித்துத் தன் பக்கத்திலேயே உட்கார வைத்துக்கொண்டார்.

அம.—ஆனால் நிச்சயம் வந்துவிடுவார்கள் என்று தோன்றுகிறதா?

ரண.—அதில் ஸந்தேஹமில்லை, அவர் வந்து ஆகவேண்டிய கார்யமென்னவிருக்கிறது ஜனங்களே—

விது.—வெகுதூரம்வரை ஜனங்கள் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் யார் பேசினாலும் பலக்கப் பேசவேண்டும்.

ரண.—வந்தனம். ஜனங்களே— நீங்களனைவரும் நினைத்திருக்கிற ப்ரகாரம் நீலகண்ட சாஸ்திரிகளின் கொலைக்கு அரசன் காரணமல்லவென்பதையும், துர்மதியை மறுபடியும் ராஜ்யத்தில் ப்ரதான மந்த்ரியாக ஆக்கினது அரசன் ஸ்வேச்சையால் வேண்டுமென்று செய்த கார்யமல்லவென்பதையும் உங்களுக்கு நிரூபிக்க வேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன் தான் உங்களை இங்கு கூட்டியது. ஆனால் நீங்கள் அரசன் விஷயமாய் அந்யதாக்ரஹணம் செய்தது உங்கள்பேரில் பெரியபிசகென்றும் குற்றமற்ற ஓரரசனை ராஜ்யத்தைவிட்டு, அவன்பேரில் சாற்றப்பட்ட குற்றத்தைத் தீர விசாரிக்காமல், விரட்டிவிட்டது பிசகான கார்யம் என்று உங்கள் பேரில் குற்றஞ் சொல்ல வந்தவனன்று. நீங்கள் செய்தது மிகவும் ந்யாயமே - அரசனுடைய நெருங்கியபழக்கமும் அவருடைய குணங்களையும் குறைவுபாடுகளையும்பற்றிய அறிவும் எனக்கு இல்லாதிருக்குமேல், உங்களைப் போல், நானும் அரசன்மீது ஸந்தேஹித்திருப்பேன். என்னை விலக்கி, துர்மதிக்கு ப்ரதான மந்த்ரிஸ்தானம் கொடுத்த அரசன் விஷயமாய் நான் மனஸ்தாபப்பட வேண்டியதிருக்க, அப்படிச்செய்யாது அரசனுடன் ராஜ்யத்தைவிட்டு விலகி, ராஜன்மீது குற்றமின்மையை ஜனஸமூகத்திற்கு த்ருப்தியாகும்படி நிரூபணம் செய்கிறதென்று கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டு அலைந்ததே அரசன்மீது எனக்குக்கொஞ்சமும் ஸந்தேஹம் கிடையாது என்பதற்குப் போதுமான ஸாக்ஷ்யம்.

ஜனங்கள்.—இந்த மாதிரி வார்த்தைகளால் ஒரு கார்யத்தையும் ஸாதித்துக்கொள்ள முடியாது. நீர் இழந்திருக்கும் ப்ரதானமந்த்ரி உத்யோகத்தைத் திரும்பப் பெறுவதற்கு நீர் செய்யும் தந்த்ரம் என்றுதான் நினைக்கவேண்டி வரும். இன்னும் நேரான கார்ய காரணங்கள் வேண்டும்.

ஒருவன்.—நில்லும். இதோ ரணகேஸரி பேசப்போகிறார்.

ரண.—நான் சொல்லவேண்டியிருக்கிற கார்யாகார்யங்களையும் ஆக்ஷேபணை ஸமாதானங்களையும், உங்கள்முன் பரிசீலனைக்கு வைத்துவிடுகிறேன். அப்புறம் தங்களுடைய இஷ்டம் எப்படியோ அப்படியே செய்யலாம். ஆனால் இந்த ரணகேஸரியினுடைய தன்மையை உள்ளதுள்ளபடி யறிந்த நீங்கள், நம்மரசன் நிஜநிஜத்தில் குற்றவாளியாயிருந்தால், இந்த ரணகேஸரியும் அவரை மறுபடி அரசனாக ஒப்புக்கொள்ளமாட்டானென்று சொல்லுவதை நம்புவீர்கள் இப்பொழுதும் அரசன் குற்றவாளியல்லவென்று நிர்த்தாரணமாய்ச் சொல்ல வந்தவனல்ல. இருந்தாலும், ஒரு குற்றம் ஒருவர்பேரில் சாட்டினால் அக்குற்றத்திற்கு அவர் என்ன ஸமாதானம் சொல்லுகிறார் என்று தீர விசாரிக்காமல், அவருக்குத் தண்டனை விதிப்பது நீதிக்குப் புறம்பு என்றுமட்டும் உங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டவேண்டுமென்பது இன்றைக்கு உங்களைக் கூட்டியதின் நோக்கங்களில் ஒன்று. நம்மரசன் விஷயத்தில் இவ்விதம் நேரவில்லையா?

ஒரு.—அரசன்தான் ப்ரேதத்தை எடுத்துக்கொ

ண்டுபோய் வைகையில்போடச் சென்றது, தானே என்று ஒப்புக்கொண்டாரே—

ரண.—ஆம் ஒப்புக்கொண்டது எனக்கும் தெரியும். ஆனால் ப்ரேதத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு போனது வாஸ்தவமென்று ஒப்புக்கொண்ட அரசன், தான் கொலைசெய்யவில்லை என்று சொன்னாரே அதற்கு எம்மட்டில் கௌரவம் கொடுத்தீர்கள்? அரசன் பொய் சொல்லக்கூடியவராயிருந்தால், ப்ரேதத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு போனதைமட்டும் அவர் ஏன் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும்? ஆதலால் இதில் ஏதோ மோசமிருக்கிறதென்று யாராவது யோசித்தீர்களா? இல்லை, நீரவிசாரித்துத் தீர்மானம் சொல்லுவோமென்று உங்களுக்குப் பொறுமையிருந்ததா? இல்லை. வெளிப்படையாகத் தோன்றிய சில விஷயங்களைக் கொண்டு அரசன்தான் குற்றவாளியாக விருக்கவேண்டுமென்று தீர்மானம் செய்துவிட்டீர்கள்

ஒரு.—நீர்சொல்லும் ந்யாயவாதங்களெல்லாம் ஸரி. ஆனால் கொலைசெய்தவ னின்னானென்று ஸந்தேகத்திற் கிடமின்றி கண்டுபிடித்த பிறகல்லவா, நாங்கள் செய்ததீர்மானம் பிசகென்றுசொல்ல இடமேற்படும்.

ரண.—அது இன்னும் ஸ்வல்பகாலத்தில் வெளியாகிறது. நான் அதற்காகச் சொல்லவில்லை—இல்லை—ந்யாயம் தீர்க்கும் வழியிலுள்ள சிரமம் முற்றிலும் உங்களுக்குக் காண்பிக்க வேண்டுமென்பதற்காகச் சொன்ன விஷயங்கள். பாருங்கள்—ஒரு பெரிய குடும்பத்தில் பிறந்த மனிதன் வேண்டுமென்றோ தெரியாத்தனத்தாலோ ஒரு கொலையைச் செய்துவிடும் பட்சத்தில், அதை மறைப்பதற்கு எளிய வேறொருவனை அக்கொலையைச் செய்ததாக ஒப்புக்கொள்ளச் செய்வது மிகவும் ஸுலபஸாத்யமல்லவா? அப்படி அவன் ஒப்புக்கொண்டா னென்பதை முன்னிட்டு, அவனைத் தூக்கிவிடும்படி உத்திரவளித்தால் அதைவிட நீதிக்குறைவு வேறுண்டோ? யோசித்துப் பாருங்கள்—

ஒரு.—ஆம்—ரணகேஸரி—சொல்வது வாஸ்தவந்தான். அப்படியும் நேரக்கூடுமல்லவா?

மற்றொரு.—ரொம்ப ஸகஜமல்லவா? ஆமான்னா—ரணகேஸரி—ரொம்ப புத்திசாலிதான்.

இன்னொரு.—புத்திசாலி—ன்னா—புத்திசாலி தான் அதிலென்ன ஸந்தேஹம்—

ரண.—அரசன்மீது சாற்றப்பட்டிருக்கும் குற்றத்திற்கு அவர் எந்தமட்டில் பாத்யப்பட்டவர் என்று (சோழனை நோக்கி) டே—இந்த நீலகண்ட சாஸ்த்ரியைக் கொலை செய்ததார்?

ஒரு.—என்ன இவனாரோ— என்னவோ—இவனுக்கென்ன தெரியும் நீலகண்ட சாஸ்த்ரிகளின் கொலையைப்பற்றி—

மற்றொரு.—நமக்கென்ன அவஸரம்—என்னதான் நடக்கிறது பார்ப்பமே—

ரண.—(சோழனைநோக்கி) என்னடா — கேட்ட கேள்விக்கு ஜவாப்பைக் காணோம்.

சோ.—நான்தான் நீலகண்ட சாஸ்த்ரியைக் கொன்றவன்.

ஒரு.—ரணகேஸரி நீரனடாப்பா—நன்னா ஜோடிச்சிருக்கானே பேர்வழியை.

மற்றொரு.—இப்படி ஏமாற்றப்படுவதற்கு நாமென்ன முட்டாள்களோ?

இன்னொரு.—கொஞ்சங்கூடக் கூசாமல் கொலைசெய்தவன் தன்னை மறைத்துக் கொள்வதற்காக வேறொருவனை ஒப்புக்கொள்ளச் செய்தலை உதாரணமாக எடுத்துக்கூறி, மறுபடி அப்படியே தானும் ஏற்பாடு செய்துகொண்டு வந்திருக்கிறானே. முன்னாலேயே அதைச் சொல்லிவிட்டால், ஒருவரும் அவ்வழியில் ஸந்தேகிக்க மாட்டாரென்று எண்ணினானே—ஐயா—இவன் யாரோ அஞ்ஞாத குலகோத்ரன்—இவனைக் கொண்டு நீலகண்ட சாஸ்திரிகளைக் கொலை செய்தது நான்தான் என்று சொல்லும்படி செய்துவிட்டால் எல்லாம் ஸரியாய்ப் போய்விடும் என்று நினைத்துவிட்டீரோ—பலே.

ரண.—அப்படி நான் நினைக்கவில்லை. இது ஜனஸமூகங்களின் குறைவு. கடைசிவரையில் பொறுமையுடன் கவனிக்கப் போதுமான மனோதிடம் இருக்கிறதில்லை.

ஒரு.—என்னதான் நடக்கிறதென்று பார்ப்போமே. அதற்குள்ளே இவனுக்குப் பொறுக்கவில்லையடாப்பா, ரணகேஸரி—ஸரி—அப்புறம்,

ரண.—அப்படி சற்றுப் பொறுமையுடன் கேளுங்கள்—அடே—நீ யார்?

சோ.—நான்தான் சோழராஜன் கரிக்காலச்சோழனென்று ப்ரஸித்தமாய் வழங்கிவரும் புகழுடைய சக்ரவர்த்தி நானே.

ஒரு.—அப்படி—ரணகேஸரி பிடித்தாலும் புளியங் கொம்பைத்தான் பிடித்தார். பலே — கரிக்காலச் சோழனா! வெகு ஸுலபமாய் நம்பலாம்! அவனுடைய அந்தஸ்து எங்கே! பராக்ரமம் எங்கே! ஸாமர்த்யமெங்கே! ரணகேஸரியாவது! அவரை கைதியாக்கிக் கொண்டு வாவாவது!

மற்.—சொல்வார் சொன்னாலும், கேட்பார்க்கு மதியில்லையா!

இன்னொ.—அடே—தேப்பையிலே நெய் ஒழுகுதுன்னா கேட்பார்க்கு மதி இல்லையா! ரணகேஸரி யாரே! போதும் உம்முடைய ஸாக்ஷி விசாரணை! நிறுத்தும். இந்தக் கட்டுக்கதையை நாங்கள் நம்பவே மாட்டோம்.

ரண.—நம்பமாட்டோமென்று சொல்லுவதுதான் ஸுலபமாயிற்றே! அதை எப்பொழுது வேண்டுமென்றாலும் சொல்லலாம்! இன்னும் சில கேள்விகள்தான் பாக்கி! அவைகளையும் நான்கேட்டு, பதில் வந்த பிறகு உங்களால் முடியுமானால், நம்பமாட்டேனென்று சொல்லுங்களேன்!

ஒரு.—இப்படித்தானே, ஜோடித்து வைத்துத் தயார்செய்த கேள்விகளாகக் கேட்கப் போகிறீர்கள்!

இந்த மாதிரி ஆயிரம் ஸாக்ஷிகள் நான் தயார் செய்வேனே ஒரு க்ஷணத்தில்.

மற்றொருந.—என்னய்யா அவஸரம். கேட்கத்தான் கேட்போமே! ஏமாற்றி விடுகிறதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறீர் இந்த ரணகேஸரி! நாம் ஏமாறுகிறதில்லையென்று மனதைத் திடப்படுத்திக்கொள்ளுவோம்! ரணகேஸரி ஸாமர்த்தியந்தான் எந்த மட்டில் போயிருக்கிறதென்று பார்த்துக்கொள்ளுவோமே!

இன்னொருந.—இல்லய்யா—ரணகேஸரிபேசுகிறமாதிரியிலும், அவர் குரலில், 'ஸத்யம்' என்ற எழுத்து ன்மேல் வரையப்பட்டனபோல் வெளிப்படையாய் எனக்குத் தோன்றுகிறது. யார் கண்டார்கள். கரிக்காலச்சோழன் இந்த ஸ்திதிக்கு வருவதில்லென்ன ஆக்ஷேபணை! என்ன அஸம்பாவிதம் "குடைநிழலிலிருந்து குஞ்சரமூர்ந்தோர் நடைமெலிந்தோரூர் நண்ணினும் நண்ணுவரன்றோ!"

ஒருந.—கப்சப். ரணகேஸரி பேசப் போகிறார்.

ரண.—அடே, முட்டாள். சநீச்வரன் மாதிரி உன்னுடைய வேஷத்தையும் உன்னையும் பார்த்தால், கரிக்காலச்சோழனென்று உன்னை யாரடா நம்புவார்கள்?

சோ.—இதோ இந்த அடையாளம் போதுமானால் பாருங்கள். (ஒரு முத்திரை மோதிரத்தைக் கொடுக்கிறான்.)

ரண.—(அதை வாங்கி) ஜனங்களே! இதில் கரிக்காலச்சோழன் என்று நாமாக்ஷரங்கள் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. சற்றுப் பொறுங்கள். அதற்குள் கலகத்திற்கு ஆரம்பிக்காதீர்கள். எண்டா! இம் முத்திரை மோதிரத்தை கரிக்காலச்சோழன் அரண்மனையிலிருந்து எப்பொழுது திருடினாய்?

சோ.—நான் திருடனல்ல. சோழராஜன். இம் மோதிரம் என் கைக்கு எவ்வளவு சரியாக விருக்கிறதென்பதைச் சற்றுக் கவனித்துப் பாருங்கள். அதைத் தவிர வேறு ஸாக்ஷ்யம் நான் சொல்வதற்கில்லை. இவ் வேஷத்தைக் கலைத்து அரசருக்குரிய உடைகள் அணிந்து கொண்டேனானால், என் தேசத்துக் குழந்தைகள்கூட என்னைத் தம் அரசனென்று கண்டுகொள்ளும்.

ரண.—அப்படியா! அதையும் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் பார்ப்போம். அதிருக்கட்டும். என் இவ்வேஷம் நீ தரித்துக்கொண்டாய்?

சோ.—என்னுடைய காரியங்களில் சிலவற்றை முடித்துக் கொள்வதற்கு இவ்வேஷம் ஸாதகமாயிருக்கிறது. நீ என்னை யேமாற்றிக் கைதியாகப் பிடித்த காலத்திற்கு முன்னெல்லாம், என்னுடைய கார்யங்கள் ஜயமாகவேயிருந்தன. நீயொருவன்தான் இவ்வேஷத்தைக்கண்டு அஞ்சாதவன்.

ரண.—இது என்ன வேஷமென்று தரித்துக்கொண்டாய்? இதென்ன வேஷம்?

சோ.—இனி மறைப்பதிலென்ன? இது சநீச்வரனென்ற க்ரஹ தேவதையின் வேஷம்.

ஒருந.—இதென்னடய்யா! மேலேமேலே போகிறதே! பலே. ரணகேஸரி கெட்டிக்காரர்தான்.

மற்றொருந—என்னமோ இதெல்லாம் நிஜம்போலவே யெனக்குத் தோன்றவில்லையே! சநிவேஷமாவது! கார்ய ஸாதகமாவது!

இன்னொருந.—கேட்போமே. இந்த சனிவேஷத்தால் நீர் என்ன கார்யமைய்யா ஸாதித்துக்கொண்டீர்?

ரண.—கரிக்காலா! அந்த கேள்விக்குப் பதில்சொல்லு.

சோ.—அக்கேள்விக்கு பதில் சொல்வதென்றால் ஸாமாந்யத்தில் முடியாது. அது ஒரு பெரிய கதை, வேண்டுமென்றால் சொல்வதிலெனக்கு ஆக்ஷேபணை இல்லை.

எல்லோ.—சொல்லுங்கள்! சொல்லுங்கள்! சொல்லத்தான் வேண்டும்.

சோ.—சொல்லுகிறேன். ஆதிகாலம்முதல் என்னுடைய ராஜதானிகீகருகிலிருந்து இடிந்துபோன ஒரு காளிகா தேவியின் ஆலயத்தைஜீர்ணோத்தாரணம் செய்வதில் ஒருஸமயம் நோக்கங்கொண்டேன். அதற்காக, அஸ்திவாரம் தோண்டிக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு தாம்ரசாஸநத்தை வேலைக்காரர்கள் கண்டெடுத்து என்னிடம் கொண்டுவந்தார்கள். அதில் "யாதாமொருவன் புல்முளைத்த ராஜசிசுக்கள் மூன்றைக் கொண்டுவந்து இக்காளிகாதேவிக்குப் 'பலிகொடுக்கிறானோ, அவன் மண்டலேச்வரனாவன்" என்று எழுதியிருந்தது. அதைக் கண்டவுடன் என்னுள்ளம் பூரித்தது. காளிகாதேவி என்மீதுவைத்த அவ்யாஜகருணையின் அடையாளம் அது என்று நினைத்தேன். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அந்த எண்ணம் மாறி, இவ்வாலயத்தை ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்ய நினைத்ததற்காகக் காளிகாதேவி இன்னொரு பரீக்ஷைசெய்து என்னை மண்டலேச்வரனாக்கவே நினைத்தாளென்று பூரணமாய் நம்பினேன். அக்காளியின் ஆலயத்திலேயே என்வாயினின்றும் ஸகல ஸங்கதிகளையும் தான்காளிபோலிருந்து பாசாங்கு செய்து தெரிந்துகொண்டு, ரணகேஸரி என்னைக் கைதியாகப் பிடித்துக்கொண்டு வாராதிருந்தால் இன்னமும் அந்த நம்பிக்கை எனக்குப் பூரணமாகவே இருக்கும். எப்படியாவது மூன்று ராஜசிசுக்களை ஸம்பாதித்துக் காளிக்குப் பலியிடுவதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டேன். என்ன செய்வதென்று எனக்கு வழிமட்டும் தெரியவில்லை. இவ்வேஷத்தில் ஞாபகமும் எனக்கில்லை. ஒருநாள் இராத்திரித் தூங்கும்பொழுது ஸ்வப்நத்தில் காளிகாதேவி தோன்றி 'சநீச்வரன் வேஷம் பூண்டாயானால், உன் யோசனைகள் ஸபலமாகும்' என்று சொல்லியதுபோல் தோன்றிற்று. காளியின் அநுக்ரஹம் எனக்குப் பூர்ணமாயிருக்கிறதென்ற நம்பிக்கையால் களிகூர்ந்தேன். சநிவேஷத்தைத் தரித்து என்ன செய்வதென்று எனக்கு விளங்கவில்லை. காளியின் உத்திரவை மனதில் வைத்துக்கொண்டு, ஒவ்வொருதேசமாய் அலைந்து ராஜவம்

சங்களைக் கவனிப்பதென்ற தீர்மானத்துடன் வெளிப்பட்டேன். முதலில் சேரதேசம் போய்ச்சேர்ந்தேன். விசாரிக்கையில் சேரன் ஏதோ காரணார்த்தமாய் சநீச்வரனைப் பிரார்த்தித்துவந்ததாய்த் தெரியவந்தது. வேறு என்னவேண்டும். காளியின் க்ருபையில் எனக்கு த்ருடமான நம்பிக்கை வர வெகு சிரமமாயிருந்தும் அத்தனையும் லக்ஷியம் செய்யாமல், சநீச்வரனுடைய படமொன்றை யெழுதிவைத்து தனிமையான லோரறையில் சேரன் அந்த க்ரஹதேவதையை ரஹஸ்யமாய்ப் பூஜைசெய்து வந்ததை யறிந்துகொண்டேன். ஆயிரம் விதமான தந்த்ரங்கள்செய்து அந்தப் பூஜாக்ருஹத்திற்குள் ஒருமனிதன் திடீரென்று தோன்றி மறையும்படியான ஏற்பாட்டைச்செய்து முடித்துக்கொண்டேன். அதன் பிறகு அவன் ஆராதித்துவந்த சநியின் படத்தின் உடையாதிகளைக் கவனித்துக்கொண்டேன். இப்பொழுது என் வேஷத்தைப் பார்க்கிறீர்களானால், அதுதான் சேரன் ஆராதித்துவந்தபடம். இம்மாதிரி வேஷங்கொண்டு சேரன் முன் திடீரென்று அவ்வறையில் பூஜாஸமயத்தில் வந்துதோன்றினேன். கண்மூடியிருந்த சேரன் கண்விழித்தவுடன் சநீச்வரன் உருவம் தன்முன்நிற்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டான். உடனே நான் தடித்த குரலில் "சேரா—உன் இஷ்டம் பூர்த்தியாவதாக! நான் அநுக்ரஹிக்கிறேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை. உன்னுடைய முதற் குழந்தையை என்னிடம் ஒப்பித்து விடவேண்டும்" என்றேன். அவன் சற்று மலைத்தான். நான் த்வரிதப்படுத்திக் கோபம் காட்டினேன். இசைந்தானவன். ஸந்தோஷமடைந்தேன். நான் காளிகையைத் துதித்தேன். அடுத்தநிமிஷம் மறைந்தேன் முற்கூறிய தந்த்ரத்தால். அவன் செய்துகொடுத்த வாக்குத்தத்தம் அவனுக்கு ஞாபகமிருக்கவேண்டியதற்காக, அடிக்கடி இவ்வேஷத்துடன் அவனைப் பார்த்துவந்தேன். அவனுக்கும் தான் எதற்காக சநீச்வரனை பூஜைசெய்து வந்தானோ அக்காரியம் தெய்வாதீனமாய்ப் பலித்தது. அவனும் தான்செய்த வாக்குத்தத்தத்தை மறக்கவுமில்லை. சநீச்வரனை ஏமாற்றவேண்டுமென்ற எண்ணம் உங்கள் பாண்டியனுக்குண்டானதுபோல் அவனுக்குண்டாகவுமில்லை. ஆனால் அவனுடைய பார்யை கர்ப்பவதியானால் அப்பொழுது அவன் எண்ணம் எப்படியாமோ மாறுமோ மாறாதோ சொல்லமுடியவில்லை. காலவரையில் ஒரு ராஜசிசு கிடைத்ததென்ற த்ருப்தியுண்டாயிற்று. இரண்டாவது சிசு ஸம்பாதிக்க ப்ரயத்நமெடுத்தேன். உங்களரசனாகிய பாண்டியன் அந்த ஸமயம் கெட்ட மார்க்கத்தை யநுஸரித்து ஸ்த்ரீகளிலும் சூதிலும், கள்ளிலும், காலங்கழித்துவந்தான். ப்ரஜைகளில் அநேகர் அவனுக்குவிரோதமாகவேயிருந்தார்கள்.)

(ஹரிஹரதேவர் ப்ரவேசித்து மலைத்துநிற்கிறார்.)

ஆகையால் அது நல்லஸமயமென் றறிந்து, சேரனைக் கொண்டு, படையெடுக்கச்செய்தேன். சநீச்வர உருவத்துடன் அவனுக்கு உதவி செய்வதாய் வாக்களித்து முதற் குழந்தையைப் பலிகொடுப்பதாக அவனிடமிருந்து வாக்குத்தத்தம் வாங்கிக்கொண்டு, பிறகு சேரனுடைய ஸேனையைப் புறங்காட்டியோடச் செய்யலாமென்பது என் யோசனை.

ஹரிஹர.—ஆம்!— ஐயா! இந்தச் சண்டாளன் தானப்பா சோழன் ஸேனையின் ஒரு பாகத்தை இட்டுவந்தவன். இதே வேஷந்தானையா! இந்த சநீச்வரனு நம்மரசனுடைய கஷ்ட காலங்களுக் கெல்லாம் காரணமாயிருந்தது.!

ஒரு.—என்ன! ஹரிஹரதேவரே! என்ன சொல்லுகிறீர்கள்.

ஹரிஹர.—இந்த சநீச்வரன்தான் அரசனுடன் திரும்பி வந்து, சேரஸேனைகளைப் புறங்காட்டியோடும்படி அடித்தவன். அவனுடன் சில ஆட்கள் வந்தார்கள். அவர்கள் சோழஸேனையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கண்டுபிடித்து நான்கூட அநேக ஸமயங்களில் ப்ரஸ்தாபித்திருக்கிறேனே.

மற்றொ—ஆனால் இவன் சொல்லுகிற கதைகள் முழுவதும் வாஸ்தவமாக இருக்கும்போலல்லவோ தோன்றுகிறது. பேஷான கட்டுக்கதையென்றல்லவோ நினைத்தேன்.

இன்னொ.—என்னென்ன ஸங்கதிகள் உள்ளூர நடந்திருக்கின்றன? நமக்கொன்றும் தெரியாமல்!

ஒரு.—ஸரி—கதை வேடிக்கையாக விருக்கிறது மேலே சொல்லட்டும்.

சே.—அப்படியே சேரன் படையெடுத்து வந்தான். பாண்டியன் ஸேனை முறியடிக்கப்பட்டு, நாலா பக்கங்களிலும் ஓட ஆரம்பித்தது. பாண்டியன் வருந்தி சநீச்வரனை உதவிக்கழைத்தான். அவன் மனதில் ஒரு பயபக்தியை யுண்டாக்க, அவன் அப்படியழைத்தது ஸௌகர்யமாயிருந்தது. அவனை நான் பின்பற்றி அலைந்து திரிந்தேனாகையால், திடீரென்று அவன் முன்னர் தோன்றினேன். சிறிய கதையைப் பெரிதாக்கவானேன். வாக்குத்தத்தம் வாங்கிக்கொண்டேன். சேரன் ஸேனைக்கு முன்னமேயே உத்திரவிடப்பட்டிருந்ததால் என் உருவத்தைக்கண்டவுடன், அச்சேனை புறங்காட்டி யோடிற்று. அவ்வளவுடன் என் கார்யம் முடிவாயிற்று

(சேரன், வீரமர்த்தனன், அம்பாலிகை, அமரேந்த்ரன் ப்ரவேசிக்கிறார்கள்.)

சே.—(சோழனைக் கண்டு நடுங்கி) ஐயையோ— இதென்ன ரணகேஸரி.

வீர.—ரணகேஸரி! இதுவரையில் கண்ணிற்கெதிரில் அதிகமாய் நில்லாமல் என்னை வருத்திவந்த சனி இதோ எதிரே வந்துவிட்டதே.

ஒரு.—கதையெல்லாம் கடைசியில் வாஸ்தவமென்றல்லவோ முடியும் போலிருக்கிறது.

மற்றொ.—ஆமடா! ஒரு வேளை ரணகேஸரி, வீரமர்த்தனனை இவ்விதம் கண்டு ஆச்சர்யப்படும்படி ஏற்பாடு செய்துவைத்திருந்தாலும், சேரனுமல்லவோ கண்டு பயப்படுகிறான்.

இன்னொ.—இதெல்லாம் நாடகம்போலவே யிருக்கிறதே.

ஒரு.—இன்னும் வேடிக்கை பார்ப்போம்.

மற்.—நம்மரசனை அப்படியானால் நாம் அநியாயமாகவா விரட்டினோம், ஐயோ! என்ன கஷ்டப்பட்டாரோ! எங்கெங்கே யலைந்தாரோ!

ரண.—ராஜந். சோழராஜரே பயப்படவேண்டாம். அவன் சநியுமன்று ஒன்றுமன்று இவன் கரிக்காலச்சோழன். இவன் சனிவேஷத்துடன் உங்களை இப்பாடு படுத்தினான். ஆகையால் கவலைப்படாமேயிருங்கள். இப்பொழுதவன் நம்முடைய கைதி.

சே.—ஹா—!

வீர.—ஹா—!

ரண.—நீங்கள் ஸந்தேஹப்படவேண்டாம்; அவ்வளவும் வாஸ்தவம். இவன் ஒரு ராஜ சிசுவைக் காளிக்குப் பலியிடப்போகிற ஸமயத்தில் நான் கையுங் களவுமாகக் கண்டுபிடித்து, அக்குழந்தையைத் தப்புவித்து இவனையும் கைதியாக்கிக்கொண்டு வந்தேன். நான் கோவிலிற்குள் காளிகையாக யிருந்து இவன் வாயிலிருந்தே புத்தாகக் கொண்டுவந்த எட்டு வயதுள்ள ராஜகுமாரி விஜயநகரத்து அரசன் புதல்வியென்று தெரிந்து கொண்டேனாகையால், அவருக்கும் இங்கு வந்து சேரும்படி திருபம்விடுத்திருக்கிறேன். அவரும் இங்கே வருவார். அக்குழந்தையும் இங்கிருக்கிறது.

வீர—ஆனால் நம்முடைய சரித்ரங்கள் முழுவதும் இப்பொழுது இவன் முகமாய் எல்லாருக்கும் தெரியுமோ?

ரண.—எல்லோருக்கும் இவன் யோக்யதை தெரிந்த பிறகு, அதில் என்ன ரஹஸ்யம் வேண்டியிருக்கிறது?

வீர.—என்ன அவமானம்! நாமெப்படி ஏமாந்து போனோம்!

சே.—அவன் அப்படியெல்லாம் செய்தானே. எப்படி நம்பும்படியா யிருந்தது, அவன் செய்த கார்யங்களெல்லாம்.

வீர.—இப்பொழுதுகூட நிஜமென்று நம்பும்படியாக இல்லையே—

ரண.—ஏதாவது ஸந்தேஹங்களிருந்தால் கேட்கலாம். அவன் பதில் சொல்லத் தயாராகவே யிருக்கிறான்.

வீர.—சோழராஜரே— இதெல்லாம் வாஸ்தவந்தானா?

ஒரு.—நடந்த ஸங்கதிகள் இவருக்கும் முழுவதும் தெரியாது போலிருக்கிறதே—

சோ.—ஆம் ஸகலமும் வாஸ்தவந்தான்.

வீர.—எங்கே! இந்தக் கதையை விஸ்தாரமாய்க் கேட்போம். ரணகேஸரி, இவன்சொன்ன கதைகளை யெல்லாம் ஸவிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லு கேட்டோம் (ரணகேஸரியும் வீரமர்த்தனனும் தனிமையில் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள்.)

சே.—ஏண்டா சோழா! நான் தெய்வ அறையில் திடீரென்று எப்படியடா தோன்றி மறைந்தாய்!

சோ.—அது வெகு ஸுலபமாயிற்றே! அது ஒரு பார்ஸி நாடகக் காட்சிதானே.

சே.—பாண்டியன்மீது படை நானெடுப்பதால் உன்னுடைய(சநி உருவத்துடன் கூடிய) சிலகார்யங்கள் ஸாதகமாகும் என்று சொன்னாயல்லவா? அப்பொழுதே க்ரஹதேவதைக்கு மனித ஸஹாயம் எதற்கு என்று ஸந்தேஹித்தேன். அதற்கு அடுத்த நிமிஷத்தில் என்ன அழகாய் ஸமாதானங்கள் சொல்லி ஏமாற்றிவிட்டாய்.

சோ.—அப்படியெல்லாம் ஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி ஸாமர்த்ய மிருந்ததால்தானே என் கார்யங்கள் ஜயமாகிக்கொண்டே வந்தன.

ரண.—இவ்வளவு பாபங்கள் செய்ததினால்தானே இந்த கதிக்கு அவைகள் உன்னை இத்தனை சீக்ரம் கொண்டுவந்தன.

வீர—நொந்தவனைப் புண்படுத்தாதே சோழா—என் பத்நி அம்பாலிகை ஐந்துமாதம் கர்ப்பமாயிருந்த காலத்தில் நான் தனிமையாய்என்னுடைய அறையில், சநீச்வரனுடன்உடன்படிக்கை செய்துகொண்டதாய் நினைத்திருந்த விஷயங்களைப்பற்றி, என் மனதில் நான் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது, நீ திடீரென்று அவ்விடம் தோன்றினாயல்லவா? ஞாபகமிருக்கிறதா?

சோ.—ஞாபகமில்லாம லென்ன?

வீர.—நான் மனதில் நினைத்த கார்யங்களை யெல்லாம் கண்டு, அந்த ஸமயம் பேசினாயே! அதெப்படி உன்னால் முடிந்தது? அந்த ஸமயம் எப்படி அங்கு வந்தாய்?

சோ.—நல்ல ஸந்தேஹம் கேட்டீர்கள்! நீங்கள் குழந்தையைப் பலிகொடுப்பதாக வாக்களித்திருந்ததால் உங்கள் மனைவி கர்ப்பமானாளா அல்லவா என்று அறிவதற்காக நான் அடிக்கடி உம்முடைய அரண்மனைக்கு வரும் வழக்கத்தை வைத்துக்கொண்டேன். ஆனால் உம் பெண்சாதி கர்ப்பமானதுமுதல் ஐந்து மாதகாலம் நான் இங்கே வராமலே யிருந்ததால் விஷயம் எப்படி யிருக்கிறதென்று பார்க்கவேண்டியதற்காக நான் அன்றைக்கு அங்கு வந்தேன்—நீர் உம்முடைய அறையில் தனிமையாய் இருந்தீர். சற்று நின்றேன். கவனித்தேன். நீங்கள் மெய்மறந்து உங்கள் மனதிற்குள் ஆராய்வதாக எண்ணி வார்த்தைகளைக் கண்டோக்தியாய்ச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தீர்கள். அவ்வளவையும் கவனித்தேன். பிறகு உம்முடைய அறையில் ப்ரவேசித்து, தெய்வ அறிவால் எல்லா விஷயங்களையும் அறிந்ததுபோல் பாசாங்கு செய்து பயமுறுத்தினேன்.

வீர.—அடே அப்படியா! அப்பொழுது நீ கையைப் பிடித்ததில், எனக்கு அகாரமான வலியுண்டானதுமன்றி, என் கையில் கங்கணம் போன்ற ஒரு ரேகையும் உண்டாயிற்றே! அதெப்படிச் செய்தாய்?

சோ.—அதுவுமொரு சொற்படி வித்தைதான். இதோபாரும். (சட்டையின் உட்புறத்திலிருந்து ஏதோ வொன்றை எடுத்து) இது வெளிப்புறம் பார்த்தால் தோல், உட்புறம் முழுவதும் வெகுஸன்னமான சிறு ஊசிகள் பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அன்றியும் அவ்

ஊசிகள் உட்புரம் கூடாய் நுனியில் த்வாரமுள்ளன வாயிருப்பதுடன் அக்கூட்டில் கருப்புச் சாயவஸ்து நிரப்பப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் பிறர் கையை வளைத்துப் பிடிக்கவும் அவ்வூசிகள் சரீரத்தில் குத்த வும், சாயம் உள்ளே இறங்குகிறது. அதனுல் கரிய ரேகை உண்டாகிறது.

வீர.—நல்ல மோசக்காரர் ஐயா நீர்! அது கிடக் கட்டும். நீலகண்ட சாஸ்த்ரியினிடம் நான் பேசிக் கொண்டிருந்தவன்று அந்த ஹாலில் நீர் இழிவாகச் சிரித்தீரே! அங்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தீர்? நகைத் ததுயார் என்று தேடி உம்மைப் பிடித்துவிட்டால் உம்முடைய யோக்யதை வெளியாய்விடுமென்று நீர் ஏன் பயப்படவில்லை?

சோ.—அதற்குச் சிலதினங்களுக்கு முன் உம்மரண்மனைக்கு அடிக்கடி வரும் வழக்கம்போல் வந்திருந் தேன். அன்று நீரும் ராணியும் பேசிக்கொண்டிருந் ததையும், ராணி நீலகண்ட சாஸ்த்ரிகளைப்பற்றி பே சியதையும், அவரை வரவழைக்க நீர் உடன்பட்டதை யும் நான் ஒட்டுக்கேட்டறிந்தேன். அப்பொழுது உம்முன் வருவதற்குத் தகுந்தபடி வேஷமில்லாததால் நான் வரவில்லை. நீலகண்டசாஸ்த்ரி அவச்யம் கூடிய சீக்கிரம் வருவார் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆகை யால் அவர் வந்துசேரக்கூடிய காலத்தைக் கணக்கிட் டுக்கொண்டு மறுபடி நான் அவ்விடம் வந்தேன். நான் நினைத்தபடி ஸரியாக இருந்தது. நானும் அரண்ம னைக்குள் நுழைந்தேன். நீலகண்டசாஸ்த்ரிகளும் வந்தார். உங்களுடைய சம்பாஷணை முழுவதும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். இடையிடையே மன தில் பயந்தோன்றுமாறு சிரித்தேன். பிறகு உமக்கு நேராடிவந்து பயமுறுத்தினேன். போகும் வழியில் அஜாதசத்ருவான நீலகண்டசாஸ்த்ரிகளைக் குத்திக் கொன்றேன். நீர் கேட்ட ஸந்தேஹத்திற்கு ஸமா தானம், மனிதஸ்வபாவம் பயங்கரமான கார்யங்களை விலக்குவதாகையால், சநீச்வர ரூபியான என்னைத் தேடமாட்டீர்கள் என்று நிச்சயமாய் நம்பினேன் என்பதுதான்.

வீர — நீலகண்டசாஸ்த்ரிகளை ஏன் கொன்றாய்?

சோ.—அவருடைய சக்தியில் உனக்குப் பூரண மான நம்பிக்கை யிருந்ததை உங்கள் ஸம்பாஷணையி லிருந்து அறிந்துகொண்டேன். ஆதலால் அவரை யே கொலைசெய்து விட்டால், சநீச்வர ரூபியாயிருந்த என்னிடம் விசேஷ பயம் உமக்குண்டாகும். என்னுடைய கார்யம் இடையூறின்றி முடிந்தேறும். இதுதான் என் யோசனை.

வீர.—நீ அப்படி செய்தது எவ்வளவு கஷ்டங்க ளுக்கிடமாயிற்று!

சோ.—பிணத்தை நீர் தூக்கிக்கொண்டு செல்லு வீரென்றாவது, தர்மகி யெதிர்ப்படுவானென்றாவது, குடிகள் உம்மை ராஜ்யத்தைவிட்டு பஹிஷ்காரம் செய்வார்களென்றாவது இவ்வளவு தூரம் நான் யோசிக் கவே யில்லை.

(விஜயாகரத்தாசன் ப்ரவேசிக்கிறான்.)

விஜய: அர.—ஐயா! எங்கே என் புதல்வி?

ரண.—கவலைப்படாதேயுங்கள். இதோ பத்ரமா யிருக்கிறாள். அழைத்துவரச் சொல்லுகிறேன். (ஸே வகன் அழைத்துவர) இக்குழந்தைதானா?

விஜய: அர—ஆம்! ஆம்! "கண்ணே! கண்ணே"

(இறுகத் தழுவிக் கண்ணீர் விடுகிறான்.)

ரண.—இக்குழந்தையை, எப்படி இழந்தீர்கள்?

விஜய: அர—திருடர்கள் மூலமாகத்தான் போ யிருக்கவேண்டுமென்று நினைத்தேன்.

ரண—திருடர்களேதான் கொண்டு போனார்கள் என்று நிச்சயமாய்த் தெரிந்துகொண்டேன். ஆனல் குழந்தையைக் காளிக்குப் பலியிடுவது அக்கள்வன் உத்தேசம்.

விஜய: அர.—ஐயோ! அப்புறம்?

ரண—நான் அகஸ்மாத்தாய் அக்கோவிலுக்கு அன் றைக்குப்போயிராவிடில் இந்த முட்டாள்தடியன் உம் புதல்வியைப் பலிகொடுத்தே யிருப்பான்.

விஜய: அர.—ரணகேஸரி நீர் செய்த உபகாரத் திற்கு நானென்ன ப்ரதியுபகாரம் செய்யப் போகி றேன்.

ரண.—நான் ப்ரதியுபகாரத்தை யபேக்ஷித்துக் கார் யம் செய்பவனுமல்ல, ஒருவருக்காகவென்று ஒரு கார்யம் செய்பவனுமல்ல மனிதன் செய்யக் கட மைப்பட்டிருக்குங் கார்யங்களைக் குறைவில்லாது முடிப்பதில் உயிர் துறக்கவேண்டிவந்தாலும் வித்த மாயிருப்பவன்.

(மதியூகி சோழன் க்ரீடத்தோடும் உடையோடும் வருகிறான்.)

ரண.—வாரும் மதியூகியாரே. நானனுப்பிய கடி தம் வந்து சேர்ந்ததென்று நம்புகிறேன்.

மதியூகி.—ஆம் வந்தது. அதனுல்தான் க்ரீடத்தோ டும் ராஜரீக உடையோடும் வந்தேன். அன்றியும் நீர் கடிதத்தில் எழுதியிருந்த விஷயங்களெல்லாம் வாஸ்தவமென்று, அவமதிக்கவொண்ணாத ஒரு இதர ஸாக்ஷ்யத்தாலும் அறிந்துகொண்டேன்.

ரண.—அதென்ன ஸாக்ஷ்யம்?

மதியூகி.—இதோ! இந்த புஸ்தகந்தான். இதுதான் பலமான ஸாக்ஷி. இது முழுவதும் ஸ்வஹஸ்த லிகி தம். இதோ இந்த சநிவேஷத்துடன் இருக்கும் இவர் அவ்வக்காலங்களில் செய்த கார்யங்களையும் சொன்ன வார்த்தைகளையும் எழுதிவைத்திருக்கிறார்.

ரண.—(வாங்கிப்பிரித்து சிற்சில இடங்களை வா சித்துப்பார்த்து) சோழன் சொன்ன கதைகளில் கொ ஞ்சங்கூட பொய்க்கலப்பென்பதே இல்லையே!

வீர—எங்கே பார்ப்போம் (வாசித்து ஆச்சர்யப்படு கிறான் சோரன் வீரமர்த்தனன் தோளின்மேல் எம் பிப் பார்த்து வாசித்து ஆச்சர்யப்படுகிறான்.)

ரண.—மஹாஜனங்களே! இந்தப் புஸ்தகத்தை வாங் கிப்பிரித்து வாசித்துப் பாருங்கள் (புஸ்தகத்தை நீட்டு கிறான். ஒருவன் வாங்கிக்கொள்ளுகிறான். எல்லோ ரும் வந்து கூடி வாசித்து ஆச்சர்யப்படுகிறார்கள்.)

எண்டா! சோழா இந்த புஸ்தகம் எதற்காக எழுதி வைத்தாய்.

சேர.—வார்த்தைகள் சொல்லுவதில் முன் பின்னுயிருந்தாலும், செய்த காரியங்களை மறந்துபேசினாலும், புத்திசாலிகளாயிருப்பவர்கள் சற்று ஸந்தேஹிக்கக்கூடும். ஆகையால், அவைகளை யெழுதிவைத்து அடிக்கடி மனனம் செய்து வருவதால், அப்படிப்பட்ட பிழைகளேற்படாதென்ற எண்ணத்தால் செய்தது.

வீர.—என்ன முன் யோசனை! நீ நல்ல புத்திசாலியப்பா! உன்னுடைய புத்தி நல்வழியில் சென்றிருந்தால், உன்னுடைய ஸாமர்த்யத்திற்கு உலகம் சொல்லொணா ஸௌக்யத்தை யனுபவித்திருக்குமே.

ரண.—மதியூகியாரே இந்த க்ரீடத்தையும் இராஜரீகவுடையையும் நீர் எதற்காக இங்கெடுத்து வந்தீர்?

மதியூகி.—ஸ்வாமி! ஜனங்களுக்கு இப்புஸ்தகத்திலிருப்பவைகளை வாசித்துக்காண்பித்து, அவருடைய நிஜமானயோக்யதையையும் மோசங்களையும் கல்நெஞ்சையும் ஜனங்களுக்குப் பரிஷ்காரமாய் எடுத்துக் காண்பித்தவுடன் ஜனங்கள் கலகம் செய்து இனி சோழன் தமக்கு அரசனாகக்கூடாதென்றும் அவனால் மிகுந்த துன்பமடைந்த பாண்டியனே தமக்கரசனாக வேண்டுமென்றும் கல்லோலப்படுத்தினார்கள். ஆகையால் க்ரீடத்தையும் ராஜரீக உடையையும் ஏற்று அதன் மூலமாய் ராஜ்யத்தையும்அங்கீகரித்துக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்வதற்காகவே வந்தேன்.

ரண.—ஆனால் ஒன்று மறந்தேன். இந்த புஸ்தகம் இவ்வளவு ஸுலபமாய் உங்கள் கையிலெப்படிக் கிடைத்தது.

மதியூகி.—ஸுலபமாய்க் கிடைக்கவில்லை அரசனை ஒருநாள் திடீரென்று காணவில்லை. அவரைப்பற்றி இன்ன நினைப்பதென்று தோன்றவில்லை. எங்கே போவதாயிருந்தாலும்என்னிடம்ஏதாவது சாக்குப் போக்குகளாவது சொல்லாமல் அவர் போவதேயில்லை. ஆகையால் அரசனை எங்கும் தேடலானோம். ஒரு இடத்திலும் காணவில்லை. அவர் பூஜாக்ரஹமென்று வெளிச்சம் காண்பித்து நிஜத்தில் தான் வேஷம் போட்டுக்கொள்வதற்காக ஏற்படுத்தி வைத்திருந்ததும் ஒருவரும் உள்ளேவரக்கூடாதென்று கட்டுப்பாடு செய்திருந்ததுமான ஓர் அறையைத் தவிர வேறெங்கும்காணாமையால், அதையும் திறந்துபார்க்கும்போது அங்கு இப்புஸ்தகம் கிடந்தது, கடைசி வரியைப் பாருங்கள். விஜயநகரத்து அரசன் புதல்வியை இன்றைக்குக் காளிகாதேவிக்கு பலி கொடுப்பதாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று எழுதியிருக்கிறது.

விஜய. அர.—ரணகேஸரியாரே! என்ன உபகாரம் ஐயா! நீர் செய்தது.

சே.—பாண்டியரே. நான் தெரியாத்தனத்தால் சனீச்வரன் வசத்திலிருப்பதாய் நினைத்து தங்களுக்கிழைத்த தீமைகளுக்காக என்னை மன்னிக்க வேண்டுகிறேன்.

வீர.—சேரரே அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் சொல்லவேண்டாம். நீர் செய்ததெல்லாம் ஸஹஜமே. உம் பேரில் ஒரு குற்றமுமில்லை; குற்றம் முழுவதும் விதியினது. ஊழ்வலியை யாரால் விலக்கமுடியும்?

குடிகள்.—ஸ்வாமி. நாங்கள் தீர விசாரியாமல் செய்தபிழை ஸாமாந்யமன்று. அந்யாயமாய் உங்களை இத்துன்பங்களுக் காளாக்கினோமே என்ற பச்சத்தாபமொன்றே எங்களுடைய அறியாத்தனத்திற்கு போதுமான தண்டனையாயிருக்கும். ஆகையால் எங்களைத் தயவுசெய்து மன்னித்து இந்தராஜ்யத்தைமுன்போல் கைக்கொண்டு ரக்ஷிக்க வேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம் (எல்லோரும் வணங்குகிறார்கள்)

வீர.—அப்படியே செய்வோம். நீங்கள் ஒன்றுக்கும் வருத்தமடையவேண்டாம். அரசன் பிசகான வழியில் நடப்பதாகத் தெரிந்ததும் அவனைச் சீர்திருத்த முயன்றீர்கள். அதில் வெளியான உங்கள் தீரம், மிகவும் மெச்சத்தக்கது. இருந்தாலும், நீங்கள் தீரவிசாரித்து செய்திருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் தீரவிசாரியாமல் செய்ததே, தெய்வானுகூலத்தால் எனக்கு நன்மையாக முடிந்தது. அதனால் ரணகேஸரி முனைந்து வேண்டிய ப்ரயத்நங்கள் செய்து, என் பேரில் கொஞ்சங்கூட தோஷமில்லை யென்பதை நிரூபித்தான். ஸாக்ஷாத் ஜகதீசன் நமக்குத் துன்பங்களை ஏற்படுத்துவதும் நம்முடைய நன்மைக்காகவே என்ற பெரியோரின் வார்த்தையினுண்மையை நானின்று தான் அநுபவத்தால் அறிந்தேன். என்னருமை ப்ரஜைகளே—உமதிஷ்டப்படியே யாகுக.

ரண.—ராஜந்—இது சுபமுகூர்த்தமாயிருக்கிறது. மறுபடி இப்பொழுதே தாங்கள் இவ்விரண்டு ராஜ்யங்களுடைய க்ரீடாதிபத்யத்தையும் வஹிக்கலாம்.

வீர.—ரணகேஸரி. என்னுடைய ராஜ்யம் எனக்குப்போதும். நான் சோழனுடைய ராஜ்யத்தை விரும்பவில்லை.

ரண.—ஆனால் சோழ நாட்டு ஜனங்கள் தமக்குச் சோழன் அரசனாக விரும்ப வில்லையே.

வீர.—நாம் போய் ஜனங்களை சாந்தப்படுத்தி ஸமாதானஞ்செய்து சோழனைமறுபடி அவன் ராஜ்யத்தில் அரசனாக்கிவிட்டு வருவோம்.

ரண.—இவ்வளவு பாபங்கள் செய்து, ஸத்குணநிதியான உங்களையும் இத்தனை துன்பங்களுக்கிலக்காக்கிய இந்தமஹாபாபியை, என்னதண்டனை செய்யலாமென்று நான் யோசித்துக்கொண்டிருக்க, நீங்கள் அவனுக்கு சிபார்சு செய்யவேண்டுமென்கிறீர்கள். எல்லாம் தெரிந்த தங்களுக்கு நான் என்னத்தைச் சொல்லுகிறது.

வீர.—அப்பா! ரணகேஸரி! என்ன நீ கூட இப்படிச் சொல்லுகிறாய்! சோழன் செய்பவாவது! நான் துன்பப்படுவதாவது! இதெல்லாம் வெறுங்கதையல்லவா? அவனன்றியோ ரணுவுமசையா தென்றபடி ஈசுவரனுடைய ஆக்ஞையின்றி, ஒரு காரியமும் நடவாது. நான் செய்கிறேன், நான் போகிறேன், என்றுமனிதன் வீண் அஹம்பாவத்தால் கெட்டு நாசத்

(இதன் தொடர்ச்சி 470-ம் பக்கம்)

சிறுவர் ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்
CHILDREN'S & LADIES' PAGES

மாதவீ கங்கணம்

அத்யாயம்-7

துர்க்கபூஜை ? படகுப் பந்தயம்

(438-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தேவிபுரத்துப் படகுகள் முதலில் புறப்பட்டன. போகவேண்டிய தூரம் ஸுமார் ஒரு மைல். படகுகள் கீழ்த்திசை நோக்கி நவகுமாரருக்கு எதிராக நாட்டியிருந்த ஜயஸ்தம்பத்தை நீரோட்டத்தின் உதவியுடன் அடையவேண்டும். விரீஷ் நரேந்த்ரன் இருவரும் நவகுமாரர் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தனர். பந்தயம் ஆரம்பித்தவுடன் நரேந்த்ரனுக்குத் தன் தேஹமே தெரியாதபடி அவ்வளவு உத்ஸாஹம் உண்டாய்விட்டது. அவன் அடிக்கடி ஆனந்தக் கூச்சலிடுவதும் கைதட்டுவதுமாயிருந்தான். விரீஷ் அவனது ஆர்ப்பரிப்பை அடக்க முயன்றும் ப்ரயோஜனப்படவில்லை.

தேவிபுரத்துப் படகுகள் வந்தவிதம் பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாயிருந்தது. ஒருமைல் தூரத்துக்கப்பால் இருந்ததால் முதலில் அவைகள் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை. சற்றுநேரத்துக்கெல்லாம் அவைகள் கறுப்புப் புள்ளிகள்போலத் தோன்றின. வரவர அப்புள்ளிகள் பரிமாணத்தில் பெரியதாய்க் கொண்டிருந்தன. தப்புகளின் சப்தமும் படகோட்டிகளின் பாட்டும் கங்கா நதியின் ஜலம் பாயும் ஒலியோடு கலந்து ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன. வரவரப் படகுகள் அருகே வந்தன. அவைகள் கால்களை விரித்துக்கொண்டு ஜலத்தின் மேல் நீந்தும் ஏதோ நூதனமான கறுப்பு ப்ராணிகளாகத் தோன்றின. கடைசியாகக் கொடிச்சீலைகள் கண்ணுக்குத் தென்பட்டன. எட்டுப் படகுகள் தப்புகளின் சப்தத்துடனும் படகுக்காரர்களுடைய பாட்டுகளுடனும் கோஷித்துக்கொண்டு குறிப்பிட்ட விடத்திற்கு வெகுஸமீபத்தில் வந்துவிட்டன. கரையிலிருந்தவர்கள் எல்லோரும் ஒரே ஆரவாரஞ்செய்தனர். எல்லாப்படகுகளும் அருகே வரவர முதல் படகு மின்னலையொத்த வேகத்துடன் வெற்றி ஸ்தம்பத்தை அணுகியபோது ஜனங்கள் ஓயாமல் காது செவிடாகும்படி கூப்பாடுபோட்டுக் கைகொட்டி ஆர்ப்பரித்தனர். நவகுமாரர் எழுந்து அப்படகின் மாலுமிகளுக்கு அன்புமொழி கூறி அவர்களை வரவேற்றார். ஸ்த்ரீகளும் தாழ்ந்த த்வனியில் தங்களுடைய ஸந்தோஷத்தை உணர்த்தினர்.

அப்படகின் சுக்கான் செலுத்துவோன் நவகுமாரரிடமும் அவருடைய வம்சஸ்தர்களிடமும் அத்யந்த ப்ரீதியும் ராஜ விச்வாஸமுமுடைய பழயகாலைய மாலுமி. இவ்விஷயம் நவகுமாரருடைய ஸந்தோஷத்தை அதிகரித்தது. அவர் அம்மாலுமியைப் பார்த்துப் புன்சிரிப்புடன் "எனது நம்பிக்கையுள்ள ஸேவகா! நான் தேவிபுரத்தை விட்டுவந்து வெகுகாலமாயிற்று. நான் அவ்விடமிருந்தபோது உனக்கிருந்த பலமும் பராக்ரமும் இன்றைவரைக்கும் சிறிதும் குன்றாமலிருப்பதைக் காண எனக்கு அதிக த்ருப்தியாயிருக்கிறது" என்றார்.

இதைக்கேட்டு அடங்காப் பூரிப்படைந்த அம்மாலுமியானவன் நவகுமாரரை நமஸ்கரித்துப் பயபக்தி மரியாதையுடன் "ஸ்வாமி பழய தலைவரைக் காணுதே வெற்றியைத் தருகின்றது" என்று வணக்கமாய்ப் பதிலுரைத்தான்.

"ஆமாம் என்றைக்கும் நீ ஜயமடைவாய். இணையற்ற மாலுமியாகிய நீ தேவிபுரத்திலிருக்குமட்டும் வேறெவரும் வெற்றியடையார். இன்றிரவு வீரநகரத்தவர்கள் தோல்வியடைவார்கள் என்பது நிச்சயம். நமது நண்பன் விரீஷிடம் செல். முதல்வந்த படகை அவன் தெரிந்தெடுப்பான்" என்றார் நவகுமாரர்.

விரீஷ் பந்தயப்படகைத் தெரிந்தெடுக்கச் சென்றான்; நரேந்த்ரனுடையவதனம் சற்று களங்கமடைந்தது. நவகுமாரர் மத்யஸ்தர் அல்லவா? அவர் தேவிபுரத்தார் சார்பாய் அவ்வளவு நிரயாய்ப் பேசுவது ந்யாயமா? வீரநகரத்தார் தோல்விபடைவது நிச்சயம் என்று அவர் சொல்வது தருமா? "வீரநகரத்துப் படகுகள் புறப்பட்டுவிட்டன" என்று யாவரும் கூவினார்கள். வரம்புகடந்த ஸந்தோஷத்தால் ஆத்ரமுடையவனாய் நரேந்த்ரன் ஆற்றங்கரைக்கு ஓடினான்.

தப்புகள் ஜலத்தைத் தள்ளிக்கொண்டுவரும் சப்தமும், படகுக்காரர்கள் உல்லாஸமாய்ப் பாடிக்கொண்டுவரும் த்வனியும் நெருங்க நெருங்கக் கேட்கலா

(469-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

திற்கு ஆளாகிறானேயன்றி, இதனால் அவன் அடையும் பலன் யாதுமிலது. ஈச்வராஜ்ஞைப்படியான தும் அநாதியுமான கர்மகதி சக்ரமானது சுழன்று எந்தக் கார்யம் எந்தக் காலத்தில், எந்தக் காரணத்தால், யாரைக்கொண்டு எவ்விதமாய் நடக்கப் பெறவேண்டுமோ, அந்தக் கார்யம் அந்தக் காலத்தில், அந்தக் காரணத்தால், அவரையே கொண்டு, அவ்விதமாக முடிவடைகிறதென்பதை அறியாயோ? ஆகையால் ரணகேஸரி! இந்தச் சோழன் எனக்கு ஒரு தீங்கு மிழைக்கவுமில்லை. எனக்கு வந்த கஷ்டங்களையெல்லாம் நானே பூர்வஜன்மத்தில் இழைத்துக் கொண்டதன்றி வேறன்று. ஆகையால் சோழனுக்கு அவன் ராஜ்யத்தையே திருப்பிக் கொடுத்துவிடுவது மேன்மை. நாமே போய் அவனுக்கு வேண்டிய உதவிபுரிந்து அவனை ராஜ்யத்தில் ஸ்தாபிப்போம்.

ரண.—லோகஸ்ஸமஸ்தா: ஸுகினோ பவந்து.

(வீரமர்த்தனனுக்குப் பட்டாபிஷேகம்செய்து எல்லோரும் நிஷ்க்ரமிக்கிறார்கள்.)

ரணகேஸரி முற்றிற்று

ங்கை. அகன்ற அம்மஹாநதியின் நீர்ப்பரப்பின்மீது வரவர உருவத்தில் பெரியவைகளாகத் தென்பட்டுக்கொண்டே அதிவேகத்துடன் அப்படகுகள் வந்துகொண்டிருந்தன, ஆனால் படகுகள் வெற்றி ஸ்தம்பத்தை அணுக அணுக முன் பந்தயத்துக்கும் இப்பந்தயத்துக்கும் ஒரு வித்யாஸம் ஏற்பட்டது. தேவிபுரத்து முதல் மூன்று படகுகள் வெற்றிஸ்தானத்தை ஏறக்குறைய ஏககாலத்திலேயே அடைந்தனவென்று சொல்லும்படியாக ஒன்றுக்கொன்று அவ்வளவு ஸமீபத்தில் வந்தன; அவைகளுக்குள் இடைவெளி ஒருபடகு நீளந்தான். ஆனால் வீரநகரப்படகுகளில் ஒரு படகு மாத்ரம் எல்லாவற்றிற்கும் அதிக முன்னால் வந்தது. அதற்கும் இரண்டாவது படகுக்கும் மத்தியில் அதிக தூரமிருந்தது. அவ்வாறு அதிக வேகமாய் வருவது தனதருமைப் படகு என்றுணர்ந்த நரேந்த்ரன் ஆனந்தக் கூச்சலிட்டான். இதுவரைக்கும் வாய்பொத்தி மௌனமாய்க் கண்ணுற்றுக்கொண்டிருந்த வீரநகரத்து ப்ரதானிகளும் அரசன் நன்மையைக் கோருபவர்களும் அப்படகைக்கண்டவுடன் செய்த ஆரவாரத்தைக் கண்டு நவகுமாரரே சற்று மனங்கலங்கினர். தேவிபுரத்தார் அதைவிட அதிக ஆரவாரஞ் செய்தனர். அப்போதிருந்த ஸந்தர்ப்பம் இருதிறத்தாரும் கைகலக் தவிர்வார்கள் எனத்தோன்றிற்று. உடனே கோகுலதாஸ் தமது ஆஸனத்தைவிட்டு எழுந்திருக்கக் கூச்சலெல்லாம் திடீரென ஓய்ந்துவிட்டது.

நதிதீரத்தில் கூடியிருந்த ஸர்வ ஜனங்களும் அன்று பிற்பகல் பந்தயத்துக்கு வந்திருந்த படகுகளில் எதுவும் வீரநகரத்து முதல் படகுக்கு நிகராகாதென்று ஒருவாய்ப்பட்டதுபோல் கூறினார்கள். வீரநகரம் ஜயம் பெறுவதைக் காண ஆத்ரத்துடன் காத்திருந்த நரேந்த்ரனுடைய பார்வை அதிக கம்பீரமாயிருந்தது ஒரு நாழிகைக்குமுன் புன்னகை தவழ்ந்துகொண்டிருந்த நவகுமாரருடைய வதனம் சற்றே இருளடைந்தது. ஆனால் கோகுலதாஸோ எதற்கும் கவலைப்படாமல் அவருக்கு இயற்கையான மனோதைர்யத்துடன் பேசத்தொடங்கினர்.

“வீரநகர வம்சத்துப் பாத்யஸ்தர் தமது தகப்பனார் ராஜ்யத்திலுள்ள அதி துரிதமான படகைத் தெரிந்தெடுக்கலாம். ஆனால் நமது பந்தயவிதிகளின்படி அப்படகிலுள்ளோர் அனைவரும் வீரநகரத்தினராகவே இருத்தல் அவச்யம்.”

கொட்டகை முழுவதும் நிச்சப்தமாயிருந்தது. கோகுலதாஸ் கூறிய இரண்டாவது வாக்யத்தின் கருத்து எவருக்கும் புலப்படவில்லை மனக்கலக்கமுற்று நரேந்த்ரன் படபடப்புடன், “கோகுலதாஸ், நீர் சொல்வது நூதனமாயிருக்கிறதே! உமது கருத்தென்ன?” எனக் கேட்டான்.

நரேந்த்ரனுக்கு எவ்வளவு ஆத்ரம் உண்டானபோதிலும், கோகுலதாஸ் சிறிதும் கலங்காமல் ஸாவதானமாய், “நானோ வயோதிகன், எனது கண்கள் என்னை ஏமாற்றக்கூடும். ஆயினும் எனக்குத் தெரிந்தமட்டும் வீரநகரத்து முதல்படகிலுள்ளவர்கள் அனைவரும் வீரநகரத்தார்தான் என்று சொல்வதற்கு இடமிருப்பதாகத் தோன்றவில்லையே” என்றார்.

“சுத்த பொய்” என்று ஆரம்பித்த நரேந்த்ரன் தனது தோழன் விரீஷ் கோகுல்தாஸ்பக்கம் நின்றிருத்தலைக் கண்டு சற்று கோபாவேசத்தைத் தணித்துக்கொண்டு “விரீஷ் உனக்கு வயதாகவில்லையே. நீ பால்யன்தானே. உனது கண்கள் உன்னை ஏமாற்றிவிடுமென்ற ஐயமில்லையே. நீதான் சொல், பார்ப்போம். முதல் படகிலுள்ளவர்கள் அனைவரும் எனக்கும் உனக்கும் பால்யம் முதற்கொண்டு பரிசயமுண்டல்லவா? அவர்கள் யாவரும் வீரநகரத்தார்தான் என்று சொல்வதற்கு ஏதாவது தடையுண்டோ?” எனக்கேட்டான்.

விரீஷ் சாந்தமாய், ‘வீரநகரத்து ராஜகுமாரன் சொல்வது வாஸ்தவமே. முதல் படகிலுள்ள துடுப்புக்காரர்கள் எல்லோரும் வீரநகரத்தார்தான் என்பதற்கு ஐயமே இல்லை. ஆனால் சுக்கான் திருப்புவோன் இன்னானென்று எனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியாது” என்றான்.

மறுபடியும் எங்குப்பார்த்தாலும் மௌனவ்ரதம் அநுஸரிக்கப்பட்டிருந்தது. இங்குமங்கும் பல ப்ரதான மனிதர்களை விசாரித்ததில் சுக்கான் பிடிப்பவனுடைய தந்தை ராஜமஹலைச் சேர்ந்தவனென்றும், அவன் குமாரன் அவ்விடத்தில்தான் பிறந்தவனென்றும், ஆனால் அக்குமாரன் அடிக்கடி வீரநகரம் வந்து அவ்விடத்திலேயே உழைத்து ஜீவித்து வருபவனென்றும், அவன் நரேந்த்ரனுக்கு மிகவும் வேண்டியவனென்றும் ஸமாசாரம் வெளியாயிற்று.

நரேந்த்ரன் கோபாக்ராந்தனாய் நவகுமாரருடைய வயதுக்கும் அந்தஸ்துக்குமுரிய மட்டுமரியாதை யாவற்றையும் மறந்து, அவரைப்பார்த்து “நீதான் மத்யஸ்தன். அம்மனிதன் வீரநகரத்தானா அல்லவா என்பதைத் தெரிவிக்கவேண்டும்” என்று வினவினான்.

நவகுமாரர் தமக்குண்டான கோபத்தையெல்லாம் அடக்கிக்கொண்டு, “அவன் வீரநகரத்தானல்லன். ராஜமஹலைச் சேர்ந்தவன். அவன் செலுத்தும் படகு பந்தயத்துக்கு வரக்கூடாது” என்றார்.

நரேந்த்ரனுடைய முகம் கோவைப்பழம்போல் சிவக்க அவனுடைய உதடுகளும் கண்களும் படபடவென்று துடித்தன. வீரநகரத்து ப்ரபுக்கள், ப்ரதானிகள், போர்வீரர்கள் முதலியோர்யாவரும் முணுமுணுத்தனர். அவர்களுடைய முகங்களைப் பார்த்தால் பலத்த கலஹம் ஏற்படும்போலிருந்தது. இதைக்கண்ட விரீஷ் பரபரவென்று நரேந்த்ரனிடம் சென்று அவனுடைய செவிகளில் ரஹஸ்யமாய் “நரேந்த்ரா, கலஹம் உண்டுபண்ணிவிடாதே. இவ்விடத்திலோ உன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் மிகவும் ஸ்வல்பம் பேர். எதிரிகளோ கணக்கற்றிருக்கின்றனர். ஏதாவது மனஸ்தாபம் நேர்ந்தால் நீ தோல்வியடைவது நிச்சயம். அந்தப் பந்தலினின்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஹேமலதையையும் என்னையும் பார்த்தாவது உனது கோபாவேசத்தை யடக்கிக்கொண்டு புருஷனைப்போல் மேல்

நடக்கவேண்டியதைப் பார். காலதேச வர்த்தமானம் ஸரியாயில்லை" என்றான்.

தன்னை மீறிச்சென்ற சினத்தை அதிகப்ரயாசைப்பட்டு ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டு நரேந்த்ரன் நெறித்துக் கொண்டிருக்கும் தனது புருவங்களைத் துடைத்துவிட்டுச் சற்றுநேரம் மௌனமாய் நின்றுகொண்டிருந்தான். திடீரென அவனுக்கொரு புதிய யோசனை உதயமாயிற்று. சரேலென்று படகில் குதித்து "நான் வீரநகரத்தான் தானே? அதற்கு ஸந்தேஹம் இடையாதே? இப்படகின் சுக்கானை நான் பிடிக்கிறேன்: இப்போது தேவிபுரத்து அதிபதி வீரநகரதேவிபுர பந்தயத்தில் தீர்ப்பு சொல்வதற்குத் தடையில்லையே?" என்று நரேந்த்ரன் சுக்கானைப் பிடித்துக் கொண்டான். அவனது ஆச்சர்யகரமான செய்கையைக் கண்டு யாவரும் அதிசயித்தனர். வீரநகரத்து இள ஜமீன்தாரர் சுக்கானைப் பிடிப்பதை தேவிபுரத்தார் அங்கீகரிக்கவில்லை. நவகுமாரர் அதைத் தடுக்கப் புகுந்தருணத்தில், காதவழிக்கு அப்பால் இருக்கும் ஆற்றுக்கு இப்போதே வஸ்த்ரத்தை இழுத்துக் கட்டும் இயல்பினராகிய கோகுலதாஸ், "நமது பந்தயவிதிகளின்படி ஜமீன்தாரர் சுக்கான் பிடிப்பது ஸரியாகாது. வீரநகரத்துப் பாத்யஸ்தர் விருப்பத்துக்கு மாறுசொல்லக் கூடாமல் எனது எஜமானர் அவர் விஷயத்தில் இந்த விதியை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்ற நிபந்தனையை நீக்குகிறார். எப்படியிருந்தபோதிலும் வீரநகரத்து ராஜவம்சத்தில் தோன்றியவர் தேவிபுரத்துப் பட்டிக்காட்டானுடன் போட்டிபோடுவது அவருடைய ஸ்தானத்துக்கும் கம்பீரத்துக்கும் ஏற்றதாயில்லை. ஆதலால் தேவிபுரத்துப் படகை எனது எஜமானரே செலுத்துவார். அவருடைய தர்மபத்னியும் செல்வப்புதல்வியும் மத்யஸ்தர்களாயிருப்பார்கள்" என்று கூறி நவகுமாரர் கொண்ட யோசனையை மாற்றிவிட்டார்.

இந்த நூதன ப்ரேரேபனை முடிந்தவுடன் முன்போல் யாவரும் வாய்மூடிச் சப்தமற்றிருந்தனர். இவ்வாறு தன்னைக் கட்டளையிட்டதுபோல் கோகுலதாஸ் கூறிய ஏற்பாடு நவகுமாரர் மனதுக்கே பிடிக்கவில்லை. தன் எஜமானர் முகஞ் சுளித்ததைக்கண்ட கோகுலதாஸ் "எஜமானரே, நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள் தேவிபுரம் ஜயமடைவது நிச்சயம்; வேண்டுமானால் எழுதித் தருகிறேன்" என்று ரஹஸ்யமாய் நவகுமாரருக்குக் கர்ணோபதேசஞ் செய்தனர்.

வீரநகரத்துப் புத்தியான்கள் இந்த ஏற்பாட்டை அங்கீகரிக்காமல் தலையசைத்தனர். ஆனால் நரேந்த்ரனே கோகுலதாஸ் ஏற்பாட்டை குதூஹலத்துடன் ஒத்துக்கொண்டபோது அவர்களுடைய யோசனைகளெல்லாம் பயனற்றுப் போயின. அவன் சுக்கான் பிடித்துப் படகைச் செலுத்துவான்; ஹேமலதை ஜயாபஜய தீர்மானஞ் சொல்வாள். இன்னும் என்ன வேண்டும்? நரேந்த்ரனுடைய வாழ்க்கையே சாபல்யமடைந்தது. நரேந்த்ரன் ஆனந்த ஸாகரத்தில் ஆழ்ந்தான். சற்று முன் அவன் முகத்தில் வீசிக்கொண்டிருந்த கோபமெல்லாம் மாயமாய் மறைந்துவிட்டது. கோகுலதாஸுக்குத் தான் என்றென்றைக்கும் கடமைப்பட்டதாக அவன் அவருக்குப் பலமுறை வந்தனஞ் செய்தான். நவகுமாரரைப் பக்தி மரியாதையுடன் தேவிபுரப் படகுக்கு அழைத்துச் சென்றான். ஸ்த்ரீகளிருந்த பக்கம் ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்தான். அவனுடைய மனம் பூரித்தது. கோகுலதாஸ் போட்ட தூண்டிமுள் நன்றாய் அகப்பட்டுக்கொண்டது.

"நரேந்த்ரா, ஆத்ரப்படாதே பத்ரம். அவஸரம் வேண்டாம், ஆழம் ஜாஸ்தி நீரோட்டத்தின் வலிவும் அதிகமாயிருக்கிறது. ஜாக்ரதை. இரண்டு வம்சங்களின் ஸௌபாக்ய தௌர்பாக்யங்களும் இரண்டு படகுகளைப்பற்றியிருக்கின்றன படபடப்பு அடைந்தாயோ மோசம் போனாய் கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொள்" என்று விரீஷ் கூறிய புத்திமதி செவிடன் காதில் சங்கு ஒலித்தது போலிருந்தது. நரேந்த்ரனுடைய எண்ணம், நோக்கம், பார்வை எல்லாம் வேற்றிடம் சென்றிருந்தன. விரீஷ் செய்த எச்சரிக்கையை அவன் கொஞ்சித்தும் கவனிக்கவில்லை. முன்னமே ஸூர்யாஸ்தமன ஸமயமென்று சொன்னோம். இரண்டு படகுகளும் புறப்படும் ஸ்தானத்துக்கு வருவதற்குள் ஸூர்யன் நன்றாய் அஸ்தமனமாகி இரவு தொடங்கிவிட்டது. கங்காநதியின் புண்ய தீர்த்தத்தின்மீது குளிர்ந்த சந்த்ரிகையின் க்ரணங்கள் அலைகளுடன் கூடி நடனஞ் செய்து கொண்டிருந்தன. இரண்டு படகுகளிலும் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த கொடிச் சீலைகளும் புஷ்பதோரணங்களும் வெண்மையமான ஜலத்தில் ப்ரதிபலிப்பது காண்போர் மனதைக் கவர்ந்தது. இரண்டு புராதன ராஜவம்சங்களுக்குள் நடக்கும் இந்த ப்ரபல படகுப்பந்தயம் எவ்விதமாக முடியுமோ என்ற ஆவல் அதிகரித்துள்ள ஜனங்கள் அனைவரும் தத்தம் கழுத்தை உயர உயரத் தூக்கிக் கண்களை நெறித்துப் பார்த்து நின்றனர்.

படகுகள் புறப்பட்டன; ஒரு வெடி தீர்க்கப்பட்டது. வெகு சீக்ரத்தில் துடுப்புகள் க்ரமமாய் ப்ரயோஹிக்கப்படுவதன் ஒலியும் படகோட்டிகள் உல்லாஸமாய்ப் பாடும் ஒலியும் கலந்து கேட்கலாயின. இரண்டு படகுகளும் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் வருகையில் ஒன்றுக்கொன்று சற்றும் பின்வாங்கவில்லை; இரண்டும் ஸமவேகத்துடன் வந்து கொண்டிருந்தன. தத்தம் தலைவர்கள் படகில் உட்கார்ந்திருப்பதை உணர்ந்த படகோட்டிகள் அளவற்ற உத்ஸாஹம் உடையவர்களாய் ஒருவருக்கொருவர் பின்வாங்காமலும் சலிக்காமலும் அதிக ஊக்கத்துடன் வெற்றி ஸ்தம்பத்தை அடைய முயன்றனர். வாயுவேக மனோவேகத்துடன் வந்து கொண்டிருக்கும் படகுகளின் கொடிச்சீலைகள் காற்றில் படபடவென்று அதிக மும்முரமாய் அடித்துக்கொண்டிருந்தன. படகுகள் பந்தய எல்லையை அணுக அணுக இருகரையிலும் கூடியிருக்கும் திரளான ஜனங்கள் ஏகமாய்க் கைதட்டிக் கோஷஞ் செய்தனர்.

நதி மேலண்டைச் சற்றுத் திருப்பமாயிருந்தது வீரநகரத்துப் படகு மேல் கையிலிருந்ததால் அந்தத் திருப்பம் அதற்கு உதவியாயிருந்தது. மேலும் தேவிபுரத்தாரைவிட வீரநகரத்தார் அதிக திடகாத்ரர்களாதலால் அவர்களுடைய படகு எளிதில் முன்னர் வந்தது. தன் படகு சற்று முன் வந்ததைக் கண்டு நரேந்த்ரனுக்கு ஸந்தோஷம் தலைகால் தெரியவில்லை.

ஆனல் நவகுமாரர் முகம் சுளித்திருப்பதைக் கண்ட அவரது ஆட்கள் அவர் முணுமுணுப்பைக் கேட்டு அவருடைய நோக்கத்தை யறிந்து அதை நிறைவேற்ற முயன்றனர். பலமாய்த் துடுப்புப் போட்டு அவர்கள் தங்கள் படகை வீரநகரத்துப் படகண்டை கொண்டு வந்து விட்டார்கள்.

நவகுமாரர் கோபத்துடன் கூறிய மொழிகள் இரண்டொன்று வீரநகரத்தார் காதில் விழுந்தன. அவர்கள் திரும்பிப் பார்த்தனர். நவகுமாரருடைய கண்களில் கோபாக்னி ஜ்வலித்தது. வீரநகரத்தார் சிறிது தளர்வடைந்தனர். அவர்களுடைய படகு பின்தங்கியது. நவகுமாரர் தேவிபுரப்படகில் வீற்றிருக்கையில் வீரநகரத்தார் தமது படகை முன் செலுத்தத் துணியமாட்டார்களென்று கரையிலுள்ளவர்கள் ஹாஸ்யமாய் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ளலாயினர். கோகுலதாஸ் எதிர்பார்த்தது இதுதான். இந்தத் தர்மஸங்கடத்தை உத்தேசித்துத்தான் அவர் தமது எஜமானருக்குச் சக்கான் பிடிக்கும் உத்யோகம் அளித்தார்.

மாற்றான்படகு தன்னை அணுகுவதைக் கண்டு நரேந்த்ரன் பற்களை நெறித்தான். தன் படகுக்காரர்களைத் தன்னாலான மட்டும் கோபித்துப் பார்த்தான்; இன்னும் இரண்டு படகுகளுக்கும் இடையில் ஒரு படகு நீள தூரம் இருந்தது. ஆனல் அவ்விடத்தில் ஆறு கிழண்டைத் திரும்புவதால் கீழ்ப்பக்கமிருந்த தேவிபுரப்படகு முன் சென்றது. நரேந்த்ரன் முன் செல்லக் கருதித் தன்படகை வீரநகரப் படகின் ஓரமாய்ச் செலுத்தினன்.

“ஜாக்ரதை! ஜாக்ரதை! ஒன்றுடனொன்று மோதிக்கொள்ளப் போகிறது.” என்று கரையிலுள்ளவர்கள் பலர் கூவினர்; நிஷ்ப்ரயோஜனம்! ஸமயம் மிஞ்சிவிட்டது. இரண்டு படகுகளும் ஒன்றுடனொன்று பலமாய் மோதி நதியில் மூழ்கிவிட்டன. இந்த ஸம்பவம் நேர்ந்தது ஜயஸ்தம்பத்திக்கு வெகு அருகாமையில். அவ்விடமிருந்த ஜனங்களெல்லோரும் ஒவென்று அலறினர்கள். ஸ்த்ரீகள் பயந்து கூக்குரலிட்டனர். நூற்றுக்கணக்கான ஜனங்கள் நதிக்கரைக் கருகே விரைந்தோடி வந்தனர். எல்லாம் அல்லோல கல்லோலமாயிற்று.

படகோட்டிகள் நீந்தி எளிதில் கரையை அடைந்தனர். நல்ல நீச்சுக்காரனாகிய நரேந்த்ரனும் கரை சேர்ந்தான்.; அவன் நீரினின்று எழும்பியவுடன் நவகுமாரருடைய மெய்க்காப்பாளர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். நரேந்த்ரனைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லாம் கொஞ்சம் மனிதர்கள்தான். அவர்கள் தங்களாலான மட்டும் நரேந்த்ரனை விடுவிக்க முயன்றனர். அவர்களால் ஒன்றும் ஸாத்யப்படவில்லை; சீக்ரத்தில் நிராயுதபாணிகளாயினர். நரேந்த்ரன் தேகமெல்லாம் ஜலம் சொட்டச்சொட்ட, குளிரால் கைகால் உதற, தாழ்வடைந்து அவமானப்பட்டுக் கைதியாய்ப் பரிதபிக்கத்தக்க நிலையில் கிடந்தான்.

தான் செய்த தப்பு அவனுடைய கூர்மையான புத்திக்கு உடனே புலப்பட்டது. தன்னுடைய பைத்யக்காரத்தனமான படபடப்பாலும், அஜாக்ரதையாலும், ஆத்ரத்தாலும் தேவிபுரத்து ஜமீன்தாரை மூழ்கடித்துவிட்டதாக அவன் எண்ணினன். இக்காரியத்தால் தனது ஆப்தமித்ரர்களையும் தனக்கிருந்த இரண்டொரு போர்வீரர்களையும் அவன் இழந்தான். அவன் குற்றவாளியாய்விட்டதால் வீரநகர ஜமீனும் அவனை விட்டு அகன்றுவிட்டது. ஸ்த்ரீகளிருக்கும்ஸ்தலத்தைஒருமுறை பார்த்தான். உலகத்தில் தான் மிகவும் அருமைபாராட்டி நேசித்துவந்த தன் உயிர்க்குஸமானமான பொருளுக்கும் தனக்கும் ஸம்பந்தம் அடியோடு அற்றுப்போய்விட்டதென்று அவன் கருதினன். ஈவு இரக்கமென்பதே கிஞ்சித்துமில்லாத வன்னெஞ்சர்களான பகைவர்கள் செய்யக்கூடிய துன்பங்கள், ஹிம்ஸைகளைவிட பதின்மடங்கு அதிகமான துன்பங்களும், ஹிம்ஸைகளும் இடைவிடாது அவனுடைய மனதைப்புண்படுத்தின. இதுவரைக்கும் எவருங்கண்டிராத நீர்த்துளிகள் அவன் கண்களினின்று தாரைதாரையாய்ப்பெருகியது பரிதாபகரமாயிருந்தது. ஆனல்சீக்ரத்தில் அவனுடைய ப்ரமாதமான பயம் தொலைந்தது. இவ்வளவு அமர்க்களத்திலும் ஸிரீஷ்மாத்ரம் தன் மனோதைர்யத்தை இழக்கவில்லை. நவகுமாரருடைய படகு கவிழ்ந்த இடத்தையும் அவர் தண்ணீரில் தத்தளிப்பதையும் அவன் கண்டான். வீரநகரத்துக்குள் கைதேர்ந்த நீச்சுக்காரனாகிய ஸிரீஷ் உடனே ஜலத்தில் குதித்து, தனது பருத்த புஜங்களின் உதவியால் நீரோட்டத்திற்கு எதிராகச்சென்று கடைசிமுறையாய்த் தண்ணீரில் முழுகிக்கொண்டிருக்கும் ஜமீன்தாரரை அரைக்கச்சையைப் பிடித்து ஒரு கையால் ஜலத்தின்மேல் தூக்கி இன்னொரு கையால் நீந்திக்கொண்டே பத்ரமாய்க் கரைகொண்டு சேர்த்தான்.

நவகுமாரர் பந்தலுக்குள் நுழைந்தபோது நிர்ப்பாக்யசாலியாகிய நரேந்த்ரன் வாடியமுகத்துடன் உட்கார்ந்திருப்பதையும், சினந்தலைக்கேறிய தமது மெய்க்காப்பாளர்களும் யுத்தவீரர்களும் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு பலவிதத்தில் அவனைப் பயமுறுத்திக்கொண்டிருத்தலையும் கண்டார்.

“விலகி நில்லுங்கள்” என்று நவகுமாரர் உரத்துப்பேச, யுத்தவீரர்கள் யாவரும் பந்தலைவிட்டு வெளியே போய்விட்டனர்

ஆற்றில் இவ்வளவுநேரம் முழுகிமுழுகி எழுந்து தத்தளித்துக்கொண்டிருந்ததனல் உண்டாகிய இளைப்பும் களைப்பும் ஒருபுறம் இருந்த போதிலும், அவற்றை லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் நவகுமாரர் மிதமிஞ்சிய

கோபத்தால் வாய் தடுமாறிக்கொண்டே, "அடே, நரேந்த்ரா பால்யமுதல் உன்னை எடுத்து வளர்த்து உனது பாட்டனாருடைய ஜமீனையும் உனக்காக ஸரிவரப் பரிபாலித்துவரும் உனது ரக்ஷகனும் உனது நண்பனும், என்றைக்கும் உனது நன்மையைக் கோரினவனுமாகிய என்னையே 'வளர்த்த கடா மார்பில் பாய்ந்தாம்' என்றவாறு கொல்ல முயன்றனையே! அடே, கொலைபாதகா, த்ரோஹீ, விச்வாஸ காதகா, உனக்கு என்ன கதி கிடைக்கும்!" என்று கர்ச்சித்தார்.

யாதுமறியா அப்பாலகன் தான் செய்ததை நினைத்து மனம் நொந்து மிகவும் பச்சாத்தாபப்பட்டு, "நவகுமாரரே, நான் செய்த மஹாபாதகத்துக்கு நிகர் வேறெதுவுங் கிடையாது. என்னை இவ்விடத்திலேயே இரண்டு துண்டாய் வெட்டிப்போடும் இனி இவ்வுலகில் உயிர்த்திருக்க நான் சற்றும் அருகனல்லன்" என்றான்.

பந்தல் முழுவதும் யாவரும் வாயை மூடிக்கொண்டு கைகால்களைக் கூட அசைக்காமல் பதுமைகள் போல் நின்று கொண்டிருந்தனர். ஸுரேஷ்மாத்ரம் தாழ்ந்த த்வனியாய்ப் பேசத்தொடங்கினான்.

"அடியேன் கூறும் மொழிகளைச் சற்றுப் பொறுமையுடன் செய்து கேட்கவேண்டும். என்னைவிடவளவு நரேந்த்ரனுடன் பழகியவனும் அவன் பரிசயமுடையவனும் வேறெவனுங்கிடையாது; அவன் முன்பின் யோசனையற்றவன்; ஆத்ரக்காரன்; படபடப்புடையவன்; ஏதாவது கோபமோ உத்ஸாஹமோ, உண்டாய்விட்டால் பைத்யக்காரன்போல் தன் தேஹம் தனக்குத் தெரிவதில்லை. அவன் கள்வெறி கொண்டவன் போலாகிறான். மஹாகனம் பொருந்திய தங்களுக்கு மயிரிழைகூடத் தீங்கு புரியவேண்டுமென்ற எண்ணமே அவனுக்குக் கனவிலுங்கிடையாது இன்றிரவு நடந்த ஸம்பவம் அவனுடைய படபடப்பால் உண்டானது. அதற்காக நீர் அவனைச் சினந்து பேசியது ந்யாயந்தான். உங்களுக்குத் தீங்கிழைக்கவேண்டும், உங்களைக் கொல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம் லவலேசமும் அவனுக்குஇல்லை. நான் உறுதியாய்ச்சொல்வேன்".

சற்றுநேரம் எவரும் பேசவில்லை. கடைசியாக நவகுமாரர் தனது வாயினின்று புறப்படும் ப்ரதி வார்த்தையினுடையவும் பொருளையும் பலாபலத்தையும் அதிகமாய்க் கவனித்தவராய், "நரேந்த்ரன் என்னைக் கொல்ல வேண்டுமென்ற துர்யோசனையுடன்தான் இக்கார்யத்தைச் செய்தானோ, அல்லது அவனுடைய ஆத்ரமும் படபடப்புந்தான் இந்த ஸம்பவத்துக்குக் காரணமோ, இவ்விஷயத்தை இன்னும் சிலதினத்துக்குள் வங்காளத்துக் கவர்னர் விசாரித்துத் தீர்மானிப்பார். அதுவரைக்கும் அவனைத் தகுந்த பந்தோபஸ்துடன் பத்ரமாய்க் காத்துவருவது எனது கடமையாகும்" எனக் கூறிவிட்டுச் சற்றுத் தாழ்ந்த குரலாய் "வா, போவோம் ஸுரேஷ். வயோதிகர் அதிக நேரம் ஈர வஸ்த்ரத்துடனிருப்பது தேஹத்துக்கு ஒத்துக்கொள்ளாது. அவ்வயோதிகரைப் பத்ரமாய்ப் பார்த்துக்கொள். அவர் நீ புரிந்த உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் புரிவது நிச்சயம். இன்றிரவு நரேந்த்ரன் என்னைக் கொல்லஎத்தனித்தான். உன்னால் நான் உயிர் பிழைத்தேன்" என்றான்.

அத்யாயம் 8

அபிஞ்ஞான மாதவி

ஒரு மாஸ காலமாயிற்று, நரேந்த்ரன் இன்னும் காவலில் இருந்தான். ஸரியானபடி நாலாபக்கமும் பந்தோபஸ்து செய்யப்பட்ட ப்ரத்யேகமான ஒரு வீட்டில் அவன் வைக்கப்பட்டிருந்தான். அவனுடைய அந்தஸ்துக்குரிய ஸகல ஸௌகர்யங்களும் அங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தன; ஆனால் அவனுடன் பேச எவரும் உள்ளே விடப்படவில்லை. தங்களுடைய பால்ய அதிபதியை மீட்க வீரநகரத்தார் ஏதாவது கலஹம் செய்ய எத்தனிப்பார்களாதலால், காராக்ருஹத்தைச் சுற்றிலும் தலைமுதல் கால்வரைக்கும் ஆயுதம் பூண்ட நல்ல திடகாத்ரர்களான போர்வீரர்கள் பலர் அல்லும் பகலும் இடைவிடாது காவலிருந்தனர். அப்படியும் நரேந்த்ரனை மீட்பதன் நிமித்தம் இரண்டொரு ப்ரயத்னங்கள் நடந்தன; காராக்ருஹத்தைச் சுற்றிச் சிறுசிறு சண்டைகள் நேர்ந்தன; அச்சண்டைகளில் சிலர் மரிக்க நேரிட்டது. ஒன்றும் ப்ரயோஜனப்படவில்லை. வேலையொன்றுமின்றி இரவும் பகலும் இருந்த இடத்திலேயே இருந்துகொண்டு நரேந்த்ரன் துயரக்கடலில் ஆழ்ந்து துணையொருவருமில்லாமல் திரும்பத் திரும்பப் பலவிதத்திலும் மனதைப் புண்படுத்திக்கொண்டு நிராக்ராந்தனாயினான். கவலையால் தேஹம்இளைத்து முகம்வெளுத்துப் பார்ப்பதற்குப் பரிதபிக்கத்தக்க ஸ்திதியிலிருந்த அவன் அடிக்கடி சாளரங்களின் வழியாய் மனோஹரமான நந்தவனங்களையும் அண்மனைத் தோட்டங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். அப்போது அவ்வனங்களில் தான் பால்யபர்வத்தில் உல்லாஸமாய்க் கழித்த நாட்கள் அவனுக்கு ஞாபகம் வரக் கண்களினின்று நீர் ஆறாய்ப்பெருகி வற்றிக் கண்கள் மப்படையும் வரையில் அவன் அவ்விடத்திலேயே உட்கார்ந்திருப்பான். இரவில் குறுக்குக் கம்பிகளிட்ட ஒரு ஜன்னலில் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் விளக்கு அணைந்து தன்னை இரவின் இருளிட எத்தனையோ மடங்கு அதிகமான மனோ அந்தகாரத்தில் ஆழ்த்து மட்டும் நரேந்த்ரன் எவ்வளவு நேரமானாலும் சலிக்காமல் அந்த ஜோதியைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான்.

ராஜா மான்ஸிங் ராஜமஹலுக்கு வந்துவிட்டதாகவும், கூடிய சீக்ரத்தில் வீரநகரத்துக்கு விஜயம் செய்வாரென்றும் நவகுமாரருக்குச் செய்தி எட்டியது. அவரைத் தகுந்தபடி வரவேற்றுபசரிக்க ப்ரயத்னங்கள் பலமாய் நடந்துகொண்டிருந்தன. நகரமுழுவதும் வீதிகள் சுத்தமாய்ப் பெருக்கி ஜலம் ஊற்றப் பெற்றிருந்தன. வீதிகளில் ஆங்காங்கு பிறைமுகப் பந்தல்கள் போடப்பட்டிருந்தன; இருமருங்கும் மா

விலைத் தோரணங்களும், புஷ்பத் தோரணங்களும் காற்றில் ஆடிக்கொண்டிருந்தன. ப்ரதி வீட்டுவாசலிலும் வாழைமரங்கள் கட்டியிருந்தார்கள். அந்தத் தேச ஆசாரத்தின்படி இலைகளால் மூடப்பட்ட நீர்க்கலசங்கள் மரங்களடியில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. வங்க தேசத்து ராஜப்ரதிநிதியைக் கண்டுகளிக்க க்ராமாந்த்ரங்களிலிருந்து ஜனங்கள் ஆயிரக்கணக்காய் வந்திருந்தார்கள். மொகலாய வீரர்களும் ராஜபுத்ர வீரர்களும் புடைசூழ ஓர் உன்னதமான யானையின் மீதேறி ராஜா மான்ஸிங் நகரத்துக்குள் ப்ரவேசித்ததும் யாவரும் மங்கல வாத்யத்துடன் அவரை அழைத்துக் கரகோஷஞ் செய்தனர். குழந்தைகளும் ஸ்த்ரீகளும் மாடிகளினின்று இனிய கீதங்கள் பாடிப் புஷ்பமாரி பெய்தனர். குண்டுகள் படபடவென்று வெடி தீர்த்துக் கொண்டிருக்கவும், ஜனங்கள் நல்வரவு கூறிக்கொண்டிருக்கவும் நூறு யுத்தங்களில் வாகைமாலை சூடியவரும், அக்பர் பெருமானது இணையற்ற ஸேவகருமாகிய ராஜா மான்ஸிங் ப்ரபு அவருக்கென்று அமைக்கப்பெற்றிருந்த மண்டபத்துள் ப்ரவேசமாயினர். மெல்லிய துணிகளால் மூடப்பட்டிருந்த சாளரங்களிலிருந்து, பல ஸௌந்தர ஸ்த்ரீகளும் பெண்களும் ராஜா மான்ஸிங்கையும் அவருடனிருக்கும் ஸௌந்தர்ய வீரசிகாமணிகளையும் தங்களுடைய கரிய விழிகளால் பார்த்த வண்ணமாயிருந்தனர்.

முதல் சில நாட்கள் களிப்பிலும் கேளிக்கையிலும் கழிக்கப்பட்டன; ராஜா மான்ஸிங் அந்த நாலைந்து தினங்களில் ராஜ்ய வ்யவஹாரங்கள் ஒன்றும் பார்க்கவில்லை. ராஜபுத்ரர்கள் வீரநகரத்துக் கடைத்தெருக்களையும் காட்சிகளையும் கண்டு மகிழ்ந்தனர். நீண்ட தாடிகளுள்ள மொகலாய வீரர்கள் சிலர் வங்காளத்து உத்தரீயங்களையும் பட்டுகளையும் வாங்கித் தரித்துக்கொண்டு ஊரெல்லாம் சுற்றித் திரிந்தனர். வேறு சிலர் தூர தேசத்தில் விட்டு வந்திருக்கும் தங்களுடைய ஆசை மனைவிகளுக்காக டக்கா மஸ்லின்கள் வாங்கினார்கள்.

மாட்சிமைதங்கிய சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய உத்தரவை ப்ரசுரப்படுத்தும் தினம் வந்தது. ஆஹாயமுழுவதும் களங்கமற்றிருந்தது. குளிர்ந்த காற்று மெதுவாய் அடித்துக்கொண்டிருக்க, நீலவர்ணமான வானத்தினின்று கதிரவன் வீரநகரம், அதன் கடைகள், வீதிகள், வீடுகள், அங்கே கூடியிருந்த பல்லாயிர ஜனங்கள் யாவற்றின்மீதும் தனது பொன்னிறமான க்ரணங்களை வீசினான். அரண்மனை வாயிலில் ஜனங்கள் கஜகஜவென்று கூடியிருந்தனர். மேற்கூரையில்லாத ஒரு மேடையின்மீது அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த ஸிம்ஹாஸனத்தின்மீது அதி கம்பீரமாய் வீற்றிருந்தனர் ராஜாமான்ஸிங் ப்ரபு. அவரைச் சுற்றிலும் சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய ப்ரதான உத்யோகஸ்தர்கள் சிலர் அமர்ந்திருந்தனர். நவகுமாரரும் கோகுலதாஸும் ஸிம்ஹாஸனத்துக்குப் பின்னால் கைகட்டிப் பணிவாய் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

ராஜ ப்ரதிநிதியவர்கள் முன்பாக ஸைந்யங்கள் அணியணியாய்ச் சென்றன. இந்த்யாமுழுவதும் போர்க்களம் போர்க்களமாய் ஜயபவனி சென்றுவந்த மான்ஸிங் அவர்களுடைய ராஜபுத்ர மொகலாய வீரர்கள் தங்கள் எஜமானர் முன்னிலையில் அதிவிமர்சையாய் அணிவகுத்துச் சென்றனர். அப்புறம் நடைபெற்ற குஸ்திச்சண்டைப் பந்தயங்களும் தேஹவலிமையைப் பொறுத்த இதர அத்புத பந்தயங்களும், போலிச் சண்டைகளும் ஜனங்களை மகிழ்வித்தன.

பந்தயங்களெல்லாம் முடிவெய்தியவுடன் மான்ஸிங் அவர்கள் "போர்வீரர்கள் இனி தங்கள் ஜாகைக்குச் செல்லலாம். காலமாகிறது. ராஜாங்க அலுவல்கள் இருக்கின்றன" என்றார்.

நவகுமாரர் எதிர்வந்து வணங்கி, "மஹா ப்ரபு, தங்களுடைய கட்டளைப்படி யாவற்றையும் செய்ய ஸித்தமாயிருக்கிறேன். ஒரு வேண்டுகோள். எமது எளிய நாடாகிய வங்காளத்தில் அதிகமாய்ப் பாராட்டப்படும் ஒரு வித்தையை இங்கு விஜயஞ்செய்திருக்கும் ப்ரபுக்கள், மந்த்ரிகள் முன்னர் காண்பித்து அவர்களைக் களிப்பிக்கவேண்டுமென்று அடியேன் கோருகிறேன். வங்காளத்தில் காவ்யங்களும், ஸங்கீதமும் ப்ரபலமானவை. அநுமதி அளித்தால் ஓர் எளிய கவி தனது ஸங்கீதத்தால் ஸபையோரை மகிழ்விப்பான்" என்று விண்ணப்பித்தார்.

"நவகுமாரரே, நீர் மஹிமைதங்கிய சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய நம்பிக்கையான ஊழியர்களில் சிறந்தவர். உமது ராஜ விச்வாஸத்தைக் கண்டு அக்பர் வள்ளல் மகிழ்வுற்றிருக்கிறார். தோடர்மால் உமக்கிட்ட கடமையை அந்தரங்க சுத்தியுடன் நிறைவேற்றினீர். ஆகலால் உமது இஷ்டத்துக்கு மாறாக நாம் ஒன்றும் சொல்லோம். உமது நாட்டு மாதுர்ய பாஷை எங்களுக்குத் தெரியாது. ஆயினும் கூடியமட்டும் அவற்றின் இனிமையை நாங்களும் அறியக்கூடும். உமது கவிச்ரேஷ்டர் எங்கே? அவருடைய கீதங்களைக் கேட்கலாம்."

"அவ்வளவு உன்னத பட்டத்துக்கு அவர் அருகரல்லர். தனது ஜனனபூமியாகிய பர்த்வானை விட்டு வந்து பங்கூரா ஆரண்யத்தில் வஸிப்பவர் அவர். சண்டி தேவி ப்ரஸாதம் பெற்றவர். அவருடைய பாடல்களெல்லாம் எமது காருண்ய மாதவியாகிய ஸ்ரீ சண்டி தேவியைப்பற்றிய ஸ்தோத்ரங்களாகும்" என்று விநயமாய் விடையளித்தார் நவகுமாரர்.

தேவிப்ரஸாதம் பெற்றுள்ள அக்கவிஞன் சண்டி தேவியைப்பற்றியும் அவள் நிலத்திலாகிலும் நீரிலாகிலும் ஆபத்து நேர்ந்தவேளைகளில் பல மனிதர்களுக்கு உதவி புரிந்த வ்ருத்தாந்தங்களைப் பற்றியும் மெய்ம்மறந்து பாடத்தொடங்கினான். வங்காளத்தினின்று ஏராளமான சரக்குகளை யேற்றிக்கொண்டு போகும்போது வழியில் கப்பலுடைந்து லங்கைத் தீவில் கைதியாக வருந்திய வ்யாபாரியின் மகன் யௌவனபர்வமடைந்தபோது தான் அறியாத தனது தகப்பனாரைப் பற்றித் தன் தாயார் மூலமாய்க் கேள்விப்பட்டுத், தன் தந்தையைச் சிறை மீட்கவேண்டு

மென்ற அவா பேவிட்டவனும், ஸமுத்ர ப்ரயாணம் செய்து, கடைசியில் சண்டிதேவியின் பேருதவியாலும் க்ருபையாலும் தன் தகப்பனாரை ஸந்தித்து, அவரை சிறைமீட்டுக் கடைசியாய் அப்பனும் பிள்ளையுமாய்த் தம்ஜன்மபூமி திரும்பிவந்த வரலாற்றைப் பாட்டாகப் பாடிமுடித்தான். ராஜா மான்ஸிங் அவனது அத்யந்த பக்திரஸத்தைக்கண்டு வியந்து அவனுக்கு ஸரியான ஸன்மானஞ் செய்தார். அதி உன்னத பதவியிலிருக்கும் சிறந்த உத்யோகஸ்தர்களும் அப்பாட்டைக் கேட்டு மனஸ்ஸந்துஷ்டி அடைந்து புன்னகை செய்தனர். எவ்வளவோ ஸமர்த்தர்களான அக்பர் அவர்களது ராஜதந்த்ரிகளுடைய நாமதேயங்கள் மறந்துபோய் வெகு காலமாய் விட்டது. ஆனால் முகுந்த ராமரது ப்ரதாபமும் அவரியற்றிய காவ்யங்களும் நமது நாட்டு ஸாஹித்யரத்னங்களில் சிறந்த ரத்னமாய் இன்றைக்கும் விளங்காநிற்கின்றது.

மான்ஸிங் அளித்த வெகுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு அப்புறம் போய்விட்டார் கவீச்வரர். நரேந்த்ரன் வங்கதேசாதிபதி ஸமுகத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டான். எல்லோரும் அவனுடன் மௌனமாயிருந்தனர். மிகவும் புராதனமானதொரு ப்ரபலமான பரம்பரையிலுதித்துக் கடைசியில் சொல்வார் வார்த்தையைக் கேட்டுக் கெட்டுப்போன மஹா தௌர்ப்பாக்யசாலியாகிய அந்த ஸௌந்தர்ய சிறுவனை மான்ஸிங் அதிக பரிதாபத்துடன் பார்க்கலானார். "நரேந்த்ர நாத்ராய், ராஜா தோடர்மால் அவர்களால் உனது பாட்டனார் மரியாதைசெய்யப்பட்டதும் உனது குலத்துக்கத்தியை அவர் உனது தொட்டிலில் வைத்ததுமாகிய இதேஇடத்தில் இப்போது நீ இந்த கோலத்துடன் நிற்பதைக்காண என்மனம் வருந்துகின்றது. மோசக்காரர்கள்வார்த்தையைக் காதுகொடுத்துக்கேட்டுப் பதைபதைத்து உனது ரக்ஷகருடைய உயிருக்கே ஹானி தேடினாய்; மேலும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் ந்யாய பரிபாலனார்த்தம் உழைத்துக் கொண்டிருந்த வீரர்களுடன் சண்டையிட்டனர், உயிர்ச்சேதமும் நேர்ந்தது. ஆயினும் உனது பாட்டனார் குணத்தையும் அவருடைய கீர்த்தியையும் நான் கவனிக்கவேண்டியிருக்கிறது.

"உனது ரக்ஷகராகிய நவகுமாரர், நீ அவரைக்கொல்ல வேண்டுமென்ற உத்தேசம்வைத்திருந்ததாகக் கூறவில்லை, அவரை மரணத்தினின்றும் தப்புவித்த தயாளுவாகிய விரீஷம் நீ அவ்வித துர்எண்ணம் கொண்டிருக்கக்கூடியவனல்லன் என்று ஸத்யமாய்ச் சொல்லுகிறார். அவர் சொல்வதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். நரேந்த்ர நாத்ராய், கேவலம் பத்துவயது குழந்தைகூடச் செய்யப் பின்னடையும்படியான அவ்வளவு ஹீனமான கார்யத்தை-நரேந்த்ரன்தன் படகை நவகுமாரர் படகை நோக்கிச் செலுத்தியது—நீ செய்ததன்காரணம் அந்தக்ஷணத்தில் உன்னையும் மிஞ்சிப்போன உனது ஆத்ரம்தான் என்பதை நான் நம்புகிறேன். ஆதலால் உன்மீது கொண்டுவரக்கூடிய அதமாதமமான குற்றத்தை நீ வேண்டுமென்று செய்தவனல்லன். உன்னை விடுதலை செய்தோம்" என்றுரைத்தார் காருண்ய வள்ளலாகிய மான்ஸிங் அவர்கள்.

தனது சத்ருக்கள் பலமாய்ச் செய்த ஏற்பாட்டைக் கண்டு தன்னுடைய கதி அதோகதி என்றெண்ணியிருந்த, ரக்தம் சுண்டி முகம் வெளுத்த நரேந்த்ரனுக்கு வங்க ராஜ்யாதிபதி கூறிய மொழிகள் எதிர்பார்க்காதபடி அவ்வளவு ஆறுதலாயிருந்தன. மான்ஸிங் அவர்களுடைய உதார குணத்தைக் கண்டு அவன் ஸந்தோஷமடைந்தான். அவர் கூறிய மொழிகள் அவன்மனதில் நன்றாய்ப் பதிந்தன. அவன் தன் நன்றியைக்காட்ட முயன்றான்; நா எழவில்லை; உதடுகள் மாத்ரம் அசைந்தன, கடைசியாய் அவன் கண்களினின்று பெருகிய இரண்டு பெரிய நீர்த்துளிகள் அவனுடைய நன்றியறிதலை உணர்த்தின.

"உனது ஜமீன் விஷயங்கள் எல்லாம் சீர்குலைந்து தாறுமாறாய்க் கிடக்கின்றன. அடிக்கடிக் கலஹங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஒரு வருஷத்துக்கு முன்னரே வஸூலாகவேண்டிய ராஜாங்கத்தீர்வை இன்னும் செலுத்தப்படவில்லை. உனக்கு இன்னும் பக்வ வயது வரவில்லை; நவகுமாரர் தமது ஜமீனுக்குச் செல்லவேண்டியிருக்கிறது. ஆதலால் தோடர்மால் செய்த ஏற்பாட்டை இப்போது மாற்றவேண்டுமென்று சக்ரவர்த்தியவர்கள் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். நவகுமாரர் இன்றையதினம் தமது ஜமீனைத் திரும்பப்பெறுவார். இன்று நான் ஏற்படுத்தியிருக்கும் ராஜாங்கக் கார்யஸ்தர் ஒருவர், நீயும் யுக்தவயதடைந்து, இப்போது நிற்கும் பாக்கித்தொகையும் பூர்த்தியாய்ப் பைஸல் ஆகும்வரை உனது ஜமீன் வ்யவஹாரங்களைப் பார்த்துவருவார்" என்றார் மான்ஸிங்.

இந்த ஏற்பாடும் நரேந்த்ரனுக்கு த்ருப்தியாயிருந்தது. 'நவகுமாருடைய கொடுங்கோல் ஆதீனத்தினின்றும் தனது ஜமீன் நீக்கப்படும்; தன்னுடைய பாட்டனார் ஸ்தானத்தை வஹிக்கத்தனக்குயோக்யதை வருமட்டும் வீரநகரத்தைச் சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய கார்யஸ்தர் ஒழுங்காய்ப்பாதுகாத்து அபிவ்ருத்தி செய்வார்; அதற்குள் தான் அந்த ஸ்தானத்துக்குத் தேவையான யோக்யதையையும் போர்வீரருக்குரிய யுத்தப் பயிற்சிகளையும், உலக வ்யவஹாரங்களையும் அவற்றை ஸரிவர அப்யஸிக்கும் முறைகளையும் கற்றுக்கொண்டுவிடலாம்' எனக் கருதினான் நரேந்த்ரன்.

ராஜாமான்ஸிங் மறுபடியும் பேசலானார்: "ஆத்ரக்காரச் சிறுவனே, இனி நீ வீரநகரத்தில் தங்கியிருப்பது மதிஹீனமான கார்யம். உன் ஸ்நேஹிதர்கள் சிலர் உனக்கு வேண்டியமட்டும் துர்ப்போதனை செய்திருக்கிறார்கள். நீ இவ்விடமிருந்தால் அவர்கள் நிமிஷநேரம் சும்மா இருக்கமாட்டார்கள். அடிக்கடி ஏதாவது கலஹங்கள் கிளப்பிக்கொண்டேயிருப்பார்கள்; அதனால் நமது கார்யஸ்தருக்கு வேலை தடைப்படும். ஆயினும் உன்னை வேற்றூர் அனுப்புவதற்கு எனக்கு இஷ்டமில்லை எம்முடன் ராஜமஹால் வருவாயானால், அவ்விடமிருக்கும் உனது பாட்டனா

ரை அறிந்த ராஜபுத்ர உத்யோகஸ்தர்கள் உம்மிடம் ஆதரவாயிருப்பார்கள். ராஜகுமாரனுக்கு வேண்டிய கலைகள் யாவற்றிலும் அவர்கள் உம்மைத் தேர்ச்சிபெறச் செய்வார்கள். மறுபடியும் நீ உனது பாட்டனார் ஜாகீரைத் திரும்பிப் பெறும்போது, ஸகல ப்ரஜைகளும் தமது தந்தையென அன்புவைத்து நேசிக்கும் அக்பர் சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய சிறந்த நம்பிக்கையுள்ள ஊழியனாயிருப்பாய்.”

மான்ஸிங் அவர்கள் இவ்வாறு பேசியபோது நரேந்த்ரனது வற்றியிருந்த முகத்தில் ஆனந்தக்குறிகள் காணப்பட்டன. ராஜா அவர்களிடத்தில் மிகவும் நன்றியுடையவனாகி அவன் ஆனந்த பாஷ்பம் சொரிந்தான்.

“மஹா வல்லமைபொருந்திய ராஜசிகாமணியே, உமது வரம்புகடந்த தயாளத்வம் என்னை வாயெழவொட்டாமற் செய்தது. நான் ஆத்ரப்பட்டேன்; செய்ந்நன்றி கொன்ற பாதகனானேன். அதிக கொடுமையான தண்டனையடையவேண்டியிருக்க, நீர் என்மீது கருணைகூர்ந்து என் குற்றத்தை க்ஷமித்து எனக்கு ஸன்மானஞ் செய்தீர். க்ருபா ஸாகரமே, இனி நான் என் வம்சத்தின் மேன்மையை யுணர்ந்தவனாய் உமது அன்பிற்கும் தயவுக்கும் பாத்ரனாயிருக்க முயல்வேன். எந்த ப்ரதேசத்திலாயினும் ஸரி, நான் சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய மனதுக்கு த்ருப்தியாய், நம்பிக்கையாய் உழைப்பேன்”. என்று நரேந்த்ரன் வணக்கமாய்க் கூறினான். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு ராஜாமான்ஸிங் அதிக ஸந்தோஷப்பட்டார். அக்பரது அகண்ட ராஜ்யத்தைப் பலப்படுத்த நிமித்தம் ஒரு புராதன ராஜவம்சத்தாரின் முதிர்ந்த ராஜபக்தியைப் பெறுவது மான்ஸிங் அவர்களுக்கு அத்யந்த ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணிற்று.

அன்றிரவு வீரநகரமுழுவதும் எங்கு கண்டாலும் வரிசைவரிசையாய் விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. ஊரெல்லாம் பறையொலியும், சங்கநாதமுமே கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. ராஜபக்தி யென்பது நமது மதக்கோட்பாடுகளில் எவ்வளவு முக்யமானதொரு அம்சமோ, அவ்வாறே அது நமது நாட்டு ஜனங்களுடைய ப்ரதான குணாதிசயங்களி லொன்றாகும்; வீரநகரத்துப் பால்ய அதிபதியினிடம் ராஜாமான்ஸிங் காண்பித்த உதார குணத்தைக்கண்டு ஜனங்களெல்லாம் த்ருப்தியடைந்து அவரைப் பெரிதும் விச்வாஸித்தனர். பரம தரித்ரர்கள் வீட்டுவாயிலிலும் ஒரு மண்தீபம் எரிந்துகொண்டிருந்தது. மாடிகளின்மீது உட்கார்ந்து ஜனங்கள் ஸந்தோஷமாய்ப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆக்ராவில் தனியரசு புரியும் பாதுஷா அவர்களைப்பற்றியும், காருண்ய வள்ளலாகிய வங்க தேசாதிபதியைப்பற்றியும், விடுதலைபெற்ற வீரநகரத் தலைவரைப் பற்றியுமே கடைத்தெருக்களிலும், இன்னும், ஜனக்கூட்டமான இதர இடங்களிலும் பேச்சாயிருந்தது. அச்சிறு நகரம் இரைச்சலடங்கி நிச்சப்தமாவதற்கு மணி பன்னிரண்டுக்கு மேலாயிற்று.

மறுநாள்காலை ஹேமலதை மலர்கொய்ய நந்தவனம் சென்றபோது அங்கே வாடிய முகத்துடன் நரேந்த்ரன் நிற்பதைக் கண்டாள். கண்டவுடன் ஒரு க்ஷணநேரம் திடுக்கிட்டு நின்றாள். ஆனால் முதல்நாள் நடந்த ஸங்கதிகளெல்லாவற்றையும் அவள் அறியாளாதலால் நரேந்த்ரன் அதிகாலையில் அவ்விடம் வந்தது தன்னிடம் விடைபெற்றுச்செல்வதற்கென்று அவள் தெரிந்துகொண்டாள். நாணமுற்றுப் பின்னடைவதற்கு ஸமயம் அதுஅன்றென உணர்ந்து ஹேமலதை சாந்தமாயும் தைர்யமாயும் அவன்முன் நின்றாள். சற்றுக்கெல்லாம் தன் பால்யஸ்நேஹிதனருகே வந்து அவள் மௌனமாய்த் தன்னிருகரங்களாலும் அவன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டாள். ஒருவருடன் ஒருவர் பேசாவிட்டாலும், இருவரும் தம்முள் வருத்தும் எண்ணங்களை நன்றாய் உணர்ந்தனர். இருவருடைய கண்களிலும் நீர் ததும்பிற்று.

“நரேந்த்ரா, நீ வீரநகரத்தை விட்டகன்று, வெகுகாலம் வரைக்கும் இந்தப்பக்கம் எட்டிப்பாராமல் போர் வீரனாகக் காலங்கழிக்கப் போகிறாய் என்பது உண்மைதானா? இதுவரைக்கும் நாம் அத்யந்த நண்பர்களாயிருந்தோம். இனி வருங்காலத்தும் அந்த நட்புக்கு யாதொரு ஹானியும் வாராதென்று நம்புகிறேன்”

‘ஹேமலதே, என்னிடம் இவ்வளவு பரிவாய்ப் பேசியதற்காகக் கடவுள் உன்னை ஆசீர்வதிப்பாராக. ஆம், நாம் நண்பர்களாயிருந்தது வாஸ்தவந்தான். ஹேமலதே, என் உயிருள்ளமட்டும் நான் என்றைக்கும் உன் ஞாபகமாகவே இருப்பேன்.”

“நீ என்னை எக்காலமும் மறக்கமாட்டாய் என்பதை நான் அறிவேன். நீ என்மீது வைத்திருக்கும் அன்பும் ஆர்வமும் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். உனது சிறந்த கம்பீர மனதும் எனக்குத் தெரிந்தது. எல்லோரும் உன்மீது பழி கூறுங்காலத்தும், உனது பெருந்தன்மையான மனதில் அவ்வித துராலோசனைகள் எவையும் குடிகொண்டிராவென நான் பூரணமாய் நம்பியிருந்தேன். ஆனால் சில ஸந்தர்ப்பங்களில் உன்னையும் அறியாமல் கோபமும் ஆத்ரமும் உன் மனதைக் கவர்வதேன்?”

“எனதருமை ஹேமலதே, நான் ஆத்ரக்காரன் மட்டும்தானா? நான் அதிக பதட்டமுடையவன், சுத்த பைத்யக்காரன், முழுமூடன். சிறுபிள்ளைத்தனமாய் ஓர் அசட்டுக் கர்வமுற்று நான் உன் தகப்பனாரை ஆபத்துக்குள்ளாக்கினேன். ஆனால் ஈச்வரன் அருள் சிறிது என்பக்கம் இருந்தது. உன் தகப்பனார் பிழைத்தெழுந்தார். அக்காலத்து நான் உனக்கும் உன் தாயாருக்கும் உண்டுபண்ணிய மனோவேதனைக்காக என்னை நீ மன்னிக்கவேண்டும்.”

“நரேந்த்ரா, என் தாயார் அப்போதே உன்னை மன்னித்துவிட்டு, உனக்காக என் தகப்பனாருடன் எவ்வளவோ பரிந்து பேசினாள். நீ நிரபராதி என்றறிந்த நான் உன்னை மன்னிக்கவேண்டிய அவச்யம் ஏதுமில்லை. உனது பௌருஷத்துக்கும் பெருந்தன்மைக்கும் தகுந்தவாறு நீ, அமைதியாயும் பொறுமையாயு

மிருக்கக் கற்கவேண்டும். வங்காள முழுவதும், வீரநகரத்து ராஜகுடும்பத்திற்கு நிகரான ராஜகுடும்பம் எதுவுங்கிடையாது. நரேந்த்ரா, நீ நீடூழிகாலம் வாழ்ந்திருந்து வீரநகரத்து அதிபதியாகி உனது பாட்டனார் பெயரை முன்னுக்குக்கொண்டுவரவேண்டும்.''

''நீ என்னை மன்னித்துவிட்டனை என்பதைக் கேட்டவுடன் என் மனதைவிட்டு ஒரு பெரிய பாரம் ஒழிந்தது. நான் பூர்வத்தில் எவ்வளவு கஷ்டங்கள் அனுபவித்திருக்கிறேன். இனி வருங்காலத்திலும் எத்தனையோ துன்பங்கள் அனுபவிக்கவேண்டும் ஆனால், ஒன்று, இனி எவ்வித கஷ்டகாலம் வந்தாலும் அவஸரத்துக்கும் படபடப்புக்கும் ஆளாகி அவதிப்படாமல் ஆண்மையுடன் அவற்றை அனுபவிப்பேன் என்பது நிச்சயம். இப்போது பட்டபாடு போதும். புத்தி வந்தது. இந்த ஸம்பவத்தால் நான் என்றென்றைக்கும் மறக்கக்கூடாத ஒரு நீதியைக் கற்றுக்கொண்டேன்.

“ஆனால் கொஞ்சகாலத்துக்குப் பின்னர் நீ உனது ஜமீனைத் திரும்ப அடையமாட்டாயோ? என் தகப்பனார் உன் விஷயத்தில் மனஸ்ஸாக்ஷிக்கு விரோதமில்லாமல் தனக்கிட்ட வேலையைச்செய்து முடித்தார். நரேந்த்ரா. என் தாயாரும் என்னை வளர்த்ததுபோலவே உன்னையும் செல்வமாய் வளர்த்து வந்தாள்.”

“ஹேமலதே, உன் தாயாரைப் போலும் தாயார் இவ்வுலகில் கிடைப்பது ஸாத்யமா? அவள் மஹா புண்யவதி. என்னுடைய ஸொந்த தாயார்கூட என்னிடம் அவ்வளவு அன்பு பாராட்டியிருக்கமாட்டாள். உன் தகப்பனாரைப்பற்றியும் நான் கிஞ்சித்தும் இழிவாய்க் கூறமாட்டேன்; நான் அவர் செய்த நன்றியை மறந்தது உண்மையே. அப்படிக்கிருந்தும் அவர் என்னை க்ஷமித்தருளினர். இப்போது நாம் பிரிகிறோம். இனி எப்போது ஸந்திப்போமோ, அல்லது ஸந்திக்கவே மாட்டோமோ. ஆகையால் இதுபர்யந்தம் என் மனதில் அடக்கி வைத்திருந்ததை உன்னிடம் வாய்விட்டுச்சொல்லிவிடுகிறேன். “ஹேமலதே, நான் உன்னைப்பற்றி அதிக ஸந்தோஷமுற்றிருந்தேன். இதுவரைக்கும் உன்னையே நம்பியிருந்தேன். கடைசியாய் நான் உன்னை எவ்வளவோ ஆர்வத்துடன் காதலித்திருந்தேன், என் கண்ணே!''

ஹேலமதை முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு மௌனமாய் நின்றனள். அவளோ இளங்குழந்தை; காதல் என்னும் பதத்தின் பொருளையே க்ரஹிக்கக்கூடாதவள். ஆயினும் அம்மொழியைக் கேட்டவுடன் அவளையறியாமலே அவளுடைய மனம் படபடவென்று அடித்துக்கொண்டது. “ஹேமலதே இதுவரைக்கும் உன் விஷயமாய் நான் எண்ணியிருந்த எண்ணத்தை ஒருபோதும் வெளியிட்டதில்லை. ஆனால் அதை முதல்தரமும் கடைசிதரமுமாய் வெளியிடவேண்டிய ஸமயம் இப்போது வந்திருக்கிறது. நமது வாழ்நாட்களில் நமது அந்தரங்க எண்ணங்களைத் தைர்யமாய் வெளியிடக்கூடிய ஸமயம் ஒரு முறை ஏற்படுகிறது. உனது அன்பார்ந்த தாயாரும், குற்றங்களை க்ஷமிக்கும் இயல்புள்ள உனது தகப்பனாரும் உன்னை எனக்கு மணம் புரிவிப்பார்களென்றும், நாம் பால்யத்தில் கூடியிருந்தது போலவே என்றைக்கும் ஸுக தம்பதிகளாய் இருப்போமென்றும் நான் மனோராஜ்யம் செய்துகொண்டிருந்தேன். ஹேமலதே, முகத்தை அப்புறம் திருப்பிக்கொள்ளாதே. நாம் பிரியவேண்டிய நேரம் நெருங்கிவிட்டது; இன்னும் நான் சொல்லவேண்டிய வார்த்தைகள் இரண்டொன்று இருக்கின்றன. ப்ரதி இரவும் வானத்திலுள்ள நக்ஷத்ரங்களைக் கண்ணுற்றுக்கொண்டே இந்த பூங்காவனத்தில் பால்யத்தில் உத்ஸாஹமுமாய் நாம் ஒன்றுகூடி விளையாடிக்கொண்டிருந்ததுபோல் என்றைக்கும் ஸந்தோஷமாய் நாம் கூடியிருப்போம் என்று மனப்பூர்த்தியாய் நம்பியிருந்தேன். ஆற்றங்கரையிலோ, ஏகாந்தமாயிருக்கும் வயல் புறங்களிலோ தனித்து உலவும்போதெல்லாம் ஹேமலதே! நீ என் கருத்துக்கிசைந்த கண்மணியாயும் வீரநகரத்து ராணியாயும் விளங்குவாய் என்று நான் மனப்பால் குடித்துக்கொண்டிருந்தேன்.''

இம்மொழிகளைக் கேட்கக்கேட்க ஹேமலதையின் முகம் ரத்த ஓட்டத்தால் சிவந்தது, கண்களினின்று நீர் பெருகிற்று. ஆனால் அவள் அக்குறிகள் நரேந்த்ரனது கண்களுக்குத் தென்படாதவண்ணம் மறைத்துக்கொண்டாள். அவளுடைய மனதில் இதுவரைக்கும் தோன்றாததோர் உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. அதையும் வாய்விட்டுச் சொல்லாமல் மௌனமாயிருந்தாள்.

ஹேமலதே, நான் சொல்வதைச் சற்றுச் செவிசாய்த்துக் கேள். இவ்விஷயங்களைப்பற்றி நான் பன்னிப்பன்னியுரைப்பது யுக்தமற்றதாயிருக்கலாம்; ஆனால் அவற்றை இனி எப்போது நான் உன்னிடம் சொல்லப் போகிறேன், எனது எண்ணங்களெல்லாம் வ்யர்த்தமாய்விட்டன; கேவலம் மனோராஜ்யமாகவே சூன்யமாய் முடிந்தது நானோ இப்போது நாட்டினின்றும் பஹிஷ்காரப் படுத்தப்பட்டவன். இன்றையதினம் ராஜமஹலுக்குப் புறப்படுகிறேன். ராஜாமான்ஸிங் என்னிடம் அதிக அன்பு பாராட்டுகிறார் அவர் என்விஷயமாய் அதிக கவலை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவ்விடத்தில் எனது பாட்டனாருடைய நண்பர்கள் உளர். அவர்கள் எனக்கு யுத்தத்துக்கு வேண்டிய கலைகளெல்லாம் கற்பிப்பார்கள். ராஜா அவர்களுடன் நான் ஊரூராய்த் தேசந்தேசமாய்ச் சுற்றித்திரிவேன். ஆனால் என் மனம் மாத்ரம் என்னால் எக்காலத்தும் மறக்கக்கூடாத ஒரு வஸ்துவின்பேரில் லயித்து வீரநகரத்தில் தங்கியிருக்கும். நான் தூரதேசங்களுக்குச் சென்றபின் ஹேமலதே, நீ என்மீது பக்ஷம் பாராட்டுவாயோ?''

இவ்வளவு பரிதாபமாய்க் கூறும் மொழிகளைச் செவியிற்கொண்டு ஹேமலதை, இனி ஒரு நிமிஷங்கூடத் தன் கண்ணீரைத் தடுக்க ஆற்றலில்லாதவளாய்க் கண்களினின்று நீர் ப்ரவஹித்தவண்ணமாய்

"நரேந்த்ரா, உன்னை மறந்து நான் பிழைத்திருப்பேனோ?" என்று வாய்குழறிச் சொன்னாள்.

"வேண்டாம் அழாதே ஸ்த்ரீரத்னமே. நாம் பிரிய வேண்டிய இந்த ஸமயத்தில் நீ இவ்வாறு புலம்புவது ஆகாது, ஸூர்யோதய காலம் ஸமீபத்துவிட்டது; நான் இனி வெகுநேரம் தாமதிக்கலாகாது. ஆனால் உன்னைவிட்டுப் பிரிவதற்குமுன் என் அடையாளம் ஒன்று உன்னிடம் கொடுத்துச் செல்லவேண்டுமென்பது எனது கடைசி கோரிக்கை. நாம் பால்யத்தில் இந்த மல்லிகைச் செடியைவைத்து ப்ரதிதினமும் ஜலம் வார்த்து வளர்த்தோம். இப்போது இது செழிப்பாய் வளர்ந்து புஷ்பித்திருக்கிறது. இதன் மூலமாய் என் ஞாபகம் உனக்கிருக்கும்படிச் செய்யவேண்டுமென்று நான் இஷ்டப்படுகிறேன்" என்று கூறி நரேந்த்ரன் அந்த மல்லிகைப் புதரினின்று ஒரு கொடியைப் பறித்து அதை ஒரு வளையலாகச் செய்து ஹேமலதையின் கரத்தைப்பற்றி மெதுவாய் அந்த மாதவீகங்கணத்தை அவள் கையிலிட்டான்.

"புஷ்பங்கள் இரண்டொரு தினங்களில் வாடி உலர்ந்து போகும். ஆனால் கொடிமாத்ரம் வெகுகாலம் இருக்கும்; ஹேமலதே, நீ என்னைப்பற்றி அன்பாய் நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் வரையில் இந்த மாதவீகங்கணத்தை என் ஞாபகார்த்தமாகத் தரித்திரு. என்றையதினம் நீ என்னை மறக்கின்றனையோ அன்றே இந்தக்கங்கணத்தை ப்ரயோஜனமற்றதொரு மல்லிகைக் கொம்பெனக் கழற்றி எறிந்துவிடு" என்று நரேந்த்ரன் கூறிமுடித்தான்.

கதிரவனது கிரணங்கள் ஆஹாயமெங்கும் பரவிப் பூமியின்மீது பாயத்தொடங்கின. அப்போது துணையற்று ஏகாந்தமாய்ச் செல்லும் ஒரு நாடோடி ராஜ மஹாலுக்குச் செல்லும் மார்க்கத்தில் அகன்ற கங்கா நதியை ஒரு சிறிய படகில் கடந்துகொண்டிருந்தான். அதே ஸமயம் வீரகாத்த அரண்மனை ஆலயத்தின் வாசற்படியில் சிறிது காலத்துக்கு முன்னர்தான் யௌவனபர்வத்தையடைந்த ஒரு பெண் உட்கார்ந்துகொண்டு, அப்பர்வத்தில், முதல் முதலாய் ஏற்பட்ட வருத்தத்தால் கண்ணீர் சொரிந்துகொண்டிருந்தாள்.

மாதவீகங்கணம்,

முதல் பாகம், முற்றிற்று.

சென்னையில் மலேரியா வியாதி நிவாரண வேலை.—இதைப்பற்றி வெளியாயிருக்கும் ரிபோர்ட்டில், மயிலாப்பூரில் அந்த வியாதிக்கு இரையானவர்களின் தொகை 116, அதற்கு முந்திய வருஷத்தில் 183, புரசைவாக்கத்திலும் மலேரியா வியாதி நிவாரண வேலை திருப்திகரமாயிருக்கிறதென்றும், சுகாதார விதிகளின்படி வேலைகள் சீக்கிரம் துவக்கப்படாமலிருந்தால் 1912-ம் வருஷத்தில் தண்டையார்ப்பேட்டையில் மலேரியா வியாதி பரவினதுபோல் எங்கும் பரவியிருக்குமென்றும், ஆனால் இப்போது தண்டையார்ப்பேட்டையில் மலேரியா வியாதி குறைந்திருக்கிறதென்றும் ஸ்பெஷல் ஆபீஸர் ரிபோர்ட் செய்திருக்கிறார்.

கனம் ஸர் சங்கரன் நாயர்

THE HON. SIR. C. SANKARAN NAIR

"சொலல்வல்லன் சோர்விலன் அஞ்சான் அவனை
இகல்வெல்லல் யார்க்கும் அரிது"

என்ற வள்ளுவரது வாக்கு, மஹாகனம்பொருந்திய இந்திய வைஸிராய் ஸ்ரீ ஹார்டிஞ்ச் பிரபு, கனம் ஸ்ரீ சங்கரன் நாயரவர்களை தமது ஆலோசனை ஸபையின் அங்கத்தினராகத் தேர்ந்தெடுத்ததே வெளிப்படுத்தும். தமது முடிந்த எண்ணத்திற்குச் சில விஷயத்தில் சிலர்க்குக் கொஞ்சம் ஆபாஸம் இருக்கும் என்பதை எண்ணினாரானாலும், சிறிதும் தயங்காது அவர் தமது எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தினதே அதைக் காட்டும். முற்றும் ஆலோசித்துச் செய்த வினை அது என்பதற்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை எமக்கும் வெகு ஸந்தோஷம். எமது வைஸிராயவர்களைக் கொண்டாடுகிறோம்; நாயரவர்களிடம் களி கொண்டாடுகிறோம். நாயரவர்களைக்காட்டிலும் உத்தமமான நபரை வைஸிராய் அவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கமுடியாது. நமது ராஜதானியில் அத்யுன்னத ஜனாபிமானத்தில் விளங்கிய அவரைத் தேர்ந்தெடுத்தது கவர்னர் ஜனரல் அவர்களுடைய பெருந்தன்மையையும் மனோதைர்யத்தையுமே வெளியிடும்.

கனம் சங்கரன் நாயரவர்களுடைய பெருமையை நெடுநாள் முன்னதாகவே யாவரும் அறிவர். அவருடைய சொல் வன்மையும், மனோதைர்யமும், அசைக்கமுடியாத முடிந்த கொள்கையும் அவருக்குச் சிலவிஷயங்களில் வழியில் முட்களாகத் தோன்றின. ஆனால் அவை அவரைத் தருமவழியை விட்டு ஓடாமலிருக்கும்படி அமைக்கப்பட்ட வேலி என்றறிய இத்துணை நாள் பிடித்தது. தன் வினை முன்வரும் என்பதற்கு இவரே சாட்சி. அவர் சிறு நாள்முதல் மனவன்மையுடன் வாழ்ந்தவர். தமக்கு இலேசாகக் கிடைத்த டிஸ்டிரிக்ட் முன்ஸீப் வேலையை ராஜீனாமா கொடுத்துவிட்டு நியாயவாதியாக விளங்கி, வாய பெருங் கீர்த்திக் காளானார். அச்சிறு நாளிலேயே கவர்ன்மெண்டாரால் மதிக்கப்பட்டு 1884-ம் ௵ மலையாளதேசத்துவிஷயங்களைப்பற்றி ஏற்படுத்திய விசார சபையில் ஓர் அங்கத்தினராக ஏற்படுத்தப்பட்டனர். 1890 ௵ அவர் சென்னை சட்டசபையின் அங்கத்தினராக கவர்ன்மெண்டாரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். அப்பொழுதவர்க்கு வயது முப்பது தான் இருக்கலாம். அவரது நடவடிக்கைகளை நமது நாட்டார் யாவரும நன்கு அறிவர். அவர் இந்தியன்நேஷனல் காங்கிரஸ்என்னும் ஜனஸபையிலும் உழைத்து,1897-ம் ௵ அச்சபையின் அக்கிராஸனாதிபத்யம்வஹித்து,அத்யத்புதமான உபன்யாஸஞ் செய்தார். 1906-௵ அவர் மதராஸ் ஹைகோர்டின் ஜட்ஜாக நியமிக்கப்பட்டனர். ஆனால் அவர் ராஜாங்க விஷயங்களில் கலக்கமுடியாது போக, தமது கவனத்தை ஆசார சீர்திருத்த விஷயத்தில் செலுத்தினர் என்பது நாம் சொல்லவேண்டியதில்லை. இவர் பலமுறை இங்கிலாந்து சென்று

பல தேசஸஞ்சாரஞ்செய்து லோகானுபவங்கொண்டவர்; தமது தேசத்திடம் ஆழ்ந்தபக்தியும், அதற்கு வரவர நன்மையேவரும் என்ற உத்ஸாகமும் உடையவர்; தாட்சண்ய மில்லாமல் ஸத்யத்திற்குழைப்பவர்; தவருன வழியிற்போகத் தயங்குபவர்.

இவரைத் தமது உதவிக்கு ஸபையின் அங்கத்தினராக ஏற்றுக்கொண்டது யாவருக்கும் ஆனந்தம் என்பதற்கு எல்லாப் பத்திரிகைகளும் ஒரேவாயாகப் புகழ்வதே சான்று. இவர்தான் இப்பதவிக் குகந்தவர் என்பதற்கு ஆறு மாதகாலமாக இப்பதவிக்குவா இவரது பெயரே கோஷமாக எங்குமிருந்தது சாட்டும். ஜனங்களெண்ணம் மன்னனிஷ்டம் என்பதற்கு இதுவே வெளிப்படை இதுவரை இந்தியருக்குக்கிட்டாத பதவியில் கனம் சங்கரன் நாயரவர்களை அமைத்த கனம் ஸ்ரீ ஹார்டிஞ்ஜ் பிரபு அவர்களிடம் அன்பு பாராட்டுவது அளவிலமைந்ததன்று. சர்க்கரைக்கட்டி இனிக்காது கசக்குமோ? ஆனால் அவர் நமக்குச் செய்த பெருமையை கன்த ஸ்ரீ சங்கரன் நாயர் அவர்கள் வஹிப்பர் என்பதற்குச் சந்தேஹமே கிடையாது. கல்வி, முனிஸிபாலிடி, ஜனஸௌக்ய முதலிய விஷயங்கள் அவரது கவனத்தை இனிப்பெறும். அவரது வாழ்க்கையில் வந்த அனுபவ ஞானம் அவர்க்கு ஊன்றுகோலாய் இருப்பதல்லாமல் கனம் ஸிவிலிராய் அவர்களுக்கும் ஊன்றுகோலாய்இருக்குமென்பதற்கு ஆக்ஷேபணை சிறிதுமில்லை. மந்திரச் செயலுக்குகந்த குணங்கள் நாயரிடம் அனந்தம். அவரது பயமற்ற ஆழ்ந்த யோசனைமொழிகள் ஜனங்களுடைய எண்ணத்தையும் ஆள்பவரது கவலையையுஞ் சீர்தூக்கி விளங்குமென்று யாம் பயமின்றிச் சொல்வோம். அவர் முயற்சியும் உண்மை அறியும் ஸ்வபாவமும் அவற்கு தமது நடவடிக்கைக்கு ஆதாரமாக விளங்கி "செயற்கை யறிந்தக் கடைத்து முலகத்தியற்கை யறிந்து செய" லுக் குதவியாகும் என்று நம்புகிறோம்.

மைசூர் விவசாயக் கருவிகள் டேப்போ.— மைசூர் விவசாயிகளுக்கு விவசாயக்கருவிகளை சப்ளை செய்வதற்காக, விவசாய இலாகாவையொட்டி விவசாயக்கருவிகள் அடங்கிய டெப்போ ஒன்றை மைசூர் கவர்ன்மெண்டார் கொஞ்சகாலமாக வைத்து நடத்தி வருகிறார்கள். வேண்டிய விவசாயக் கருவியை உடனே ரொக்கப்பணம் கொடுத்து விலைக்கு வாங்க சக்தியற்ற விவசாயிகளுக்கு ஷை விவசாயக்கருவிகள் கடனாகவும் விற்பனை செய்யப்படுகிறது.

***

லீபா.—இது ஜெர்மன் எல்லையிலிருந்து சுமார் 50 மைல் தூரம் கிழக்கேயுள்ள சேர்த்தியான ருஷ்ய துறை முகம். இவ்விடமிருந்து ருஷ்யாவின் முக்கிய நகருக்கு ரயில்பாதைகள் உண்டு. 1881-ம் வருஷத்தில் அந்நகரின் ஜனத்தொகை 30,000. ஆனால் 1911-ம் வருஷத்திலோ 67,000. இதனால் அந்நகர் திநே திநே விருத்தியடைவது விசதமாகிறது.

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS & NOTES

பிரிடிஷ் மந்திரிமார்களின் புதிய ஸபை.— ஏறை ஒரு வருஷகாலமாக மிகவும் கோரமாய நட வரும் யுத்தத்தை, இன்னும் ஊக்கத்துடனும் வெ ப்புடனும் நடத்தவேண்டி, புதிய மந்திரி ஸபை று ஸமீபத்தில் நியமிக்கப்பட்டு, நமது சக்ரவ யின் அங்கீகாரத்தையும் பெற்றுவிட்டது. இப்பே நியமிக்கப்பட்ட மந்திரிகள் ஸபைக்கு "கொயலி மினிஸ்ட்ரி" (Coalition Ministry) என்று பெ அதாவது, சாதாரண காலங்களில் எதிரிகளாயிரு இரண்டு கக்ஷிக்காரர்கள் (Liberals & Union ஒன்று சேர்ந்து ஒரே ராஜ ஸபையாகி, கவர்ன் டை நடத்துவது. இவ்விதம் நேருவது மிகவும் வம். இவ்விதம் நியமிக்கப்பட்ட ஸபையும் நெடு லம் நிலைப்பதில்லை. இப்புதிய ஸபை பின்வரும அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

முதல் மந்திரி	மிஸ்டர் ஆஸ்குவித்
கஜானா லார்டு	ஸர் ஸ்டான்லே பக்மாஸ்
ஸபைத்தலைவர்	லார்டு க்ரூ
லார்டு ப்ரிவிஸீல்	லார்டு கர்ஸன்
கஜானா மந்திரி	மிஸ்டர் மாக்கென்னா
அந்நிய மந்திரி	ஸர் எட்வர்ட் க்ரே
யுத்த மந்திரி	லார்டு கிச்சனர்
இந்தியா மந்திரி	மிஸ்டர் சாம்பர்லேன்
கல்வி இலாகா மந்திரி	மிஸ்டர் ஹெண்டர்ஸன்
சட்ட இலாகா மந்திரி	ஸர் எட்வர்ட் கர்ஸன்.
யுத்த தளவாட மந்திரி	மிஸ்டர் லாயிட் ஜார்ஜ்
வியாபாரஇலாகாமந்திரி	மிஸ்டர் ரன்ஸிமான்
கடற்படை மந்திரி	மிஸ்டர் பால்போர்
குடியேற்ற நாட்டு மந்திரி	மிஸ்டர் போனர்லா
உள்நாட்டு மந்திரி	ஸர் ஜான் ஸைமன்
மாரமத்திலாக மந்திரி	மிஸ்டர் ஹார்கோட்
லங்காஷைர் மாகாண மந்திரி:	மிஸ்டர் [illegible]ர்ச்சில்

***

சக்ரவர்த்தி பிறந்த நாள்.—இம் மாதம் 3-உ கொண்டாடப்பட்டது. முன் சஞ்சிகையில் எழு யபடியல்லாது அன்று வழக்கம்போல் விடுமுறை தினமாகவே யிருந்தது. நம் சக்ரவர்த்தியின் ஜன்ம தினத்தை முன்னிட்டு, அநேகருக்கு கௌரவ பட்டங்களும் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

***

கொல்லம் திருவனந்தபுரம் இருப்புப்பாதை.— கொல்லத்துக்கும் திருவனந்தபுரத்துக்கும் 39½ மைல்; இதற்கு ரயில்போட பிடிக்கும் செலவு 29½ லக்ஷ ரூபாய். இந்த 39½ மைல் தூரத்திற்கும் இடை 8 ஸ்டேஷன்கள் ஏற்படும். வேலை மும்முரமாக நடப்பதால், இன்னும் ஒரு வருஷத்திற்குள்ளாக இந்த லயனில் ரயில்வண்டி விடப்படும் என்று சொல்லப்படுகிறது.